

מהמדבר לארץ זבת חלב ודבש



דקלה נקולס

מהמדבר לארץ זבת חלב ודבש



© דקלה נקולס 2017

כל הזכויות שמורות



diklajerusalem@icloud.com



עוצב על ידי

The Hei
Hispanic Agency
inc.

www.theheihispanicagency.com

נושאים לספר

6	עדויות חיי
8	עדות מספר 2
10	עטר בננו הבכור אחרי שבע בנות
14	ועדת ההשמה של עטר
16	משאת מדבר
17	אמונה ומעשים
18	האהבה סבלנית ונדיבה
19	חנוך נער על פי דרכו
22	רבות מחשבות בלב איש
23	הנצחון בדבר אלוהים, דברי מילים חיות
24	אהבה המתגברת על כל מכשול
26	למות לעצמנו
27	לא על הלחם לבדו
29	מרוץ אל המטרה
31	נישואים, לא רק טבעת
32	יסוד איתן, ויסוד רעוע
35	האשה האלמנה
37	תקופת איוב
40	רוח הקודש, העדינה
42	החכמה אשר ממעל
43	אל תתעצלו, ואל תתעיפו
46	האיש העיור
48	עבודת אלילים
51	לה' הארץ ומלואה
54	אלוהים הטוב, עושה הניסים והנפלאות
58	מעשה הצדקה
59	תהילים פרק כ
61	אחרית ותקוה
62	דחיה, לא מאלוהים
64	וידוי לחטאינו
66	סיפורי התנך
68	השתקפות הדרגתית, ולידה מחדש
70	ואהבת לרעך כמוך
74	יפים בזכות ישוע
75	שלמות

67	אלוהים בחר בחלשים
97	הגוף הוא לכבוד אלוהים
18	ליבה הטוב של אימי
48	אמת הבשורה
78	היהודים והתורה
09	קנאת ה' לישראל, ושיבתה
29	סוף דבר

נולדתי בירושלים, בבית החולים הדסה עין כארם למרגלות הכפר שנקרא דאז, עין כארם, לאבא ממרוקו, ולאמא מתוניס, שעלו לארץ מהגלות, עם הוריהם בעודם ילדים. גרנו בבית שמש תקופת מה, ולאחר מכן בחיפה, ואז הוריי החליטו להשתקע סופית, בעיר מגדל העמק, הקרובה לנצרת. למדתי בבית הספר רוגוזין, במגדל העמק, ולאחר שחרורי מהצבא, היה לי רצון להמשיך ללמוד, והצטרפתי למסגרת סלע, שבקיבוץ מרחביה ביישוב עפולה, שנקרא, גם סטודנטים, עובדים לומדים. ושם פגשתי את נתנאל, שעלה ארצה, מניו זילנד, ממוצא יהודי שבא לאמונה, בישוע בשעות צעירותו המוקדמות, עבד בקיבוץ, והיה בתהליך סופי לקבל תעודת עולה. התידדנו, והאביר לי את הבשורה. הוא נתן לי את ספר הברית החדשה, לא הססתי לרגע לקחת אותו, היה בי בטחון מלא להושיט את היד, ולקרא בו. התחלתי בקריאת הבשורות, והתמקדתי, באגרות. בכל פעם, שהגעתי לנקודת הסבל של ישוע, התחלתי לבכות. הזמן לא אחר לבוא, ובאתי אליו, זה אשר נתן את הכל עבורי את כל חיי. בהיותי ילדה, ובגיל ההתבגרות, שעברתי משברים, תמיד פניתי לאלוהים. ולפני שהאמנתי באמת עצמה, אודות ישוע, כתבתי לאלוהים מכתבים. גם היו לי חלומות, שהייתי עפה הכי גבוהה שאפשר. החלומות האלה הצביעו, על חופש שמימי עצום, בלתי מוגבל, שלום אין סופי. אבל כל זה היה לפני שידעתי, שישוע, הוא מושיע. בבית הספר למדתי שישוע בגד בעמו, והלך לגויים, שהוא היה יהודי פעם, אפילו מורה טוב. ונביא אבל בסופו של דבר, בגד בעמו הנבחר, והתנצר. אבל שקראתי את הכתובים יותר לעומק, ההתגלות הראשונית שלי היתה, שהוא הלך לראשונה, לבית ישראל ולא קיבלוהו. כך התבררה האמת בתוכי. והרי הוא היה יהודי, הוא גדל במשפחה יהודית, לאב יוסף, ולאם מרים. אך סבל התנגדות, גם בעיר שבו גדל, ודחיה מהסובבים אותו, גם משום שגדל עם רבים מהם, והם לא הכירוהו, בתור מושיע, למרות המעשים הנפלאים, שעשה, דרך האב.

בספר מתי כתוב, מפרק י' פסוק 5 עד 6: את שנים עשר אלה שלח ישוע, בצוותו עליהם, את הדבר הזה, אל תלכו לדרך הגויים, ואל תכנסו לעיר של שומרונים, אלא אל הצאן האובדות, לבית ישראל.

פגשתי אותו, האמת נכספה בנפשי, וזה היום שהחלו חיי, להשתנות. פתחתי בדרך חדשה, עדות פשוטה למדי אבל עם זאת גם השינוי האיטי, שהתחור-

לל בלבי. בקוראי את הכתובים, ידעתי שהוא האחד, שסבל עבורי. התוכחה לא אחרה לבוא. אבל מילות הנוחם שלו היו שהוא באהבתו, ובחסדו, יסים את הפעולה הטובה אשר התחיל בה. ותפילתי היא, שכל מי שמאמין, יראה את התגלות האמת במשיח, שיניח יסודות טובים, שיזכה לראות את כבודו, ושיהיה כעץ שתול על פלגי מים, ללא סטיה מהדרך, כי אין עוד דרך מלבדו. פולוס תמיד ביקש מהקהילות, להתהלך באור. וזה חשוב לנו גם לדעת, שזה לא תמיד משנה מה אנשים חושבים, כי אנחנו בתור מאמינים, יודעים שהוצדקנו על לפניו, על פי הערבון של הרוח. מצד שני חשוב גם, שנהיה אור לפני אנשים, ושיראו שאלוהים אתנו, ויכבדו את זה, שראוי לו הכבוד. מתי פרק ה פסוק 61.

כך יאר נא אורכם, לפני בני האדם, למען יראו את מעשיכם הטובים, ויכבדו את אביכם שבשמים וכך החלו חיי איתו.

באגרת אל העברים פרק 11, פסוק 1 עד 3, כתוב: האמונה היא בטחון בממשות הדברים המקווים, הוכחת דברים שאינם נראים, בגללה הועד על הקדמונים. באמונה נבין, כי העולמים הוכנו בדבר אלוהים, באופן שהנראה, נהווה מהב-לתי נראה.

שיש לנו מתנה כזו, היא מתנה מבוראינו, היא מפיחה בנו תקוה, בתוכה אנו רואים את הקים, גם שהוא לא קים עדין, אבל שעתיד לבוא. ולכל כל מאבק, או מכשול בחיינו יהיה סוף טוב. כי לא ייפלא מה' דבר. ירמיהו ל"ב. אמונה לא על פי ראות עינים, להסתכל על הפן הרוחני, ולהתעלם מהנראה. להמשיך להלך עלי אדמות, לשכון ארץ, ולרעות אמונה. תהילים לז, ג. עד שהבטחותיו, מתקיימות. והרי כל מה שהוא מבטיח הוא גם מקים. גם אם נאמר שאיננו יכולים לעמוד בדברו, משום חולשותינו, וחוסר אמונתנו, משום שהבשר שלנו חלש, ונוטה לעיתים לא להאמין, הוא יחזיר אותנו לנקודה, שאנחנו אכן יכולים, ומסוגלים. כי הוא בנו, ואנחנו בו. ואכן נאמן המבטיח, כפי שגם כתוב, בספר ירמיה פרק א, פסוק 11

ויהי דבר ה' אלי לאמור, מה אתה רואה ירמיהו? ואומר, מקל שקד אני רואה, ויאמר אלוהים אליי, הטבת לראות כי שוקד אני על דברי, לעשותו. שאברהם קבל את ההבטחות, בתחילת דרכו, הוא לא היסס לרגע מלהאמין, מה שאלוהים הבטיח, אפילו שקיום ההבטחות היו מאוד רחוקות, ממנו. כתוב עליו, כי לא חדל להאמין אבל כיבד את אלוהים, כי ידע שנאמן המבטיח. קיום ההבטחות בחיינו לא מתממש, כפי שאלוהים באמת רוצה, כי בזמנים מסוימים בחיינו, עולים ספקות בליבנו, אם אלוהים איתנו, או לא. בחיינו עברנו מבחן, אחרי מבחן היינו על הסף, החובות הצטברו. ואני בליבי שאלתי את אלוהים מה קורה? ונזכרתי בבני עמי שהלכו במדבר, והתלוננו לאלוהים, והתחילו לה-

טיל ספקות, אם אלוהים איתם, או לא. ואמרתי לעצמי, אבוי לי, שאחשוב כך, אני אמשיך להודות לו, כי בחינת אמונתו מוכיחה, שיש אלוהים כפי הכתובים, המאמתים זאת. בסופו של דבר האדון הציל אותנו מיזה, והמשכנו הלאה, ונתנו, תודה, וכבוד לאלוהים. פולוס כתב, על פי השראת הרוח, באחד מאיגרותיו. שהוא למד לחיות במחסור, וגם במותרות, אבל שרד באמונה, בכל מצב. יד אלוהים, שמרה עליו, ולא הרפתה מלדאוג לו. האמונה היא בטחון, זה לא צריך להראות לנגד עינינו, אבל שהזמן מגיע, וההבטחות מתממשות, אנחנו הופכים להיות עדות, על הניסים, והנפלאות, שאלוהים עשה. אם אין לנו אמונה מספיק, הוא יבנה בנו אמונה, כי אהבתו גדולה, ודמו לא נשפך לשווא.

עדות מספר 2



מעין בתנו השניה נולדה בשנת 19 באילת, בלידה רגילה, ותינוקת בריאה. בגיל שבועיים בלבד, חלתה בדלקת קרום המוח, עקב חום גבוה. ומשם החלו ריצות לבית החולים, ובדיקות עקביות. מידי יום הייתי יושבת לידה ומקוה שתשתחרר מבית החולים. אני בתור מאמינה מתחילה, ונשואה טריה, לא הבנתי מה קורה? אפילו לא שאלתי, יותר מידי שאלות. אבל כן הרבה פעמים, ניסיתי להתנק ולברוח, מהמציאות הקשה והכואבת. אם האמנתי לשיקום של מעין? לא זכור לי מספיק. הלכתי בצעדים ראשונים עם האדון, וחלב שתיתי. היה בי ניצוץ של תקוה, אולי קצת אמונה, אבל לא פעלתי בהתאם למה שנקבע, על ידי שמים. בקשתי סליחה על הרבה דברים, היאוש גבר, ולא סלחתי לעצמי. ולכן דברים חזרו על עצמם שוב. הרופאים המליצו להשאיר את מעין בבית החולים, ואני בחרתי לאסוף אותה, למרות שאמרו שיש פגיעה מוחית. באותו רגע לא חשבתי על כלום, ולא התבוננתי במציאות, ובמחיר שאצטרך להקריב, ולשלם. בימים הבאים ובשובה הביתה, גם בתור אמה צעירה, וגם מאמינה צעירה, לא ידעתי איך להתמודד עם המצב. הקשר ביני לבין מעין, לא היה קשר, כי לא היתה תקשורת. בדרך זו או אחרת, לא היתה לי הצלחה לחבר אותה אליי. ובתוך כל ההמולה הזו והכאב, יש פסוק בספר הקורנתיים י', פסוק 31, האומר כי נאמן הוא האלוהים, ולא יניח לכם להתנסות למעלה מיכולתכם. אלא עם הנסיון, יכין גם את דרך המוצא, כדי שתוכלו לעמוד בו. ניסיתי להתמודד עם זה, אך לא בקלות, ירדתי באמונה, לא ממש התהלכתי עם האדון, הכעס, והמרד היכו בי, והכאב לו הרפה ממני, וגם לא ידעתי איך להתפלל, למצב

אני מודה לאלוהים עבור נתנאל, אישי, שחזק אותי בכל משבר, עזר לי ודחף אותי קדימה, נתן לי להבין, שאין לי דרך אחרת, אלא בשמו הקדוש. וחשבתי לעצמי, עם מה עדיף להתמודד? עם הכאב של העולם, או שאהיה תלויה לגמרי באלוהים בכל מקרה, שניהם שווים, אבל באמונה, ועם אלוהים, יש לנו תקווה שדברים יראו אחרת. נתנאל אישי בא אל"י יום אחד, והודיע לי שצריך לארוז. שהאדון רוצה שנעזוב את הארץ לתקופת מה, וניסע לאנגליה. אפילו את הכסף לא היה לנו, אבל ארזתי באמונה, והכסף הגיע בזמן. הכנתי את הדברים, ותוך כדי שמעתי קול ברור ברוחי, שמעין תשאר באנגליה. נתנאל מורה דרך במ־קצועו, ארגן טיול לזוג מאנגליה, בניהם משפחה אנגלית, שהיה להם ילד עם בעיה מוטורית, שאספו מבית החולים, וטיפלו בו באהבה. יומיים לפני שהגענו לאנגליה, הוא נפטר. הם הזמינו אותנו לארוחת ערב, ולפני בואנו לארוחה, הכנתי את מעין ככלה המוכנה לחופתה. קלחתי אותה, ושמתי לה שמלה יפה, ואז נסענו אליהם עם בתנו הבכורה. לירז, שהיתה אז בת 4. ומעין פגשתי אותם אנשים טובים אוהבי אלוהים ובריות.

האם טריש שמה, סיפרה שהיה לה חלום שהיא אוחזת, בתינוקת. ולזוג בן משותף יחיד, בשם יהונתן. היא בקשה לאחוז את מעין, והתאהבה בה. הם לקחו אותם לחיקם, את מעין כביתם, ואמרו זאת התינוקת שלנו. היא נשארה שם, ואנחנו חזרנו בלי מעין, הביתה. והיא נשארה שם. אבל הרגשתי שלווה פנימית, ושלוה הציף את ליבי. לא הסתובבתי לאחור, הבנתי שזו התכנית של אלוהים, וזה היה חסדו. ונזכרתי באותו יום, שמעין, נמסרה אליהם, שהמילה שנאמרה שמעין תשאר באנגליה, היתה מאת אלוהים. הקשר התהדק ביננו, לימים הם באו לבקר בארץ, ועשינו טיול משותף. אז חזרו הביתה לאנגליה, עם מעין. עם השנים, נתנאל שמר על קשר יותר הדוק איתם. ונסע מידי פעם לבקר. החוסר תקשורת ביני לבין מעין, שם אותי במצב של ניתוק, והכחשה שכל זה באמת קרה. ניסיתי להתמודד עם המצב בתקופת השהיה שלה איתנו, אבל ללא הצלחה. בכל פעם שהועלה הנושא של מעין, ננעלתי. רק אחרי שנים, הרגשתי צורך, לשפוך את ליבי, לאחד מחברותי שבאה לביקור מאמריקה. להוציא את כאבי לאור. ואת מה שאלוהים עשה בחיי. לאנשים היתה נטיה לשפוט אותי, על הנעשה. ושנתתי את העדות ראיתי כמה חסד יש לאלוהים שהעביר את האחריות, לאנשים, שיש להם את היכולת. כי הוא ידע, שלא יכולתי להתמודד עם המצב, הקים. לפי הנאמר, שלא ייתן לנו להתנסות, יותר מכפי יכולתנו. אני מלאת תודה לאדון, והערכה, שהוא לעולם לא עוזב אותנו, יתומים. ומעין היא עטופה, באהבתו, ובמלאכי השמים המגינים עליה. חברה שלי היא בכתי איתי, ואמרה לי, אלוהים הוא כל כך אוהב אותך, הוא ידע שלא היית מסוגלת, לשאת את זה, וזה היה רצונו, שכך יהיה. יוחנן ג 61 מסביר את עומק אהבתו של אלוהים לעולם. ושם כתוב: כי כה אהב אלוהים את העולם, עד כי נתן את

בנו יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו, אלא ינחל חיי עולם. העדות הזאת מיני רבים מוכיחה תמונה ברורה, שאלוהים הוא אהבה, ושהוא אוהב אותנו למרות שאנו שרים מהדרך, ומסרבים לשמוע. אחרי מעין נולדה נעומי, ובשמה ובאופיה המיוחד, שניתן לנו משמים, מלאה את לבנו, בנחמה. אחרי נעומי נוספו לחיק המשפחה, ארבע בנות, ושני בנים. עטר, ואביעד, יש-ראל.

עטר בננו הבכור אחרי שבע בנות



פירוש השם עטר: כתר, סוג של כתר שמלכים לבשו בתקופות שונות, לימים הבנתי שהשם שלו מהוה את כתר החיים שהבטיח, האדון לאוהביו. בשנה הראשונה של עטר, הכל היה בסדר, הוא נולד ילד בריא, היה רק איחור קל מוטורי, אבל שלא היווה סיבה לדאגה. בגיל שנתיים, החלו לצוץ בעיות בחייו של עטר.

שאביעד ישראל בננו בן הזקונים נולד, עטר נקשר חזק לאביו, ולא רצה להרפות ממנו. נראה כי עלי כעס, לא הבנתי את פשר הבעיה, הוא בכה הרבה, סרב לאכול, ולא ביטא את עצמו כראוי, ולא היה שקט לרגע. וברגע אחד חיינו השתנו, השקט סרב לבוא, הנוכחות של עטר היתה בכל מקום, ואנחנו כמעט בכל שעות היום, היינו מרוכזים בו, וסביבו.

שעטר היגיע לגיל 3, החלטנו להכניסו למסגרת הגן, לפחות, קיויתי ושמחתי, שדברים השתנו, שעטר יתאזן, ושהוא פשוט צריך מסגרת, כמו כל ילד, ואולי זאת הסיבה, שהוא בוכה כל הזמן. לא הבנתי מה עטר עובר, אבל שאלתי את אלוהים, ושמעתי ממנו שיש אנשים ששרויים במצבים יותר קשים משל עטר, וגם לא מאמינים. ואני שאלתי את עצמי בעצם, באותו הקשר, וחשבתי לעצמי עם מה עדיף להתמודד, עם הכאב ולחיות בעולם? או עם זה שנוכחות אלוהים איתנו, ויש דרך מוצא. ועם אלוהים, יש לנו תמיד תקווה ועתיד טוב יותר, שדברים יראו אחרת.

עטר נולד בחודש יוני, בהדסה הר הצופים בירושלים. בדרכנו להתגורר בירוש-לים מאילת, אחרי 31 שנה, ששהינו שם.

הרגשתי בליבי שיהיה לי בן. וגם את החלום ששבבי זהב, נופלים על בטני בהיותי הרה. וגם הלידה היתה מבורכת. ואת ברית המילה, והאנשים הנפלאים, אוהבי אלוהים, שהיו נוכחים, מברכים אותנו, ומתפללים עבורו. גם המשפחה שלי היתה שם, וראתה את השוני באופי של האנשים, ואת האור שיצא מהם את

האכפתיות, והמשפחתיות. זה היה עטר הבן שאלוהים נתן לנו, עם מתיקות אין סופית, והרבה תקוות לעתיד. למרות המילים המנחמות של אלוהים, לא קבלתי את התקווה הטמונה מספיק, גם הייתי חדשה באמונה, ולא יציבה. ולא הסתכלתי על דברים בצורה גשמית עדן. ניסינו להרגיע את עטר בכל מיני דרכים, אבל זה לא עזר.

עטר נכנס לגן העירוני, בהתחלה פעמיים בשבוע. ובשבועות הראשונים הוא היה שקט, והגננת היתה אומרת, אם הוא שקט אז זה בסדר. ואני חשבתי לעצמי שזה רק ענין של זמן, עטר יקום וישתף פעולה. כמו כולם והתגבר, על כל המכשולים בדרכו. אבל ככל שעטר הכיר את הגן והצוות, דוקא צצו שוב בעיות, הוא הפריע לילדים, והציק להם, וזאת בעצם היתה הדרך שלו, לבטא את עצמו. מנהלת הגן שמה לב, שעטר צריך מסגרת מיוחדת. אז בדקנו את זה, ובאמת התגלה שהמסגרת שהוא הושם בה, לא תואמת את הרמה שלו, ושיבצו אותו לגן המתאים לו, כדי לקדם אותו.

לפעמים הכאבים הכי עמוקים בחיינו, נותנים לנו להבין שזה לטובתנו. אפילו אנשים שלא הגיעו לידיעת האמת, מציגים את זה, בדרך זו או אחרת, שכל דבר זה לטובה. ואנחנו בתור מאמינים, צריכים להבין את זה קצת יותר. או לא תמיד להבין, כי אנחנו לא תמיד מבינים מה הוא עושה, אבל יודעים שכל הדברים חוברו יחד לטובת אוהביו. הרגשתי עזובה לעיתים בידי אלוהים. היו תקופות שחשבתי שהוא שכח אותי, ואז איבדתי כוון, ניסיתי לחשוב על הרבה דרכים, כדי לברוח, ואז קפץ בליבי הפסוק, בספר ישעיה 45 פסוקים 6 עד 8: ברגע קטן עזבתיך, וברחמים גדולים אקבץ. בשצף קצף, הסתרתי פני מימך, ובחסד עולם רחמתיך, אמר גאלך ה'. לי זה היה בתקופה הזאת כנצח, כהולכת במדבר ורואה רק חולות ללא מים זכים, יובש מוחלט. לפני המקרה של עטר היתה בי תקופה של שלווה נצחית, ושמחה, ושלום, ואז עצב שנמשך הרבה זמן. התפכחתי ללבוש בילי באחד הכנסים, שתהיה בי שמחה נצחית, כי נכנסתי לעצב עמוק, למרות שהיתה בי אמונה. לא בקשתי תפילה, הם פשוט הרגישו שזה שברון לב, שאלוהים, צריך לרפא. אנו יודעים שכל הדברים חוברו יחד לטובת אוהביו, הקראים על פי תכניתו, שכן את אלה שהכיר מקדם, אותם גם יעד להדמות לצלם בנו, כדי שיהיה בכור, בין אחים רבים. ואת אלה שיעד להם, גם קרא, ואת הקרואים, גם הצדיק, ואת המוצדקים אף פאר בכבודו. רומיים ח', פסוק 82.

עטר נכנס למסגרת הגן המיוחד, ובשנה הראשונה, הוא פשוט פרח, התקדם, ושיתף פעולה. זה היה פשוט המקום עבורו. הוא הפגין נוכחות יתרה, בקולות המיוחדים שלו, אבל הילדים והצוות בגן, נהנו מזה. וגם הוא ניכן בקצב מוזיקה מדהים, כמתנת אלוהים. ואז במחצית השניה, בערך בגיל חמש, חלה ירידה

משמעותית, בעטר. שוב בכי בלתי פוסק, והתקפת האפילפסיה הראשונה. אני בתור אימו לא ידעתי מה זה אפילו, אף אחד ממשפחתנו המורחבת בדורי דורות, לא חוה את זה. אני רק האמנתי שזה משהו קטן, וזה יעבור. עטר ישן כמה שעות לאחר מכן, ומגן דוד המטפל, נתן לו הפניה לבדיקות דם. שאלתי את אלוהים, אם יש מכשול בחיי? היו תקופות שהמצב הזה הביא אותי לידי תסכול, לנסיגה ולחוסר רצון להמשיך. אבל ככל שנסייתי לבד, לא הצלחתי להתעלות. ותמיד הייתי חייבת שאלוהים, יהיה מעורב כי הוא אף רגע, לא הרפה ממני. ותודה לאלוהים המוביל אותנו למשא הנצחון, במשיח ומפיץ על ידינו, את ניחוח דעת בכל מקום. הלא ניחוח המשיח אנחנו לאלוהים, בקרב הנושעים, ובקרב האובדים. השניה אל הקורנתיים, ב, 41.

בדברו ישוע אמר לתלמידיו כי הרוח חפצה אבל הבשר חלש, וכן פולוס באגרו־תיו. מתי כו" פסוק 14

מהפסוק הזה הבנתי כמה חשובה לי נוכחות אלוהים, ואהבת בנו בכדי לקבל תשובות, להבטחות פה ובעולם, שאחריו. אבל גם התחלתי להבין שיש כברת דרך, והמטרה שלו, זה להראות לי, מה שאני לא רואה עדיין. ואז החלטתי לקום ולצעוד קדימה, עם האדון. כמו שצינתי בהתחלה לא יחסתי חשיבות לבעיה של עטר, ולא הבנתי כמה רציני זה, אבל אז ההתקפות חזרו, וגם הקושי. אבל האדון תמיד היה שם, מעורב בכל דבר. ועם כל התקפה, חלה ירידה.

עטר היה ישן לעיתים יומיים רצופים, ולא הצליח לקום מהמיטה. בבדיקות דם התגלה שהמערכת החיסונית שלו נמוכה, והיו עוד מספר דברים, שמחייבים את עטר בדיאטה קטגונית. דיאטה לא פשוטה שמבוססת בעיקר מחלבונים, ללא חלב, ללא סוכר, וללא קמחים לבנים.

באגרת אל העברים יב, פסוק 21 כתוב: עדיין לא נלחמתם עד לדם במאבקכם עם החטא, ושכחתם את מילות הנוחם, המדברות אליכם, כאל בנים. הפסוק הזה נתן לי לחשוב הרבה, על איך אנו מנהלים את חיינו. איך אנו מהלכים עם האדון, האם אנו נותנים לו את הכל? הפסוק מראה בודאות כי כולם חטאו, ומחוסרי כבוד אלוהים המה. ואם אלוהים לא יהיה מעורב בחיינו, איך יבוא השינוי? אם יש לנו הכל, ונוח לנו, ואומרים שאנו אוהבים, אותו אבל לא מישמים את דברו, מה זה מועיל לנו? לא נלחמתם עד לדם, כך נאמר במאבק עם החטא אבל קודם כל, אדבר על עצמי. 21. ושכחתם את מילות הנוחם המדברות אליכם כאל בנים מוסר ה' בני, אנחנו ילדיו, איזו זכות גדולה נתנה לנו מאת אבי האורות, להיות ילדיו? אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו, כי את אשר יאהב ה' יוכיח, יכאב את בן ירצה. כל מוסר בעת בואו, אינו נחשב לשמחה, כי אם לעצב, אבל אחרי כן פרי, שלום, וצדקה למתחנכים בו. זה עומק אהבת אלוהים, והוא תמיד חושב עלינו לטובה. הבנתי יותר ברור, שאני זקוקה לשינוי רוחני עמוק, ואם לא אערב את כל הבעיות הקימות בליבי, אהיה אבודה, ואיתו יש לנו תקוה.

בשלבים המוקדמים של האמונה שלנו בחיים, אנו זקוקים לדחיפה, אבל חזקה מאוד, כדי לעורר אותנו. וזה צורך, התמדה, של השתדלות, ולפעמים שנים של נפילות, והגנה עצמית. תגובות לא במקום, פגיעה באחרים, וכל זה כדי לשכנע את עצמנו, שאנו צודקים, ומי נהנה מההצגה הזו הכי הרבה? האויב כמובן. אלוהים מוציא אותנו משאננות, וחוסר רצון להתקדם איתו. כל תהליך המשא במדבר עדין כאב מאוד, ונראה כי דרך ארוכה לפנינו. התנחמתי בכך שאלוהים אוהב אותי, ואני הכלה שלו, ודרך זה עברתי תהליך של טיהור. האדון בנה חלק, חלק בליבי, דרך עטר. אבל היו דברים שלא נלחמתי בהם מספיק. היו לי התפרצויות בלתי נשלטות, תגובות לא במקום, שנדרשו תיקון. ואפילו לא חשבתי באותו רגע, אם אני צריכה להסתכל על הקורה, אשר בעיני. ובכלל אם פגעתי במשהו הייתי מגיבה לא במקום, אחר כך, מצטערת. ובמחשבה שאני יודעת הכל, ולא צריך להגיד לי מה לעשות, שבעצם לא ידעתי שום דבר. והגאווה נתנה לי לחשוב כך. ושוב חשבתי על הפסוק בספר העברים, שאני לא נלחמת מספיק. ואני נותנת לפצעים של העבר, להשאר פתוחים, בלי לתת לאלוהים לפעול בליבי, ולהפיל את חומות הכאב שלי. בחוץ הייתי נחמדה לאנשים שפגשתי בקהילה, ובכל מקום שהגוף נמצא. וגם אנשים לא מאמינים. כן הבנתי קל לנו לתת חיבה, ואהבה ודוגמא טובה, לאלה שנמצאים מחוץ לקורות גגותינו, וביתנו. ובתוך הבית נח לנו להתפרץ, ולהגיב כפי שאנו רוצים. אבל בעצם, זה לא מה שאלוהים מחפש. הוא רוצה שהשלום ראשית יחל בבית. וזה חשיבות עליונה בעיניו, גם משום שהוא אלוהי הסדר. ואם לא נתחיל לפעול ולקחת את עצמנו בידים, לא נתקדם, והפרי לא ישרוד.

התחלנו את תהליך הדיאטה של עטר, ואחרי יום אחד בלבד, הוא התחיל לבכות, שהוא רוצה חלב, אבל נאסר עליו. ולפני כן הוא היה מורגל לשתות, שלוש כוסות ביום. הוא בכה שעות, וזה לא היה פשוט למשפחה. שמנתה לא מעט נפשות. ואמרתי לעצמי, הנה עכשיו המאבק האמיתי, להתחיל להתרגל למצב חדש, ולשים דגש לזה שעטר לא ייגע באוכל שאסור לו. לא חטיפים, לא חומרים מלאכותיים, לא לחם לבן, אורז וממתקים, כל זה נלקח ממנו. התחושה הפנימית שלי היתה, ומלווה ברחמים, שבכלל לא היו מאלוהים אבל מכאב של אם, היתה שהכל נלקח ממנו, והוא רק בן חמש, החופש האמיתי של ילד, שרוצה להנות כמו כולם.

לא הצלחתי לעמוד בדרישות האלה, שנקראתי להם להשגיח עליו, מספיק. וכמו כל ילד היו לו פיתויים אין ספור פעמים. וההתקפים היו חוזרים, משום שהיו קשורים לדיאטה. היו פעמים, שהוא היה בורח לחנות המכולת הקרובה. הוא היה כל כך מהיר, ולוקח ממתק. שער הבית היה נעול, אך נמוך, לכן הוא הצליח לדלג בקלות, יום אחד הוא חזר מהמכולת, עם סוכריה על מקל, שהיא כבר

אכולה, כמעט. הבטתי בו, בעצב וראיתי שההתקף קרוב אליו, ואכן זה קרה. באותו יום היתה כבר התרבות של התקפים, ובאותו יום חשתי עוצמה חזקה של כאב, ושאלתי את אלוהים, עד מתי? ושמעתי את קול אלוהים עונה לי ונותן לי פסוק מספר ישעיה:

הלא ידעת? אם לא שמעת? אלוהי עולם בורא קצוות הארץ, לא ייעף, ולא ייגע, ואין חקר לתבונתו. נתן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה. ויעפו נערים ויגעו, ובחורים כשול יכשלו, וקוי ה' יחליפו כח, יעלו אבר כנשרים, ירצו ולא יגעו, ילכו ולא ייעפו: ישעיה 04, פסוק 13.

הפסוק הזה חדר לתוך ליבי, ומחשבותיי כאשר המצב של עטר, הלך והחמיר. וידעתי שאלוהים, בשליטה. וכל מה שהוא מרשה לקרות, זה לטובה. הייתי זקוק קה להתעוררות, ואחריות, לגבי הטיפול שלי בעטר. הייתי יכולה כל יום להגיד שאני מאמינה, ובכל זאת, לא להסכים עם הדיאטה, למרות שראיתי את הנזק שהוא לא אכל טוב. אלוהים בחר בדרך הזאת ואני בתחילת הדרך, לתקופת מה, נורא רחמתי על עטר. אבל זה רק הוריד לו, את הבטחון, ונתן פתח לאויב. החלטתי לקום ולעבוד על זה, לעבוד קשה. לשכון ארץ במעשים, ולבטוח בא־לוהים. והרי הוא נותן חסד, לכל דורש. הייתי מודעת להתמדה מהי, אבל רוב הזמן לא עמדתי בדרישות, לפחות לא כפי שאלוהים, ציפה ממני. חשתי שאני עומדת מול שער, עם סורגים מברזל, מנסה לפרוץ אותם, אבל הם עדין מופיעים שם, מולי. ידעתי שיש לאלוהים כוונות טובות, ובכל זאת הרגשתי לבד, ואני יודעת שלרגע לא הייתי צריכה להטיל ספק, שאלוהים עזב אותי, במצב הזה.

ועדת ההשמה של עטר

שנת הלימודים הראשונה של עטר, הסתיימה בגן המיוחד. ואז הוזמנו לוועדת ההשמה. לאיזה רמה עטר יעלה, לפני כניסתי לפגישה, התחלתי להתפלל, עבור עטר, לחכמה, לבינה, ולריפוי מלא עבורו. לשינוי, לתיקון, לריכוז, ליכולת הבנה. וכל מה שאלוהים שם על ליבי. המשא היה כבד, והכל בא דרך רוחו של אלוהים. ודרך ההפגעה הזאת ידעתי, שעטר בידיים טובות, ושהוא נרפא לגמרי. בחרתי לא להסתכל, או לבחון על פי ראות עינים, אבל לקחת את הכל בצורה גשמית, ככל שניתן. כי אם ישוע אפשר לחייך, ולנוח בשלומי. אנחנו בוכים ויג־עים, לעיתים. אבל בסופו של דבר זה מוביל אותנו, לשמחה. הבכי גם מועיל,

ומוביל אותנו לנצחון מושלם. ובסופו של דבר לעטרת החיים, שהאדון הבטיח, לאוהביו.

הפגישה החלה, ואני עמדתי מול צוות גדול, ומיומן עם הרבה נסיון, ותארים בחינוך. אבל ידעתי שאלוהים עם חכמתו הרבה שהוא מעביר אלינו, יכולה להעביר אותנו כל מבחן. ובכל מקום שאנו נמצאים איתו, נוכל להתמודד עם האנשים הקשים, ביותר ולהיות גם אור ודוגמא, עבורם.

נכנסתי עם הפשטות שהאדון שם בי, וללא רוחו לא היו לי את המילים, לבטא את עצמי. ישבתי בראש השולחן מול צוות של 21 איש לפחות. והגשתי את הדוח של עטר והאינפורמציה הדרושה של אישפוזים, בדיקות, וכולי.

ואז החלו השאלות: הצות אחד אחרי השני, שאל אותי שאלות. ואני עניתי בצורה אופטימית, הרגשתי את הנצחון, ואת נוכחות אלוהים בליבי, למרות שלי עצמי, היתה כברת דרך ללכת באופן אישי, ומעשי, בחיי לפני אלוהים, והייתי עדין בתהליך של גדילה, אבל בחסדו הרב, היתה בי אמונה.

מה את חושבת על עטר? האם הוא יכול להתקדם? הרי הוא לא יודע קרוא וכתוב מספיק, הוא חסר שקט, עם בעיות קשב וריכוז, הוא בעולם שלו, את חור שבת שהוא יכול להתגבר? עם המצב הקיים, הרי כל התקף מחזיר אותו אחורה, והוא צריך להתחיל מחדש. לספור הוא סופר בקושי עד 5. וכבר לפי הממצאים של הבדיקות, רואים שנעשה נזק, ואי אפשר להשיב את המצב, אחורה. ואני אמו של עטר, ישבתי מול כולם, והכרזתי שאני מאמינה, ומשוכנעת ללא ספק, שעטר יצא מיזה, הוא התגבר ויהיה בסדר. ושהוא יכול, וגם מסוגל. חשבתי על ישוע, מה הוא עבר על הצלב, וכמה הוא סבל עבורנו, ולא רק שהוא פדה אותנו, עטר הוא ברשימת הנבחרים, וישוע בחבורתו, ובשותפות שלנו איתו, השלים את הפעולה הטובה, גם אם זה לא נראה לעין. זה כבר נעשה דרך סבלו הרב, בפצעיו, וכאביו. עטר נרפא, הכרזתי בליבי. והייתי צריכה לעמוד על זה, ולא להרפות, ולא להרפות מלהפסיק לראות, את הדברים כפי שאלוהים רואה אותם. כי הכל שלם בו.

אכן חלינו הוא נשא, ומכאובינו סבלם, ואנחנו חשבנוהו, נגוע מוכה אלוהים, ומעונה והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו, מוסר שלומינו עליו, ובחבורתו נרפא לנו. כלנו כצאן תעינו, איש לדרכו פנינו, וה' הפגיע בו את עוון כולנו. ישעיה נג פסוקים 4 עד 6.

השנה השניה של עטר, החלה בגן המיוחד, עם הרבה אינפורציה, והעברת מידע, לגופים שמטפלים בו, לשים דגש על הדיאטה שלו, לשים לב בפרטי פרטים, ולהיות ערנים.

משאת מדבר



היינו צריכים יום, יום לשאת את עיננו לכוון עטר. הכל היה מרוכז סביבו, שלא יאכל את זה, ושלא יגע בזה, גם הרעש, והבכי, לא פסק. בשעות הבוקר, עוד שרר שקט, ורגיעה. אבל שהוא חזר ממסגרת הגן, דברים השתנו, המשא לא היה פשוט בכלל. אבל עם כל הקושי, אחזתי בצפיה, ובידיעה, לעתיד. וחשבתי על זה שכל זה ענין של זמן, אלוהים נאמן, ואנחנו עוד נגיע, לארץ חדשה.

הזמן חולף לאט בעינינו, שאנו עוברים קושי, אין מרגוע לנפשנו. בכל פעם שעטר הצליח לקחת משהו, שלא הורשה לו, הופיעו התכווצויות. כל שלושה שבועות. היו תקופות קשות במיוחד. הייתי מבקשת חכמה מאלוהים, מה להכין, איך לשלב את הדיאטה. איך לשמור אותו, שגופו התיצב. עם כל האמונה שניסיתי להחזיק מולי, שהמצב החמיר, זה גם היה המבחן האמיתי. ואז אבדתי סוג של נצחון, חיפסתי את הקשר האישי של עם אלוהים, אבל לא צלח לי, כי התחלתי להתמקד בבעיה, וברגעים הקשים האלה, לא חשבתי בסופו של דבר שיהיה פתרון. בזמנים המאוד קצרים, שעטר היה במסגרת, הייתי צריכה לנצל כל רגע, לדברים חשובים, שיעשו בבוקר, לפני שעטר, שב הביתה. ואז היגיע הלילה, שלו ייחלתי. חיכיתי לזמן הזה, שאוכל להרגע

נגשתי לדיאטנית, אבל הם בקושי יכלו לעזור לי, ידעתי שאני יכולה לפנות לא-לוהים, והוא יראה לי, שמתי את בעית האוכל, של עטר בידיו האהובות של אלוהים, והתפללתי, לחכמה, מה לשים לו בתיק, שהוא הולך לגם, ובחזרה הבייתה. הדרך ששמעתי את האדון, הציגה את הדברים, כאזהרה טובה, ומתקנת. וככל שאנו שומעים את דברו, והולכי בדרכיו, כל סיטואציה בחיים, היא רפואה בידיו, אלוהים.

והפסוק הזה החל לעורר בי חומר למחשבה. בני לדברי הקשיבה, לאמרי הט אזנך, אל יליזו מעיניך, שמרם בתוך לבבך, כי חיים הם למוצאיהם, ולכל בשרו מרפא. משלי 4, 02 עד 22.

התחלתי לשים לב, לחשיבות הציות בעיני אלוהים, דרך הפסוק הזה, כמה זה חשוב לשמוע, וגם לעשות. וכמה. ברכות אנו יכולים לקבל, ומה קורה שאנו לא נשמעים לדבר, איזה מחיר כבד, צריך לשלם. זה המחיר שאנו משלמים ככל שאנו מגיעים לבגרות עם האדון, ויודעים מה אנו צריכים לעשות, ולא עושים, מכפילה את עצמת הכאב. הכאב שהחטא מביא, מנתקת אותנו מאלוהים, ואת ההתחברות איתו. הפסוק הזה, ועוד מיני רבים בכתובים, מראה את החשיבות העליונה, ומתמקדת בצורה ספציפית, בציות, ובשמיעה לדבר אלוהים. בני האדם נראה, לפעמים נהנים לסבול, רק כדי להשיג לעצמם כבוד והצדקה עצמית, ומשוכנעים, שהם יצאו נקיים מיזה. לרבות זה קרה לי.

לימים קבעתי פגישה, עם הנאורולוגית של עטר, היא בקשה שאתחיל להוסיף לו דברים, לתפריט האוכל. ובי זה שם אופטימיות, וגם היה לי שלום מאלוהים. היא בעצמה לפי ממצאי הבדיקות, אמרה שהכל יהיה בסדר, ושנחנו לא צריכים לדאוג.

האמנתי לדבר אלוהים, והבטחותיו אבל לא היתה לי התמדה מספקת, היינו מוסיפים לעטר, דברים בהדרגה ובעשית דבר אלוהים באמונה, לריפוי מלא עברו. אבל אני אישית, לא ראיתי אור קטן, בקצה המנהרה. ופעם פעלתי בתקווה ובראש מורם, ובזמנים אחרים ביאוש, תסכול וחוסר תפקוד. דבר אחד לא הבנתי, שהעיתוי של אלוהים מושלם, ובזמן שלו, הוא עושה את הכל, והרבה פעמים הוא מחכה לנו, שנתקרב אליו, ונשמע את פעימות ליבו.

אמונה ומעשים



אחי מה תועלת בדבר? אם יאמר איש יש לי אמונה, ואין לי מעשים. התוכל האמונה להושיעו? אח, או אחות, אם יהיו בערום, ואן להם לחם חוקם, ואיש מכם יאמר להם, לכו לשלום התחממו, ואכלו לשובע, ולא תתנו להם, לחם צרכי גופם, מה הועלתם? כך גם האמונה, אם אין בה מעשים מתה היא שלעצמה. אגרת יעקב, ב' 41 עד 71.

כמה ציפיות יש לנו מאלוהים? להסתדר כלכלית, לקבל ריפוי, לדרוש את כל הבא ליד, כי אנו מבינים, ויודעים שאלוהים הוא כל יכול, והוא דואג לנו. אבל לאלוהים הכי חשוב, איך הלב שלנו עובד, כמה טוהרה יש בו, וכמה אנחנו רוצים להשתנות, כדי לקבל את ההבטחות, שלו. הדברים שאנו שואלים, לא יבואו מתוך אמונה, והאמונה כמו שנאמר בכתובים, מתה היא כשלעצמה. ואיך בכלל

אפשר להאמין? שהליכתנו באדון, לא יציבה, להיפך זה מהוה סיכון, ספקות, והרבה. לא רק שזה בא ביחד. האמונה מתנת אלוהים היא.

התחלתי לשים את עצמי במצב של הכנעה, לא בשלמות. היו הרבה דברים שהיו זקוקים לשינוי. אבל בקשתי מאלוהים, לשמוע יותר מה שיש לו להגיד לי. לגבי עטר, ולשאר, אבל בעיקר על הלב שלי בספר תהילים דוד מבקש, כי אלוהים יחקור את ליבו. חקרני אל ודע לבבי, וחנני ודע סרעפיי, וראה אם דרך עוצב בי, ונחני בדרך עולם.

גם אם אלך, עד סוף העולם, לחפס תשובות, לשאלות, לא אמצע דרך, אם כן אלוהים איתי

בשנים שחלפו עם עטר, הכאב אכן התעצם, אבל גילה משהו חדש בנו. אלוהים נכנס לשורש הבעיה, במטרה לבנות, אותי, ואת המשפחה, בדרך כזו או אחרת. האדון, עשה תהליך של ניקוי, ומיגר אט, אט. את מה שלא היה צריך להיות, קים בבית. היו טעויות, נפילות, וגם חולשות. אבל האדון היה מעורב, בכל המתרחש, ועשה את העבודה בנו, בשלבים, ולמד אותנו, כמה חשוב להקריב, להתיצב באמת, ופירושה של אהבה, מהי.



האהבה סבלנית ונדיבה

האהבה סבלנית ונדיבה, האהבה אינה מקנאת, האהבה, לא תתפאר ולא תתנשא. היא לא תנהג בגסות, ולא תדרוש טובת עצמה. לא תרגז, ולא תחשוב רעה. האהבה, לא תשמח בעולה, כי באמת שמחתה. היא תכסה על הכל, תא- מין בהכל, תקוה לכל, ותסבול את הכל. האהבה לא תימוט לעולם. הראשונה אל הקורנתיים יג, פסוק 4 עד 8.

אנחנו יכולים לאמר כל היום, כמה אנחנו אוהבים אחד את השני, וכמה אכפת לנו. אבל אלוהים, מכיר את ליבנו, טוב יותר מימה שאנחנו מכירים את עצמנו. ועומק אהבת אלוהים לעומת אהבתנו, עצומה מספר. והוא מראה לבחיריו מה שהם לא רואים. כמה אנחנו מוכנים לתת, להיות מאופקים, ולקבל את הכל בצורה הנכונה. לא להתמרמר, לא להתנגד, נגד דבר אלוהים. לפעמים זה קשה, ולא תמיד נראה לנו קל. למרות, שקבלנו את החסד הזה. בתוספת הבטחה, כי אין דבר שאנו לא יכולים לעשות, איתו. בעינינו זה מצטיר כבלתי אפשרי. אבל אם אלוהים קורה לנו, לעשות משהו, זה תמיד אפשרי. במיוחד שהגענו לקצת

בגרות, ושינוי קיצוני שהוא עושה, בליבנו. אז אנחנו מגיעים לשלב, של הסכמה, שאנו מוכנים, לעשות הכל, בעבור האהבה.

בכל תקופת הדיאטה של עטר, שארכה לערך, קרוב ל4, שנים. נאלצתי לקנות כל דבר בריא ומזין לפי אמות המידה שעטר היה צריך לאכול, ולשם כך המשפחה נאלצה, להקריב עבורו. ובחודשים 2102 לקראת 3102, בסוף הקיץ כמעט התחלתי להרגיש, שנוי מהותי, לפי הבטחות אלוהים, ושזה רק ענין של זמן. שהזמן קרוב, ושאיני צריכה, להמשיך לעמוד באמונה, ולהחזיק בהבטחה, שני-תנה לנו, עבור עטר. אפילו שהמצב היה, גרוע מאוד, לעיתים, ראיתי טיפת סוף. היתי מתפללת עבור עטר, אם להוסיף לו משהו נוסף לתפריט, אבל לא היה לי שלום מוחלט. ולכן אם יש משהו שמוטל עליו ספק, לא מאלוהים הוא. שכמעט חשבתי שאיבדתי את הדרך, או כוון, או רחמים כלפי עטר, שבסופו של דבר הבנתי שהיו מיותרים לחלוטין, קיבלתי את הפסוק: ה' אורי וישעי, ממי ארא, ה' מעוז חיי, ממי אפחד. תהילים 72, הנחתי שמהלך הדיאטה זה משהו שמחזיק אותנו, ובעצם כל מה שהוחלט, בשמים הוא, לטובה.

ואני ידעתי, את המחשבות אשר אני חושב עליכם, מחשבות שלום, ולא לרעה, לתת לכם, אחרית, ותקוה. וקראתם אותי, והתפללתם אליי, ושמעתי אליכם, ובקשתי אתכם, ומצאתם אותי, כי תדרשוני בכל לבבכם. ירמיה 92 פסוקים 11 עד 31. גופנו הוא היכל אלוהים, ולזה גם נקראנו, גם לשמור על גופנו, בדרך שאנו בוררים, וגם אוכלים. וכל מה שניתן מלמעלה. לפני אלפי שנים הכל היה תמים לגבי אוכל, וגם אנשים היו הרבה יותר בריאים, מאוזנים, אנרגטיים, וחיים הרבה יותר שנים. וכיום אין מודעות רבה לגבי אוכל, גם בקרב המאמנים, וגם אלה שלא. כמה זה חשוב, לאכול נכון.

חנוך נער על פי דרכו



במסיבות בית הספר, שהיו לעטר, התקשתי ללכת, משום המיעוט הרב שהוא יכל לאכול, ושזמנו לא הגיע בשבילו, לאכול רגיל. הייתי מתפללת ומבקשת מא-לוהים, שרק בחגים, התאפשר לו, לקבל כל מה שילד מקבל. ושאלתי את האדון, מה עוד אני צריכה לעשות, שלא עשיתי, ואם אי פעם בקשתי ממך משהו אדון, זה היה באמונה. ניסית להכין דברי מאכל דומים, שאחרים היה מביאים, וזה לא תמיד צלח. אבל האדון, אפילו בסיטואציה הקשה הזאת, בעיני מעבר לרגיל, עודד אותי לחכות, להמשיך, ולבטוח. ובאותו זמן, להיות מעשית, להתחבר למ-

ציאות, ולא לאבד תקוה. להמשיך להביט מעלה בפן הרוחני, לעשות מה שאני מחויבת לעשות, והוא יעשה את השאר.

יום אחד הוא נתן לי את הפסוק חנוך נער, על פי דרכו, גם אם יזקין, לא יסור ממנה. משלי 22 פסוק 6

פתאום היתה לי תחושה, של שחרור. וברור שאלוהים רוצה לתת לנו, אחרית ותקוה. וידעתי עמוק בליבי, שעטר בן אלה, הנבחר להיות גוי קדוש, ועם סגור לה. וללא ספק יבחר ללכת אחרי אלוהים, ויעדיף בלב שלם, לעשות את מצוותיו ואנחנו כהורים, נקודת ההדרכה, עבורו דרך המושיע, הנאמן, והנפלא שלנו. הוא יבחר לאכול טוב, ויניב פרי וכל מעשה טוב. לדעת את דרכי אלוהים. ויום אחד הוא יבוא אלינו הוריו, ויאמר בהערכה, ובתודה גדולה. הוריי היקרים, תודה שלא ויתרתם לי, שרציתי משהו מסוים, ולא נכנעתם, ולא ויתרתם לי. גם שהת-חננתי, ובכיתי. ולמרות כל הקושי, שמתם גבולות, כי כל כך הייתי, צריך את זה. צעד, צעד עם עזרתו של אלוהים התחלתי לצעוד קדימה, כי ראיתי הרבה יותר בברור, את התיקון שאלוהים עושה, בחיים שלנו, דרך, עטר.

בטחתי באלוהים, בהבטחותיו, דרך הכתובים, ולכל אדם, יש את הזכות לקיום הבטחות אם הוא עומד ביסוד הנכון. ישוע לא מת על הצלב לשווא, ושהוא מת, מתנו איתו, וכעת שהוא חי, אנו חיים איתו, בשותפות. ובסופו של דבר מגיעים איתו, לשלמות אם אנו לא סוטים מהדרך. אפילו שהכל היה נראה רחוק מאוד, ידעתי שזה נגמר, ועוד נגיע לארץ חדשה. ומה שחשוב זה ששמו של אלוהים יתפאר, בקרבנו, ובקרב אנשים רבים.

ברוך האלוהים, המוביל אותנו, למשא הנצחון ואני בטוח, שלא המוות, ולא החיים, לא מלאכים, לא שליטים, ולא כוחות, לא דברים שבהווה, ולא דברים שעתידיים לבוא, לא כוחות, לא גבהים, ולא מעמקים, ולא שום יצור אחר, לא יוכלו להפרידני, מאהבת אלוהים שבמשיח ישוע אדוננו. רומיים ח, 73...

הגישה שלי לגבי האוכל, באופן אישי, גם השתנתה עם הזמן, לקחתי בחשיבות את העקרון של לשמור על גופנו, לכבוד אלוהים. ואם עטר יכל היה להתמודד עם ענין כזה בגיל צעיר, אז למה שאני לא אוכל? אלוהים שם על ליבי לאכול טוב ויום, יום, הייתי מקבלת תיקון מאלוהים. בצעירותי, הייתי קוראת רכיבים משקיות, והייתי משוכנעת, שזה לא רע בכלל, ושזה לא יכול להזיק. והייתי דבקה להרגל הזה, שנים רבות. והייתי כמו בועה בתחום הזה, ודבקה להרגל הישן והמת של העבר, בכמה תחומים, הבועה הזאת לא מתפוצצת, כי אנחנו

בעמדה של שכנוע עצמי, והכל בא מהמרד, של הבשר ולא נותן לנו, לחשוב אחרת. כי דאז זה היה חלק מאיתנו, ההחלשות, שלנו בגוף, הרבה פעמים נובעת, גם מאכילה לא נכונה. ומכניעה אותנו, וגורמת לנו לעיפות, תמידית, וכרונית. לוקחת מאיתנו את הסמכות, ואת הכח, שניתן לנו, ומה שמצווה עלינו האב. האויב מנסה לפתות אותנו בדברים, מעובדים, שאין להם שאין להם שום ערך, לגופנו. וכתוצאה מכך, אנו חולים, עם הזמן שחולף, ועם הגיל. ושאלו באים לשרות, לעיתים במצב כזה, אנו לא חשים לא את המשיחה, כי הכל בא על ידי חסדו. והיתה לי, תחושה של מחסום. בלי יכולת לבטא את עצמי. והאדון הפציר בי, כי זאת אכילה, לא נכונה. כי הרי שום דבר, לא בא מעצמנו. כפי שכתוב בספר זכריה ד, פסוק 6 ויען, ויאמר אלי לאמור, זה דבר ה', אל זרובבל לאמור, לא בחיל, לא ולא בכח, כי אם ברוחי, אמר ה' צבאות.

ובדרך זו, אנו מונעים מעצמנו, לשחרר את מתנות הרוח. ועלינו להבין שאפילו הדברים הקטנים, שנראים בעינינו כלא חשובים, מאוד חשובים בעיני אלוהים. הוא רוצה שנכניע כל דבר, לפניו. שזה משמעת עצמית, מתמדת. שנוכל לחיות בגבורה, ובכח רוח הקודש. האויב יעשה הכל כדי ללכת נגד אלוהים, ובחיריו. למרות שהוא מודע לכך, שכבר הובס. ואם יש לנו את היכל אלוהים, ואלוהים שוכן בו, חשוב מאוד שנשמור על גופנו. אלוהים הראה לי לימים, שהשיפור של עטר, יבוא בהתאם לשיפור שלי. ושאת צריכה להיות חזקה בשבילו. וכמובן שויתרתי על דברים מסוימים, אחרי שנלחמתי בהם, ובסופו של דבר אלוהים, מכניע הכל באופן סופי. דרכי אלוהים נסתרות לרוב, אך מתגלות לפעמים, בזמן. אני מוצאת את עצמי פתאום מישמת, את ההליכה עם האדון, בצורה יותר רצינית. אבל אלוהים ידע מה בליבי, מה עליי לשנות, ולתקן. ידעתי שהרבה תלוי בי. ואיך אני יכולה לשנות, מצבים קשים, לפי בחירה שלי, לדבר טוב, ומבורך. אבל לא רק באמונה. למרות שהאמונה, היא מרכיב, מאוד בולט, וחשוב. כי אם אראה אדם, שלא נראה לי במצב טוב, או שהוא נשמע לי מוזר, למדי, ואני חוֹ- שבת עליו באופן שלילי. מאמין, או לא בהתאם למה שאני חושבת, או רואה כך יהיה. כך גם הייתי צריכה לעמוד מול המצב של עטר. תמיד בנצחון, תמיד בא־ מונה. או שתהיה תפיסה שלילית, ומיאשת, ואצטרך לבנות שוב פעם, את היסוד מחדש. הוא בטובו, מלמד אותנו להרים את הראש, להחזיק ולא להרפות. אם אנו מגדירים את עצמנו מאמינים, אבל רק מקוים, אז בעצם המסקנה היא, ששום דבר לא חייב לקרות, אבל אולי יקרה. מהי תקווה בעצם? זה משהו, שאנו מאוד רוצים שיקרה, ומיחלים לבואו. ציפיה לדבר טוב המביא תועלת, חיובית. אבל אמונה זה דבר המניב תוצאות, בשטח.



בחיי עם בני עטר, ניסיתי למצוא הרבה פתרונות בכוחות עצמי, כי לא הבנתי את עומק, ומשמעות המילה, לחכות, עדין. החלטתי לוותר על הטיפולים הקורבנצונאליים. בחשיבה עצמית שלי בבשר, שהכל יהיה בסדר. ואמרתי לעצמי, הנה אני בוטחת באלוהים, ועדין, בוחרת את צעדיי, ולא צעדי. ופעלתי לפי המחשבות שלי, למרות שידעתי בודאות, כי אלוהים גדול ממני. אבל שההמתנה ארוכה בעינינו, זה מביא אותנו לעיתים לבחירה עצמית, של אני אחליט, ואף אחד לא יגיד לי מה לעשות. ואנחנו לא שואלים את אלוהים, מה רצונו בעצם. אנחנו לרגע שוכחים, למי אנו שכיכים. אז לדוגמא, אם משהו לא עבד לי, בתחורמים מסוימים, ולא רק עם עטר. הייתי חושבת איך, אוכל לתקן את המצב במקום לחכות לאלוהים. ולעטר הייתי מוסיפה לעיתים דברי מאכל, מתוך לחץ, ורחמים. למרות שלא היה לו צורך בכך. ושם הייתי צריכה לבטוח באלוהים, שישחרר את הכבלים. אבל אנחנו כל כך עיפים לעיתים, כל כך יגעים. וחושבים שהדברים שאנו מישמים בכוחות עצמנו, הם פתרון טוב. אבל בסופו של דבר אנו מוצאים לנכון, שזה לא יניב תוצאות, כפי המצופה, אם נשען על בינתנו. ובספר משלי כתוב: כי רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום. משלי יט, פסוק 12. שאני חושבת על הפסוק הזה, בספר משלי, ליבי מרפה מלהלחם, על משהו שניחמתי כמה שנים, תמימות. אני שוב קמה על הרגליים, ונחה באהבתו, ושלומי של אלוהים. הפדות שקבלנו, בדמו, הושלם על הצלב באופן סופי. ואנו באים איתו במנוחה, אל הנחלה. המלחמות שלי, הם בעצם, המלחמות שלו. ומה זה יועיל לי אם אדאג? והאם זה ייתן לי סיפוק? הרי זה סתם מטרד. אל לנו לדאוג, שהרי הוא דאג להכל.

אפילו שקבלנו, ישועה, וקבלנו את האמונה, לישועת הנפש. זה לא תמיד קל, ואין לנו חיים שכולם תכלת, כמו שנצפה בעתיד, ביושבנו בממלכתו. אבל גם פה המלכות בקרבנו היא, עלי אדמות, ועם שלום אלוהים הנשגב.

הנצחון בדבר אלוהים, דברי מילים חיות



השניה אל הקורנתיים ב מפסוק, כתוב: 41. תודה לאלוהים המוביל אותנו במשא, נצחון במשיח. ומפיץ על ידינו, את ניחוח דעת אלוהים. בכל מקום. הלא ניחוח המשיח אנחנו, בקרב הנושעים, ובקרב האובדים המאבק של לעמוד, באמונה בכל דבר, וחוסר הסכמה לגבי עטר, דוקא חיזקה אותי. על המציאות כן הסתכלתי, אבל את האמת לגבי מה שהאמנתי, תמיד אמרתי. במידת האמונה שקבלתי מאלוהים. חייתי, בצורה אופטימית, וחיובית, עבור עטר, ועבור דברים אחרים.

בשנת הלימודים הראשונה של עטר, בבית הספר שאלתי את מנהלת בית הספר, אם יש ילד שיצא מהמסגרת, לבתי ספר רגילים, וכמו שצינתי זה היה בית ספר מיוחד. לא שידוע לי. ואני אמרתי לה אני יודעת בודאות שעטר יצא מהמסגרת הזו למסגרת רגילה. המבט שלה שידר לי שאני בכלל, לא יודעת על מה אני מדברת. משום שעטר היה ממש במצב ירוד אז. להיות אדם אופטימי זה דבר אחד וזה חשוב גם, ומחזק. אבל יש יותר מיזה. מעשים שהם החשובים והציות, והקדושה, שבלעדיה לא יראה איש את האדון. חובתנו להשאר בראש צלול, להאחז באמת, להיות ממוקדים, מרוכזים וציתנים. כי אם נכנע, לא נוכל לעמוד.

כל מילה שלילית, שנאמרה על עטר. הייתי שוברת בתפילה בשם ישוע. ולא נתתי לשום דבר בחיי, להפריע לפעולה, הטובה. התחלתי לשים דגש חזק, ליחס שנבנה ביני, לבין עטר. שיש קשר אחד לשני, ושאלוהים יראה לי, באופן ברור, באחד מהימים. אלוהים כל כך טוב, הוא התחיל את העבודה, בשלב הראשון בחיי, חולשת התגובות, מפצעי העבר, שאין בהם תועלת. ועבר מבעיה אחת, והלאה. תוך כדי הכרזתי, ריפוי מלא עבור עטר. כפי שנאמר בספר יש-עיה, פרק 45, פסוק 71.

כל כלי יוצר עלייר, לא יצלה, וכל לשון, תקום איתך למשפט, תרשיעי. זאת נחלת עבדי ה', וצדקתם מאיתי, נאום ה.

כל פעם שהיה לי טלפון, ומילים נאמרו על עטר בצורה שלילית, לא רק שעניתי באמונה, הסמכות התחילה לבוא באופן טבעי. שהמילים מפי לא יצאו מהבשר, לא הסכמתי, לשום דבר אחר, חוץ מהאמת. ואנשים שפגשתי בחוץ, שאלו אותי, אבל הוא ילד, זה הכי קשה שהוא הילד, שלך. סליחה עד פה, עניתי. שום מילה

שלילית על עטר, האדון בשליטה. את המות הוא הכריע, והפיח חיים, באלה המאמינים בו, לפני יותר מאלפיים שנה.

הקשר שלי עם עטר נבנה בהדרגה, ואלוהים נתן לי את כל הסבלנות שהייתי צריכה, וגם את חסדו הרב. התגובות שלו היו לעיתים, תגובות של מרד. אי יכולת לשמוע, לציית כראוי, ושוב התפללתי, וראיתי שזה עבד. ולא ויתרתי על דרכי, לעמוד על האמת, איך לקחת יותר סמכות, אם זה במשמעת, וכלה בשבירת דברים, שנאמרו נגדנו. חשוב היה לי לציין לפני שעטר נולד, חברה התקשרה אליי, ועודדה אותי באופן נבואי, כי היא קבלה מהאדון מילה, שאומרת שהקשר ביני לבין עטר, יהיה חזק, בין אמא לבן.

ישוע אומר לכיפא: אתן לך את מפתחות מלכות השמים. וכל מה שתאסור על הארץ, יהיה אסור בשמים. וכל מה שתתיר על הארץ, יהיה מותר בשמים. הסמכות הזאת לא נתנה רק לכיפא, אבל לכל המאמינים, שנקראו, לחיות את דבר אלוהים. אז אנחנו צריכים, לאסוף, את הסמכות הזאת, בכל תחום שנוגד, את דבר אלוהים. האויב תמיד ינסה, להפיל אותנו, אבל דם ישוע, חזק מכל סמכות, עלי אדמות.

אהבה המתגברת על כל מכשול

לאורך כל חיינו אנו חווים חרדות, במיוחד שאנו בעולם, הזר ללא אלוהים. אם משהו מתעורר אז הדאגה גם באה, יחד. וגם שאנחנו באמונה, ושותים עדין חלב. משהו אמר לי פעם, כי הפחד, הוא האויב הכי גדול בחיינו, שיכול להיות. והאויב מאוד נהנה לראות אותנו, סובלים, ודואגים. שנדאג לזה, ונחשוש מיזה. ואבוי לנו, אם לא נעשה דברים בזמן. שאנו מגיבים בצורה התנגדותית, או בתקיפות יתר, זה מוכיח על חרדה. אנחנו חושבים שאין קשר. אבל זה עמוק מאוד בתוכנו. בספר יעקוב כתוב: על כן, אחי אהובי, יהא כל איש מהיר לשמוע, בלתי נחפז לדבר, וקשה לכעוס, שהרי כעס אדם, לא יפעל צדקת אלוהים. למה צינתי את הפסוק הזה, משום שגם כעס, מראה על סימני דאגה, וחרדה. אבל התיפילות העמוקות שלנו לאלוהים, הבקשות, והתחינות. השקט וההשענות עליו, משחררת את הפחד, מהלב. לא מעט פעמים, ששלחתי את עטר, לבית הספר, הייתי חושבת עליו, בצורה של אני מקוה, שהוא יהיה בסדר. וזו היתה דאגה מיותרת, אבל מנסיונות קשים שעברתי עם עטר, באופן טבעי היו לי חששות. ובכל זאת, הייתי צריכה לזכור את הבטחותיו, של אלוהים. כי ישמור עלינו בכל

דרכינו, ועל ילדינו. תהילים 19, לא תאונה לך רעה, ונגע לא יקרב באהלך, כי מלאכיו, יצוה לך לשמרך, בכל דריךך. פסוקים 01 עד 11. לכן אין פחד באהבה וכפי שכתוב, כי האהבה השלמה, מגרשת את הפחד מהלב. הראשונה ליוחנן ד פסוקים 61 עד 81. ואנחנו הכרנו את האהבה שאלוהים, מקים בנו. והאמנו בה. האלוהים הוא אהבה; העומד באהבה, עומד באלוהים, ואלוהים עומד בו. בזה נשלמה האהבה אצלנו באופן שיהיה לנו בטחון ביום הדין, שכן כדרך האחד ההוא, כן גם אנחנו בעולם הזה. אין פחד באהבה. אדר"ב, האהבה השלמה מגרשת את הפחד. הן הפחד כרוך בעונש, והמפחד, איננו שלם באהבה. יש פחד האדם, ויראה הבאה מאלוהים.

באגרת הראשונה אל הקורנתיים ב 21 עד 51. כתוב אנחנו לא קבלנו את רוח העולם. אלא את הרוח אשר מאת אלוהים. כדי שנדע את הדברים שאלוהים נותן לנו בחסדו. ואותם אנו מביעים לא במילים, שחכמת אנוש מלמדת, אלא במילים, שהרוח מלמדת. שאנו מפרשים דברים רוחניים, בהדרגות רוחניות. אך האדם הנפשי, אינו מקבל את דברי אלוהים, שכן סכלות הם בעיניו: גם אין הוא יכול לדעת אותם. משום שהם נבחנים באופן רוחני. לעומת זאת האדם הרוחני, בוחן את הכל, ואיש לא יבחן אותו: כי מי יתכן את רוח ה' ואיש עצתו יודיענו? ואנחנו יש לנו רוח המשיח. אנו שרים לאלוהים, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו. אבל הפסוקים הלאה מעידים, שברגע שקבלנו, את רוח המשיח, האבחנה שלנו, נבנית ואנחנו יכולים להרגיש בעצמנו, לפי הרוח שנתנה לנו, לא באופן מלא, כי הכל נבנה בהדרגה, במשך הזמן. החסד של אלוהים, יום, יום בחיינו. אבל אנחנו צריכים להבין, שהחסד, יכול לחדול מלהיות, חסד שאנחנו נסוגים. מדבר אלוהים, ובדברים שחוזרים על עצמם, בצורה ניכרת, שאנו מחויבים לעשות, ולא עושים. והנסיגה הזאת מדבר אלוהים, יכולה להיות בפרטים קטנים, ולא מובנים בעינינו. אם נעמוד בדברו, אנחנו באמת נהיה תלמידיו. וברגע שהגענו אל הבגרות, אין לנו עוד מקום, או סיבה למשחקים. כי אפילו הטעויות שלנו יכולות, לגרום לנזק. ראשית חכמה, יראת ה' נאמר. במיוחד לאחר ששמענו את האמת. אל לנו ליסוג, כי זה מביא לתוצאות, לא נעימות. במיוחד לאלה שבחרו להאמין, ונבנו עם המשיח, והתחילו לבנות יציבות. היו לי תקופות לא מעטות, שנכשלתי. הייתי באה לפני אלוהים, פעם אחרי, פעם. מתחרטת ומבקשת שִׁי-סלח לי. וחשבתי שלא יקרה לי כלום. כי אלוהים הוא סולח. ואין הרשעה לאלה, אשר במשיח ישוע. אם דברים חזרו על עצמם בצורה שכיחה. ידעתי שלעת עתה, החסד חדל להיות חסד, אחרי אין סוף ויתורים. ותודה לאלוהים שהגעתי לנקודה כזו, של הבנה. כי לא כל אחד יכול, להבין את זה. אנשים מסתכלים על חסדו של האדון, וחושבים שמותר להם לחטוא. אבל זה בכלל לא כך. אם אנו

מגדירים יראה, בעצם זו מצוה רוחנית של האדם, כלפי אלוהים. יש כמה, וכמה פסוקים המביעים את חשיבות היראה. ספר דברים פרק י', כ. את ה' אלוהיך תירא. ובספר דברים, פרק י' פסוק י"ב. ועתה ישראל, מה ה' אלוהיך שואל מעמך, כי אם ליראה, את ה' אלוהיך ללכת בכל דרכיו, ולאהבה אותו. ולעבוד את ה' אלוהיך, בכל לבבך, ובכל נפשך. יראה, זו הראשית, והתכלית, של אמונתנו. על כן אנו לא יכולים, לרצות את אלוהים, בלי לירוא אותו, ולכבד אותו. בספר יוחנן ד פסוקים 32 ו42, ישוע פוגש אישה שומרנית. ואומר לה: ואולם, תבוא שעה, ועתה שעובדי האל האמיתיים, ישתחוו, לאב ברוח ובאמת. אל לנו לנצל את חסד אלוהים למטרותינו, אנו. אנו תמיד צריכים לחיות ביראה, בזכרנו, כי אלוהים, בוחר בנכי רוח, ואלה החרדים, על דבריו. אם נבצע את תפקידנו, בצורה נכונה, לא יהיה גם מקום, לחרונו, של אלוהים.

למות לעצמנו

המשא המדברי בו התהלכנו אין ספור שנים, מלמד אותנו, דרך המושיע להמית את עצמנו בבשר, ולחיות למענו. וזה אומר אני לא חי, יותר בשביל עצמי. לא רק במובן המילה, אבל המעשים שלנו, זו הקריאה שנקראנו לה, לדאוג למלכות, בכל דרך שהיא, ומה שצונו, לעשות, ואז הכל נראה לנו שונה, וברור יותר. יום, יום. מכבוד, לכבוד. העינים נפקחות יותר, וגם האזניים. ובכל מקום שאתה הולך, רואים בך, משהו שונה. ולא מה שהיית לפני. והם שואלים את עצמם, מאין בה השינוי הפתאומי הזה. וזה בהחלט לא אנחנו, זה הדרך שהוא פועל בנו. הגאווה הולכת ודועכת, ומתחלפת בעונה. אנחנו מתחילים לעשות, ותר דברים ברצון, ובשמחה. ולא רק מתוך חובה, במטרה להרויח לעצמנו. זה לא יותר, הנה עשיתי מה שמחובתי לעשות, זה טוב כן, אבל שאנו עושים בשמחה את המוטל עלינו, ואפילו יותר, בהתאם לדרישותיו. יש לנו זכרון טוב תמיד, שזה חלק מהשירות שנקראנו לו, כעבדים במשיח.

ישוע נותן לנו פסוק מעודד בספר מתי 11, פסוק 82

בואו אליי, כל העמלים והעמוסים, ואני אמציא לכם מנוחה. קחו עליכם את עולי, ולימדו ממני, כי ענו אני ונמוך רוח: תמצאו מרגוע לנפשותיכם, כי עולי נעים, וקל משאי. איתנו אנחנו נחים, ומגיעים למנוחה האמיתית, לא משנה באיזה נסיבות, אנחנו נמצאים. אנו צריכים להיות מוכנים, לעשות גם דברים, שאלוהים קורא לנו לעשות, שלנו לעיתים לא נראה הגיוני. הרוח היא משוחררת, ולא מוגבלת,

ואנו מחויבים לעמוד לפי הקצב שלה בבטחון, בלי לשים דגש מיותר, מה אנשים חושבים עלינו, כי זה גם חלק מהגאווה, ואם הרוח משוחררת, אזי גם אנחנו. אין לנו זכות להגביל אותה, בשום דרך, או להגיד שמה שאנחנו נקראים לעשות לפעמים, לא נראה הגיוני, ההכנעה שלנו צריכה להיות מלאה. ללא צורך להבין כל דבר.

בספר העברים פרק ו, פולוס מבטא בברור, על תוכחות, של הרבה דברים שחזרו על עצמן, ושאין סיבה, או מקום, לחזור עליהם שוב. ואם כן לבוא לאלוהים בתפילה, כי הוא נכון לסלוח כל פעם מחדש. ועתה היגיע העת שנגיע לבגרות רוחנית, ולא ננהג, כילדים.

לכן לאחר שעזבנו את השלב הראשון, נתקדם נא אל הבגרות, ואל בניח יסודות של חזרה בתשובה, ממעשים מתים, אמונה באלוהים, תורת הטבילות, סמיכת הידים, תחית המתים, ומשפט עולם. וזאת נעשה, אם אלוהים ירצה.

לא על הלחם לבדו

במצבים ממש קשים, שעברתי עם עטר, נקראתי לא פעם לצום. אבל הרצון, והאבחנה שלי, לגבי צום, היתה מזערית. בליבי, ידעתי שזה יניב, תוצאות חיוביות, ובתקופות האלה שבאמת צמתי, הרגשתי את אלוהים קרוב אליי. אבל ברוב הדרישות האלה ומצוותיו של אלוהים, זה היה כמעט הדבר העיקרי שלא צלח לי, וגם כי הייתי חלשה בבשר, והייתי צריכה שינוי מהותי פנימי, שגם נקשר לזה. אבל העיקרון פה היה זה ההכנעה, לדבר אלוהים. שכנעתי את עצמי, שאני יכולה לצום, אבל לא הרבה. שיש לי מספיק בחיים, מבחינת מעשית, שזה יחליש אותי, ושאני זקוקה לאנרגיה. חיפסתי את כל הסיבות בעולם רק כדי לצאת מידי חובה, בענין הזה. אבל אלוהים בחר אחרת עבורי, כדי שזה יניב פרי, ותוצאות טובות, בחיי, ובחיי משפחתי. חשתי שאני נלחמת, בנקודה זו כפי שכתוב, שהרוח חפצה, אבל הבשר חלש. בגלטיים ה, פסוקים 61 ו 71. ועוד אני אומר לכם, התהלכו בדרך הרוח, ואל תמלאו את תאוות הבשר. כי הבשר מתאוה, למה שביגוד לרוח, והרוח מתנגדת לבשר. שניהם מתנגדים, זה לזה, ולכן אינם יכולים לעשות, את מה שברצונם. התחלתי צומות בחיי, נקראתי לצום יותר, וצמתי פחות, יד אלוהים היתה עליי בזה, ולא הרפתה. הרגשתי שאני בורחת מיזה, כמו קריאתו של יונה, בנינוה. ומתוך בחירה, והנוחיות שלי, הייתי דוחה את הקריאה הזו, ומניחה אותה בצד, כל פעם מחדש. בלי לחשוב על התוצאות.

כי היום אביע צער וחרטה. ואם קבלתי אמונה, וחסד הייתי צריכה לקחת בחשבון, שכל הדברים, שלמדתי ממנו, הפכו לחושים מורגלים. ואם אעבוד על זה מספיק, זה כבר לא יהיה, קשה יותר זה יהיה צום מתוך הרגל. לקח לי הרבה זמן להכנע, אבל בזכותו נצחתי, בסוף.

התעודדו אמר ישוע, אני נצחתי את העולם, ובדברו כך אל תלמידיו, אמר אני נצחתי, את החטא, ואת הבשר, וכל דבר שבא ומתנשא, נגד אלוהים. אלוהים שם, את מי הצום שלי, בחשיבות יתרה, ועקב אחרי צעד, צעד. וכך גם יכולתי לשמעו את קולו, יותר בבירור. עם הצום היה משא גדול לתפילה. והצום והתפילה התחברו יחד. וזה נפלא לדעת, ולהבין, שאלוהים חי, וקים. נמצא בקרבנו, ושום דבר לא השתנה אצלו. הוא עושה את אותם דברים, שהוא עושה אז, לפני שנים רבות. אני יודעת שאלוהים קורא לי לצום, למטרה נעלה יותר, ככל שאני מתקדמת. לאספקה, לדברים ספציפיים, יום יומיים. בשרות ליחסים שלנו, עם אנשים. ולקבל את מלוא החכמה, איך לנהוג בחיי, היום יום. גם בלי צום, אלוהים הוא מענה לתפילתנו. אבל שהוא בוחר את העיתוי הנכון, זה מחזק אותנו, יותר באופן רוחני. ומראה לנו דברים, באופן ברור יותר. ואת עיתותיו.

התגובה המידית שישוע, נענה לשטן, בעומדו בנסיון, לא על הלחם לבדו, יחיה האדם. כי על כל מוצא פי ה'. עוררה בי השראה, ואהבתי לישוע התחזקה, כי כל כך רציתי, לעשות מה שהוא עושה. ומצד שני ידעתי עוד כמה עליי להשתנות במתי, ה' ד כתוב: אז הובילה הרוח, את ישוע אל המדבר להתנסות, על ידי השטן, ולאחר שצם ארבעים יום, וארבעים לילה, היה רעב. ניגש אליו המנסה, ואמר: אם בן אלוהים אתה, צוה שהאבנים האלה, יהיו ללחם. השיב ישוע, ואמר: לא על הלחם לבדו, יחיה האדם, כי על כל מוצא, פי ה'. ישוע צם ארבעים יום, ולילה. הוא היה אדם כמונו. הוא לקח על עצמו אחריות מלאה. ובאומץ. לעמוד מול האויב, הגדול ביותר. להתגבר על נסיון, ומכשול, שהושם עליו. ונתן לנו דוגמה, מובהקת שמוצא פי ה', הוא מעל הכל. ולא משנה אם אכלנו, או לא אכלנו. ישוע היה בן אלוהים ויכל היה לעשות בדיוק מה שאלוהים עושה. ויכל להפוך את האבן ללחם. אבל הוא תמיד חשב לפני מעשה, ולא להיפך. למרות שהיה רעב. זה מהווה דוגמה עבורנו, להיות חזקים, למה שמסביבנו, במצבי חולשה. ולהשמע לאמת, לבדה.



לא שכבר השגתי, או שהגעתי לשלמות, אבל רץ אני בתקוה, להשיג. כי משום כך, השגני המשיח. אחי אינני חושב את עצמי, למי שהשיג. אבל דבר אחד; את אשר מאחריי, והולך קדימה, עם מה שלפני. אני רץ קדימה, אל המטרה, כדי להשיג את הפרס, שבקריאה של למעלה, קריאתו של אלוהים, במשיח ישוע. לכן כל בוגר שביננו, יחשוב נא כך. ואם באיזה ענין, חושבים אתם אחרת, גם את זאת, יראה לכם אלוהים. אבל מה שהגענו אליו, לפי זה עלינו, להתהלך. אל הפיליפים ג 21 עד 61.

עכשיו, שהגענו, ואנחנו קרובים יותר, לידיעת האמת. למרות מה שנקרא בדבר-כנו, אנו צריכים לשכוח מלחשוב על מעשינו בעבר, סיטואציות, או מצבים, או מחשבות על הפסדים, של החמצה, או תקופות יותר טובות שהיו לנו, שאנו לא רואים אותם כעת. גם לא לשאול שאלות כמו: מה עשיתי? נכשלתי. כל זמן שנחשוב כך ונתמקד בכך. לא נצליח לממש את ההצלחה הכי חשובה, המשיח. בספר תהילים כתוב; כי אלוהים הרחיק, את חטאינו, ממזרח, למערב. תהילים 301 פסוק 21 כרחוק מזרח ומערב הרחיק ממנו את פשעינו. זה לא שאנחנו צריכים לחשוב את עצמנו כטהורים עדיין. זה לא כך. אבל צריכים לדעת שאם אנו ממשיכים ללכת, נאמנה איתו. הוא ישלים את הפעולה הטובה, בנו. אין ספור פעמים.

לא מעט פעמים שאלתי את אלוהים על עטר. רציתי להחליף, את הכאב שלו, ולחוש את הכאב על בשרי. ויכולתי לבכות שעות. אבל האדון לא ויתר, המ-שמעת שלו איתנה, ויציבה. הוא לא אומר משהו אחד, ואז משנה את זה. והוא לעולם לא נכנע לנו, וגם לא מוותר לנו. למרות רחמיו הגדולים, כדי שנלמד לעומק, מה רצונו מאיתנו באמת. האהבה שלו אלינו, היא כמו יציקה חזקה, שני-עשתה בתכשיט, שלעולם לא מתבלה. זהו אלוהים הנפלא, הקובע מצוות. הוא לא נתן את בנו לשווא. הכאב שאנו חובים כעת, ולפי תכניתו, שם אותנו, בכמה צעדים קדימה. למרות שבאותו רגע, נראה לנו כי לא נוכל להתמודד. הייתי יכול-לה לאמר, שברוב המקרים, זה תלוי בנו. אבל אנחנו גם נבחנים כדי להוכיח, את מידת האמונה, שיש בנו. ולמרות כל זה אנו צריכים גם לחשוב, על ההבדל הז-מני, והקצר, שיש לנו פה עליו אדמות, וביתנו שהוא בשמים לנצח, שבו יש לנו מקום קבע. אנשים קמים בבוקר, ומתכננים את הימים שלהם, לפי ראות עיניהם.

ונשענים על בינתם. אנחנו בתור מאמינים, המהלכים ברוח. נמדדים בצעדים קטנים, או גדולים, בהתאם להדרכת הרוח.

ישוע נפגש עם נקדימון, משהו בליבו של נקדימון מחפס דרך מוצא, ורצון לאמי- תות הדברים מלמעלה
הם מדברים יחד, וישוע אומר לו: שהרוח נושבת היכן שהיא רוצה, ואת קולה אתה שומע, אך אינך יודע, מאין היא באה, ולכן היא הולכת. כך כל מי שנולד מין הרוח. יוחנן פרק ג, פסוק 8.

חוסר ציות, זה הדבר הכי שנוא על אלוהים. וכמובן החטא, על כל צורותיו. אבל אין חטא, שלא נסלח. אנחנו מתוך בחירה, רוצים לרוץ אל המטרה, ולהשיג את הזכות של למעלה, אבל צריך לעשות מאמץ כביר פה, כדי לקבל את הגמול של למעלה. זכור לי יום אחד וזה אחד מפעמים רבות, שהייתי עסוקה בעבודות הבית. ואז אני שומעת את רוח הקודש, שאומרת לי לעזוב דבר מסוים, ולעשות משהו אחר. הרוח לא תמיד פועלת, באופן, שאנו מבינים. אבל חשוב תמיד שאנו מציתים, ועושים. כך הכל יראה אחרת, מפה. האהבה שלנו, לאלוהים. תמשיך לדרבן אותנו, לעשות דברים, שהם מעיניני השמים. ולפעמים אנו מנסים לאחוז בדברים, שלא שייכים לנו. ולא בעיתוי שלו. והא מכלה הכל בנו לכבודו. ובדרך זו אנו מוכיחים שעדין לו הגענו, אם ההכנעה עדין לא פה, ולא באה בשלמות. אלוהים רואה את המאמץ, והרצון. הוא רואה את, לבנו. הוא שופע חסד. ודרכו יש לנו תמיד אישור, להמשיך הלאה, ישוע ציין מספר פעמים, שרבים הקרואים, ומעטים הנבחרים. מעטים הנבחרים, הם אלה שמבקשים, בכל עת וזמן, את התפארת והכבוד. ולהיות מכונים לוותר על נפשם עד הסוף. וזמננו קצר. במתי כ, פסוק 61 הוא מספר להם משל על פועלים, ששכרו לעבוד בכרם, אנו יודעים את המשל, כל עובד שהגיע לעבוד בכרם, הסכים לעבוד על דינר אחד, ואלה שבאו אחרי, קבלו את אותו סכום, אבל בסופו של דבר לא הסכימו. מפסוק 51 ישוע אומר והוא מדבר על מלכותו. האם אסור לי לעשות בשלי כרצוני? או שמא עיניך צרה, על שטוב אני? ככה יהיו האחרונים, ראשונים, והראשונים אחרונים. המטרה שלנו, היא להתמקד בדבר אלוהים, בריצה מתמדת. בדרך ישרה, לא ימינה, וגם לא שמאלה. ישר לקבל את כתר המלכות, ולהיות שותפים ההולכים ברוח, ובאמת באשר הם, וזה גם אם נצטרך לאבד משהו פה עלי אד- מות, שהובטח לנו לזמן מה, כדי שלבנו יהיה שלם לפניו.



הכנעו איש לרעהו, מתוך יראת המשיח. הנשים הכנענה לבעליכן, כמו לאדוני-נו. כי האיש הוא ראש האישה, כפי שהמשיח, הוא ראש הקהילה, המושיע של הגוף. וכשם שהקהילה, נכנעת למשיח, כן הנשים הכנענה לבעליכן, בכל דבר. האנשים, אהבו את נשיכם, כשם שגם המשיח אהב את הקהילה, ומסר את עצמו בעדה. כדי לקדשה ולטהרה. על ידי רחיצת מים, בהצהרה, למען יעמיד לפניו את הקהילה, כשהיא מפוארת בכבוד. ללא כתם, או קמט, וכדומה. למען תהיה קדושה, וללא דופי. כן חיבים האנשים, לאהוב את נשיהם, כאהבתם, את גופם הם. האהוב את אישתו, אוהב את עצמו. הן מעולם, לא שנא איש, את בשרו. אלא הוא מכלכל, ומטפח אותו, כדרך שגם המשיח, נוהג בקהילה. שהרי אברי גופו אנחנו. על כן יעזב איש את אביו, ואת אימו. ודבק באשתו, והיו לבשר אחד. גדול הסוד הזה, ואני מתכוון למשיח, ולקהילה. אבל גם אתם, איש, איש יאהב את אשתו, כאהבתו את עצמו. והאישה תירא את בעלה. אפסים 5 פסוקי 12 ועד 33.

לפני הנישואים הכל נראה ורוד. אנשים מתכננים את הכל כמו שצריך, ההתרגשות גדולה, והמחשבה, והשמחה. לבנות משפחה. להיות יחד בשותפות ובהסכמה הדדית ולאהוב אחד את השני כל חיינו עלי אדמות. זה באמת נפלא, וחיובי לחשוב ככה. יש אנשים שהרגש שלהם, והחוסר יכולת שלהם לחכות, לא לוקחים בחשבון, או לעומק את חשיבות הברית, הקימת, את ההקרבה, שצריך להקריב. אנשים נשאים כל הזמן, אבל גם בתוך הברית, הם עצמאים. במחשבתם, ובדרך שהם בוחרים ללכת. יש כאלה הנישאים לא כרצון אלוהים, וגורמים לעצמם לנזק, אפילו בלתי הפיך. ושאלוהים לא יכול להיות מעורב, בנשואים שלא נעשו על פי תכניתו, ובדרך שהעולם בוחר. זכור לי שהבטתי על תמונה שישוע מנחם אישה, מדבר אליה ומעודד אותה. ומאחורי ישוע עומד בחור שנפשו יוצאת אל האישה. אך ישוע מפציר בה, ואומר לה, כמה פעמים אצטרך לאמר לך, אישה שהבחור הזה, לא בשבילך? שלזוג מאמין יש כונה לבנות יחסים שייקבעו את עתידם, ולבסוף להנשא. הם צריכים להיות שלמים עם כך, שזה נעשה בדבר אלוהים. אחרת זה מביא לנזק עצום, ובסופו של דבר לגירושין, שאלוהים מתנגד להם בכל תוקף. יש מקרים אחרים שיוצרים גרושים למשל אי רצון או יכולת להקריב, או לוותר, למען האחר. לא להסכים, לא להיות סבלן. וזה יכול לבוא משני הצדדים. כל זה בונה רוח של גאווה ורצון להתנתק אחד, מהשני.

וזאת הסיבה שצריך אבחנה רוחנית ולהרגיש שלמים. האויב יעשה הכל קודם כל לנתק מערכת יחסים בריאה, שאלוהים בונה. אבל לאלה שנמצאים תחת ברית הנישואים, ובשלים מספיק באמונה, צריכים את האבחנה הזאת. לקרוא את הכתובים לראות את סדר העדיפויות שאלוהים בוחר. לעיתים, האישה יכיר לה להרגיש, שנלקחו מאיתה הזכות להביע דיעה, משום שהיא צריכה להכנע. שאישה נכנעת זה כי מה שאלוהים ציוה. וכתוב שהיא צריכה להכנע לבעלה, בכל דבר. ברגע שהאישה נכנעת, גם אם זה לא נראה לה הגיוני. ועושה את המוטל עליה בשקט ובענוה. הברכה הזאת גם עוברת לשאר הבית. ואלוהים מתקן את השאר. כך גם הבעל שהוא ראש המשפחה, מחויב לעשות את המוטל עליו לפני אלוהים, ולבנות את משפחתו, לאהוב את אלוהים. אנו צריכים לקחת בחשבון, שנשואים, מהוים דבר גדול אחריות, אחד כלפי השני. ובמיוחד הקרבה זה מה שמאחד. וגם נותן ריפוי מושלם, לגוף, ולנפש. תהליך לגרושים זה גם רחמיים עצמאיים, וחוסר נאמנות, וחוסר יכולת שליטה, בתחומים מסוימים. ואז הילדים באים, וזה יותר חשוב. להראות להם דוגמה טובה, כדי שהם עצמם, יוכלו להרגיש בבטחון, ובנוח במסגרת הביתית, בהם הם גרים. קשר של שניים, מתחבר כחוט המחובר לאלוהים. והפסוק המוכיח הוא כי מדובר על המשיח, ועל הקהילה. אז אנחנו צריכים, לתת לאלוהים את מלא הכבוד. וגם היציבות שלנו, בעבודה, צריכה לעמוד, באותו קצב. כל אחד ותפקידו הוא. כי אם אחד, סוטה, טיפה או צולע. השני יכול להרגיש, את החסרון הזה, משום שאנו חיים דרך רוח, אלוהים. נשואים, זה כן דבר מורכב, עמוק, צורך הרבה עבודה, אבל גם אפשרי. שאנו קוראים כי אהבת אלוהים הוצקה אל תוך ליבנו. אנחנו קודם כל בונים את זה, בתוך המשפחה, שלנו. ואנחנו צריכים, להפגין יציבות, כי גם לפי איך שההורים מתנהגים, כך גם הילדים.

יסוד איתן, ויסוד רעוע

בספר מתי פרק 2, מפסוק 42 כתוב:

לכן כל השומע את דברי אלה, ועושה אותם, יהיה דומה לאיש נבון, אשר בנה את ביתו על הסלע. הגשם ירד, באו השטפונות, ונשבו הרוחות, והלמו בבית ההוא. אך הוא לא נפל כי יסוד על הסלע.

וכל השומע את דבריי אלה, ואינו עושה אותם, ידמה לאויל, אשר בנה את ביתו, על חול. הגשם ירד, באו השטפונות, ונשבו הרוחות, והלמו בבית ההוא, נפל הבית, וגדולה היתה מפלתו.

חוסר סדר והתנהלות לקויה, בניגוד לציווי האלוהי. גורמת לנזק. לדוגמא שהאישה, מחליפה את תפקיד הבעל. או שבני הזוג עושים דברים באופן עצמאי, כל אחד בדרכו, מבלי להתייעץ אחד עם השני. תכניתו של אלוהים, והכניעה שלנו מגינה עלינו, מפני מפלות. וכל עוד ננהג באופן עצמאי, בהתנתקות, ניתן לאויב להכנס בכל מיני צורות. הזוגיות קודמת, לכל. האישה דואגת לבעל, והבעל לאישתו. כיום אחרי נשואים ארוכים, והתנסות רבת שנים, של עבודה קשה, בכל תחום, הכוללת בתוכה גאווה, והגנה עצמית. מה שאלוהים שובר בעצם זה אותנו, ומלמד אותנו להקריב. והרי גם הוא לא חיי את חייב בשביל עצמו. אני שומעת על אנשים שעתידיים להתחתן, וזה מביא לי, לעיתים חרדות. ואני לא יודעת, אם לשמוח, או לצחוק איתם. יום אחד פגשתי אח במשיח, שהיה עתיד להתארס, אחרי שדברנו בנחמדות, ובכבוד אחד לשני. שאלתי אותו אם הוא בדק לעומק, לפני אלוהים שזו הכלה, עבורו. פתאום הוא עמד בשקט, לרגע. ואמר לי תודה לך: אבדוק את זה, גם איך יכולתי לחשוב על זה? הוא אומר לי, מה שחשבתי עליו זה איך השנים חולפות, ואני לא הופך להיות, צעיר יותר. זמן קצר אחר כך פגשתי אותו, שוב והוא אמר לי אני כבר לא איתה, את רואה מה זה? זה היתה אזהרה מאלוהים. אז ככה אלה הלהוטים להתחתן, לא יודעת לאיפה הם מכניסים את עצמם. האם הם יבינו שלפני, ואחרי, זה לא אותו דבר? והנה המאמינים, והלא מאמינים האלה, שאומרים, שהשנים, חולפות ואנחנו לא רוצים לחכות. והזמן עושה את שלו, ומה ספר שיר השירים אומר? משהו אחר לגמרי. מהרצון להתאוות לרגע, כאמצעי לבשר. נשואים זו ברית, הנכרתה בן בני זוג לפני, אלוהים. זה קשר עמוק המחייב נאמנות, מוחלטת. ומחייב עבודה, כדי להצליח. בתחילה הכל נראה כמו תעלומה כזו, פעם היית לבד, ועכשיו את לא. אם התחלתי להבין, מה הוא יסוד איתן, אבל זה אחרי שנים של עבודה, שאלוהים כמובן היה מעורב בכל צעד בחיינו ואם, לא הוא, לא היינו מתקדמים, לשום מקום.

לדעת לכבד אחד את השני, זו בחירה. אבל יותר, מחויבות. אם אנו רוצים פריצות דרך, ותוצאות חיוביות. התלונות שלנו לעיתים, מי יעשה מה, מביאות אותנו גם להפסדים, ועדיף לעשות בהכנעה, מאשר להצטער אחר כך. עדיף לאמר סליחה ולהרחיק את הגאווה, הקושרת אותנו, מטבע הבשר, לכל סיטואציה, ומציתה אש, ומריבות. לעיתים גם שאנו צודקים. לא לחפס להיות צודק, וגם לא להגיב גם אם זה נראה לנו, לא הוגן. אנו צריכים להכנס, למודעות כזו, ובאמונה, שבסופו של דבר, אלוהים הוא אלוהי הצדק והוא בונה, כל דבר בשלמות. כל תגובה מיותרת בעצם, נובעת מהפחד הפנימי שלנו. ובספר ישעיה 45 פסוק 41 כתוב: בצדקה תכונני, רחמי מעושק, כי לא תראי, וממחיתה לא כי לא תקרב אלייך. רצוי מאוד לותר, להקריב, ללמוד לאהוב, במעשים, וגם בעידוד, וחיזוק. שהכל אפשרי עם אלוהים. ומה יועיל לנו אם היסוד הרעוע יהיה מכשול, ? סתם נגרום לעצמנו,

עצב, חוסר אונים, וחוסר יציבות. לנו ולסובבים אותנו. אך יד אלוהים גדולה ומרפא, ושום דבר בלתי אפשרי בשבילו. כאשר בני ישראל חטאו לה' במדבר, הם שלמו מחיר כבד, והרבה מהם מתו. אבל למרות כל זאת הוא הביט אל הנוותרים בחמלה, ועד עצם היום הזה, הוא לא מרפה. להלחם עבור כולנו. ובספר ישעיה כתוב: כי בכל זאת לא שב אפו, ועוד ידו נטויה. שאנו שותים חלב, ועדין לא הגענו לבגרות, אנו נמצאים במצב של תחרות, שבעצם זו רוח של התרמית, המנסה להביס כל דבר שאלוהים בונה. ובעצם זה אנחנו לעיתים הנותנים לו רשות. בתחילה אנחנו מרגשים, מנוצלים, ומושפלים. אבל אם הזמן אנו מגיעים לתודעה עמוקה, בשביל מי אנו חיים בעצם? ומה נותן לנו את הרצון להמשיך? את ישוע אני משרתת, בכל דרך שנקראתי לה. וכל דבר שאני עושה הוא רואה. הוא לא מתעלם. ועם האהבה הזאת, נוסף הגמול. בספר הפיליפים ב כתוב: עשו כל דבר בלי להתלונן ובלי להתוכח, למען תהיו נקיים מאשם וטהורים, בנים לאלוהים אין דופי בהם.

שאנו נבנים על יסוד איתן, אנחנו נותנים בטחון רב לילדים, כל אחד נושא את האחריות שלו, מתוך החושים המורגלים שאלוהים בנה בנו, באמצעות חסדו. יחד, בשותפות מלאה, אנו צריכים להתפלל, להתחייב לחלק עם ילדינו, את דבר אלוהים, וטובו. לתקנם שיש צורך. ולנתב להם את הדרך. לבקש את החכמה הדרושה, לכל דבר, ושההתנהלות תהיה לפי ראות עיניו, ולא לפי ראות עינינו. בכל זמן שלא היתה יציבות בביתנו, היתה התראה, האדון הדגיש, את חשיבות המילה, כבוד. בנוסף לכך חלומות, לבנות ולעשות שינוי, בכדי שהבניה בנו, תתיצב, ותביא ריפוי לכל המשפחה. ולעטר, בבנו.

יש לי הרבה להודות לאדון, שפתיי ישבחו את שמו לעד, כי נשואים יכולים להיות יציבים, למרות הקשיים, המכשולים, והכשלונות שלנו. נתנאל אישי, היה תמיד שם בתוכי את החשיבות של, שלא משנה מה יקרה, או מה יהיה. אנו צריכים לעמוד יחד, להיות דבקים, למטרה, שנקראנו לה. ושלהפרד זו לא הדרך, ואני בדמנים של כשלונות, רציתי, רק לברוח. ואלוהים תמיד עצר אותי, ונתן לי להבין, שזו לא הדרך, ושאתו זו הדרך האמת, והחיים. ושהוא האדון לא ירפה, מלעזור לנו, ולהוביל אותנו למשא הנצחון. הבנתי פתאום את הרצינות, והנזק שיכולתי לגרום, בתוך העולם הקטן שלי, והאנוכיות שלי. גם לא חשבתי שזה יפגע במי שהו. כי חשבתי רק על עצמי, שאני לא אפגע, שיהיה טוב אם לא אהיה בדרך, של אף אחד. כיום הקשר יותר יציב, ומתבסס על דבר אלוהים, כל אחד ותפקידו הוא. זה בסופו של דבר הכל מתיצב. לא מהיום, להיום, אפילו לא משנה, לשנה, למרות שכל הזמן השינוי בא, גם אם הוא בא לאט. זה בנית בית, בהדרגה, בית שאלוהים תמיד נוכח בו, יש בו ברכה. והשלום האמיתי, קים בו. וכל הדברים שלא התקיימו, כי לא עמדנו בדברו, או לא יכולנו לחכות להם בסבלנות, פתאום מופיעות מול עינינו. והוא זה אשר מגיע לו, כל הכבוד מוביל אותנו, למשא

האשה האלמנה



הוא סיפר להם משל, להראות כי עליהם להתפלל תמיד, ולא להרפות. שופט היה בעיר אחת: את אלוהים לא ירא, ובאדם לא התחשב, ובאותה עיר, היתה אלמנה, שנהגה לבוא אליו, ולאמר, שפטני נא מאיש רבי. זמן מה סרב, אבל אחרי כן אמר בליבו, אף שאינני ירא את אלוהים, ובאדם אינני מתחשב, הרי שהאלמנה הזאת, מציקה לי. אעשה את משפטה. שאם לא, כן תבוא תמיד, ותיגע אותי. הוסיף האדון ואמר: שמעו מה שאומר השופט הרשע, ואלוהים האם, לא יעשה את משפט בחיריו, הקוראים אליו, יומם ולילה? האם יתמהמה בעינים? אני אומר לכם, שיעשה את משפטם מהר. אך כאשר יבוא בן האדם, הימצא את האמונה, עלי אדמות? לוקס פרק 81.

האשה האלמנה המתוארת במשל זה, מהוה דוגמא טובה, וברורה, לאלה המתהלכים באדון. במטרה להשיג מענה לתפילתנו. לפעמים זה נראה, כי זה אורך זמן רב. זה יכול להיות נסיון, והכתובים אומרים כי אשרי אלה, העומדים בנסיון. אבל גם אנחנו יכולים, לגרום למכשולים, עם התפיסות המוטעות, שלנו. הבחירות הלא נכונות, והחטאים שלנו, ומונעים מאלוהים, לפעול. וגם לפעמים שאנו לא רואים מענה לתפילות שלנו, אנו מתחילים לחיות, עם המצב השגר-תי שלנו, חושבים שאין טעם להתפלל, כי בלאו הכי לא נקבל. במקום להמשיך להתפלל, ולדפוק בדלתו, עד שמבוקשנו יתממש. חשיבות עליונה היא בעיני אלוהים, שהמאמינים, יחיו, ברצונו. אנחנו יכולים להסתפק במה שיש, זה נכון לעיתים. אבל לא בכל מצב. אבל יש פעמים שהצרכים שלנו, גדולים עלינו. ואלה שיש להם הכל, יכולים להודות לאלוהים בקלות יתרה. אבל מה עם אלה שחיים במחסור, בקשיי יום? האם ההודיה שלהם לאלוהים שווה? יש גם כאלה שעומק אהבתם לישוע, אומרת יש לי אמונה, ובטחון, שאלוהים ידאג להכל. וחיים בקיום ההבטחה, ודבקים בה. ואומרים לעצמם, אין לי כלום, אבל בכל זאת יש לי הכל. אלוהים לא רוצה, שאף אחד מאיתנו, יחיה בעוני, ובחובות. הוא רוצה לברך אותנו, ולהעשיר אותנו, מטובו. ולהעניק לנו מכל נחלתו, ולא רק חלק ממנה. אבל לעיתים, אנו מרגישים, נבוכים לבקש, במן תחושה, שלא מגיע לנו. או שאנו לא ראויים מספיק, למרות הידיעה שהוא סלח לנו, על חטאינו.

אבל לא כך המשל מתאר, הוא מסביר, בצורה ברורה. שכל מה שנבקש, נקבל. אבל זה בעמידה מתמדת, בתפילה, ולא להרפות. הרבה צרכים יש לנו כבני

נהגתי לקרוא את הפסוק הזה, אין ספור פעמים, כדי להכנס למציאות חיה, וקימת, של הבטחה זו. והתנאי שנלווה אליה, התפילה. קבלתי זאת באופן נבואי, כי אני צריכה להתמקד בימים הבאים, בלוקס 81, ולהכריז בתפילה, את כל משאלות ליבי. כי האדון, רוצה לתת לי את מה, שחפץ ליבי. ובאמת היו הרבה דברים, שהיה בהם צורך. הייתי עושה רשימה, מתפללת יומיים שלושה, ומרפה. חוזרת עוד קצת, ומרפה. בידיעה שאלוהים ענה. אבל אלוהים מביט ושואל, כמה משמעת עצמית יש לכם, להמשיך לבוא אליי? לדפוק על דלתי? לא להפסיק לבקש. עד שבאמת עמוק בליבנו, הרגשנו שהוא ענה לנו. אנו צריכים להתמיד בתפילה, כי אין לנו דרך מוצא, אחר. בקוראנו את הכתובים, לגבי האמונה, אנו יכולים להבין, שזה גם ישום. ודורש עבודה, מאומצת, עד לתוצאותיה. ואם היתה לנו האמונה, שהיתה לישוע, היינו יכולים לעשות, את אותם דברים, שהוא עשה, ויותר מאלה אפילו, כפי שישוע ציין.

אנו קודם כל, מבקשים את מלכות אלוהים. וההבטחות של אלוהים למענה לתפילות שלנו, מראות לנו קודם בבירור, שעלינו לבקש קודם את מלכותו. וכל היתר יתוסף לנו. שאלוהים רואה, את הלב, והכוונות שלנו, להתקרב אליו, למרות חולשותינו, הוא לא נשאר אדיש. הוא מבקש מאיתנו להתפלל, למשאלות ליבנו. אם אבקש משהו, שאין לי צורך בו. אלוהים יגלה לי. התפילות שלנו, צריכות לפעול באמונה. ויש לזה חשיבות רבה. אם בקשתם משהו מאת אלוהים, תאמינו שקבלתם אותו, ויהיה לכם, בברכה. זה מה שישוע הבטיח. התפילות שלנו, צריכות להעשות בהתמדה, ובעייתיות של הרוח. בתהילים, 73 פסוק, 3 ו4 כתוב בטח בה' ועשה טוב, שכן ארץ, ורעה אמונה, והתענג על ה', וייתן לך משאלות ליבך. שכן ארץ, ורעה אמונה. למה מתכוון הכותב בהשראת הרוח? זה אומר שתוך כדי שאנו מסתכלים בפן הרוחני, ומאמינים בנפלאות אלוהים. אנו צריכים להיות מציאותיים, ומחברים למה שקורה מסביבנו. לסביבה להיות בתקשורת מתמדת, ולגלות עירנות, לא להתנתק, או לברוח מאחריות, שנקראנו לה על פי תוכניתו. גם לאחר שנמצאה תרופה תואמת לעטר בני, נגד ההתקפים, נדרשתי לפעול באמונה בישום תמידי כדי לראות תוצאות. הכרזתי בקול גדול ובקהל רב שנרפא, זה ברור לנו כי נרפא לפני יותר מאלפיים שנה, שישוע נצלב, וקם לתחייה, וזה כן אמונה כזאת, שאנו מתחייבים לה. לא להסתכל על פי עיניים, אבל יש גם המשכיות, ואל לנו להכחיש את הקיים, עלי אדמות. צריך להמשיך גם בישום, ובתקוה לבאות, כי אלוהים לא יכזיב, וכי הגמול קרוב לבוא, שעמדנו בדברו. אבל יש בעיה עיקרית בבני אדם שהיתה קימת גם אצלי, עד שאלוהים נגע בי עמוק. בריחה. זו בעיה רגשית, משהו שאנו אומרים שאנו לא

יכולים, להתמודד איתו, למרות שאלוהים אומר שכן. אנו מדחיקים, ומגינים על עצמנו, כי אכפת לנו מה אנשים חושבים. ולא רוצים שהאמת תצא לאור. וכל זה נובע מגאווה, שאנו נושאים איתנו. במקום לבוא לפני אלוהים, ולאמר, יש לי בעיה אדון רפא את ליבי, שכל הזמן נלחם, לצדק ולא מוותר. אם זה לא מטופל, זה מכשיל אותנו. וזה בעצם פצע שנוצר, בעבר חיינו. ואם אנו נותנים לאלוהים לחדור לעמוקות ליבנו, בכל דבר. הכאב הזה יעלם לעיתו, וכן יעלה פתאום משהו חדש, זכרונות ילדות, וכאבים שחווינו, מרד, שאנו צריכים לבקש סליחה עליו. וכל כך הרבה דברים כל כך עמוקים, שאנו אפילו לא יכולים לתאר לעצמנו. אבל אט, אט, אנו, רואים שהכל מגליד, שהכוונות שלנו, טובות להשתנות. ואז והאמונה, השמחה, והשלום, באים יחד, באופן טבעי, ואורגני כפי שאלוהים בוחר עבורנו, ולטובתנו. ואז יש פריצות דרך, עצומות בחיינו. ודברים שלא ראינו לפני, כפי הכתוב: באגרת אל הקורנתיים א פסוק 9: אשר עין לא ראתה ואזן לא שמעה ולא עלה על לב איש, מה הכין ה' לאוהביו. אני בקשתי מהאדון, את נקודת שכינת האמונה, ושהישום שלי פה עלי אדמות, בו נקראתי יעשה בהתמדה, וברצון למרות כל קושי, שבא דרכי. לא לחשוש, מהקריאה בחי', ולקחת בחשבון, שהיו דברים קשים יותר בהמשך. וישוע ישאל אתכם, שאתם בסיטואציה לא נעימה, מה יהיה, ויעמדו בפניכם מבחנים, ומצבים קשים? האם תזכרו שאני פה אתכם, האם תבטחו בי?.

תקופת איוב



בספר איוב כתוב: 'שאיוב היה תם וישר וירא אלוהים וסר מרע. היה לו מכל טוב. בנים ובנות. ולא חסר לו דבר. וכתוב שבדורו היה אחד האנשים, הצדיקים. וברגע אחד הכל נלקח ממנו. הילדים שלו, הצאן שלו, ואף הוא חלה במחלה קשה. הוא באמת כפי יכולתו נתן כבוד לאלוהים. ומדוע היה עליו לסבול כל כך הרבה? הסיפור הזה הביא אותי לתוך עומק חסד אלוהים, וטובו. הסיפור הזה גרם לי עצב, וחוסר הבנה מוחלט. אבל אחרי זמן הבנתי שגם אנשים טובים נבחנים. וזה הכל למען מטרה טובה, זה לכבודו. שנים אין ספור, עברנו מאב־קים מבית. כלכלית, המחלה של עטר, היו פעמים שאני אישית הרמתי ידיים, ולא חשבתי שאוכל להמשיך, אבל כל הזמן חשתי את יד אלוהים החזקה, אוחזת בי. היו תקופות, שהפכנו להיות אדישים, ומשוכנעים, לפחות אני, ששום דבר, כבר לא השתנה. ואם אתפלל לאלוהים ישמע אותי, אבל בעצם לא ידוע לי כמה זמן ייקח, עד שאראה תוצאות בשטח. אישי הוא גם סבל שנים רבות בגופו, ולא יכל לתפקד. השנים חלפו היו גם שנים טובות, אבל לא בדיוק לפי הציפיות

שלנו. אני האמנתי שאלוהים רוצה לתת לנו משפע טוב ויותר. אבל לאורך כל הדרך, במטרה לטפל בשורש הבעיות בחיינו, אנו עוברים צריפות אש, ואלוהים הנפלא תמיד נתן לי לזכור בליבי, כי ישר דבר ה', וכל מעשהו באמונה. ועוד, בספר ישעיה 01 פסוקים 11 כתוב: הנה צרפתיך, ולא בכסף. בחרתיך בכור עני; למעני, למעני אעשה כי איך יחל וכבודי לאחר לו אתן. יכולתי להביט על מאמינים אחרים, שהולך להם טוב. והכל מתנהל אצלם כשורה. ואמרתי לאלוהים, כן אנו חוטאים. וגם עוברים תהליך של טיהור. איתך. ואם לא אתה, לא הייתי מצליחה. התמונה התבהרה עם הזמן יש שני דברים, המביאים אותנו למצבים, כגון אלה; א- חטא, ב- עמידה בנסיון. וחזרתי לאיוב. אם אלוהים אומרים שכולנו חוטאים ומחוסרי כבוד המה. איך זה שאיוב היה צדיק. אז ככה אני מבינה שכולנו מוציאים דקים בדמו, הוא היה כפרה עבורנו. ואיוב הוא היה אדם כמונו. אני משוכנעת שהיו לו חולשות כמו כל אדם, וכן גם אלה מהכתובים אלה שאנו חושבים כי היו מושלמים, אנשים קדושים לגמרי, היו בעצם כמונו, חיו בבשר עם חולשות, חטא, ומרד. ומה שהציל אותם, וגם אותנו כיום זה שאלוהים, חודר אל עמוקות ליבנו, ואהבתו היא לא מוותרת לנו. איוב התקשה לסבול, נראה כי אף אדם לא יכול היה לשאת, סבל כזה. אבל עמוק בפנים ידע, שיש אלוהים חיים, וזכר את טובו של אלוהים את הברכות שהוא שפך על ביתו, והקשר שלו עם אלוהים היה קרוב. בזה אין לי ספק. חבריו באו נגדו, שפטו אותו, לאחר שכשל בפיו, ואמר בפרק ג, פסוק 1. 'יאבד יום פה אולד בו. זאת אומרת הלואי שלא נולדתי. ואני חושבת לעצמי מי בעולם הזה היה יכול ספוג דבר כזה, ולא להתלונן? הוא נתן כמין אישור לחבריו, ודרך כך הם הסתכלו עליו בצורה אחרת. איוב מאבד הכל, אשתו, שאמורה להיות עזר כנגדו, באה אליו ואומרת ברוך אלוהים ומת. במקום לעודד, ולחזק, ולהיות לצידו, בזמן הקשה הזה. איוב נתן הודיה לאלוהים. ואמר, גם את הטוב וגם את הרע נקבל. ואנחנו לא הגענו אפילו, לקצה של הסבל, שהוא חווה ומתלוננים, על כל דבר קטן. שוכחים את טובו של אלוהים. וכך גם כתוב בספר יעקוב: שמעתם על אודות עמידתו של איוב בסבל. וראיתם את תכלית ה' כי רחום, וחנן הוא. פרק ה, פסוק 11. איוב הוא נתן תודה לאלוהים. אני שואלת את עצמי, מה הייתי עושה, ואיזה כח סבולת היתה לי לעמוד במה שהו דומה לכך? האנשים האלה בטחו באדון, לפתרונות, ופריצות דרך, פעלו בחכמה, להיות זהירים, לא משנה מה הם עוברים, כי ידעו שאלוהים. קיבל את הנבחנים בברכה. פולוס הוא דמות נערצת שלי בכתובים. חשבתי על תקופות ארוכות בחי, שאפילו קפיצה למים לא הייתי מסוגלת לעשות. וראיתי את התלות שפולוס עבר, את יד אלוהים בחייו, והמעורבות שלו ואהבתו העזה אליו. משום שהוא היה קנאי לאלוהים. עוד לפני שהאמין במשיח. לאיוב היה סוף טוב. בפרק 24 פסוק 21 'זה' ברוך את אחרית איוב מראשיתו ויהי לו ארבעה עשר אלף צאן וששת אלפים גמלים ואלף- צמד בקר ואלף אתונות: ויהי לו שבענה בנים,

ושלוש בנות: ויקרא שם האחת ימימה, ושם השנית קציעה, ושם השלישית קרן הפוך. ולא נמצא נשים יפות, כבנות איוב בכל הארץ. ויתן להם אביהם נחלה בתוך אחיהם. פולוס סבל עלי אדמות עד הסוף המר. אבל קיבל את עטרת החיים שאלוהים הבטיח לאוהביו. רק דרך סבל אנו מתחשלים, ומתחזקים כדי להיות חזקים יותר באמונה. כדי שהתעורר בנו הרצון, להתקרב אליו יותר. וגם לתת לו לגעת בנו דרך משמעת, על דברים שלא מתנהלים כשורה בחיינו. וכך אנו עוברים, גם תיקון, וגם מבחן שיהיה לנו חלק איתו.

בספר העברים כתוב פרק 11, פסוק 63 ועד 04. כל אלה, על אף שאמונתם העידה עליהם, לא ראו בקיום ההבטחה. ואולם אלוהים הכין לנו דבר טוב יותר. כדי שלא יבואו לשלמות בלעדינו כל אלה סבלו חרפה, למען האמונה אבל לא חדלו להאמין, אפילו שלא הגיעו לקיום ההבטחות. פה ישוע הוא הוכחה לפדית גופנו, תחת דמו היקר. אז כפי שאנו רואים בהמשך הסיפור של איוב, הוא עמד בסבל, במבחן איוב מאמין באלוהים. למרות המכשולים שעומדים בדרכו, ואומר בפרק יט: אני ידעתי גואלי הוא חי, ואחרון על עפר יקום: ואחר עורי נקפו, זאת ומבשרי, אחזה באלוהי. דוקא עכשיו שאני פה סובל, הוא אומר, אני מאמין שאלוהים, הוא רופאי, הוא יוציא אותי מיזה, למען שמו. אל לנו לחדול מלהאמין, אנו צריכים להסיר דאגה מליבנו. דברים יקרו, ויצוצו. אבל יש תמיד משהו שעליו נוכל להשען. לעיתים נראה קשה להוקיר תודה. ושבא קושי יש לנו מחסום פנימי כזה, שמתקשה להגיד תודה על כל דבר. אבל החשיבות בעיני אלוהים היא שנודה לו בכל זמן, ועת. באל העברים יג כתוב: לכן בכל עת נקריבה בתווכו זבח תודה לאלוהים, כלומר, פרי שפתיים המודות לשמו. פסוק 51. ושדברים מחמירים ונראים כלא מובנים וקשים ונראה שאין דרך מוצא. נבין לעומק דרך ההודיה הזאת והנוכחות התמידית של אלוהים. תיתן לנו כח ואמונה נעלה יותר. וזה באמת חשוב לנו לדעת כמה אנו מוכנים לשאת, להקריב ולסבול למען שמו. ישוע אומר בדברו בספר מתי יט, פסוק 03: אבל רבים מן הראשונים יהיו אח־רונים, ומהאחרונים, יהיו ראשונים. אני רוצה להיות מאלה, המוכנים לתת את חייהם למען המשיח.



אל תעציבו את רוח הקודש אשר נחתמתם בה ליום הגאולה. אל האפסים ד',

שאלוהים קורא לנו, לעשות משהו באמצעות רוח הקודש, שנתנה לנו, הרוח עדינה, היא לא מאיצה, או מאלצת אותנו לעשות דברים בכח. הדברים הקטנים שאנו שומעים ממנה, ועד גדולים חשובים באותה מידה, ויכולים להיות משמעותיים לגבי זמן, ומקום. והעיתוי כל כך חשוב בעיני אלוהים, והסדר היום יומי שאנו הולכים איתו. פספוס אחד יכול להרוס לנו יום, ואפילו ימים, זה תלוי בגודל ההחמצה. זה הורס לנו את הברכה, השמחה, והשלום, שאמור להיות בליבנו כל הזמן. בעוד שיכולנו לקבל מעל ומעבר, מאת אלוהים. לדוגמה יש מקום שהייתי בו, והייתי אמורה לחזור הביתה. איזה החלטה אעשה?, ראשית אשאל את האדון לחכמה, איזה דרך הוא רוצה שאגיע. איזה דרך הוא בוחר, עבורי. אחרי שהתקדמנו עם המשיח, אנו צריכים ללמוד להניח שתות, שבונות, ולא גורמות להרס, ולהכנס לתודעה עצמית, מה הכי חשוב עכשיו, שאנו ממהרים להחליט בעצמנו, אנו לא נותנים לאלוהים מקום לפעול. ונראה לנו שזה בסדר, שלא חטאנו כי זה לא החטאים הגדולים, שאנשים נוהגים לעשות היום. משום שאנו משורשים באהבת המשיח. ואנו אומרים לעצמנו כי לא היתה לנו כונה רעה. שמיעה זה יום, יום רגע, רגע. איש אחד אמר פעם, כי הדרך לגהינום, רצופה כוונות טובות. אבל אלוהים לא רוצה כוונות טובות, הוא רוצה ישום מוחשי, ומעשי. ובכן במצבים כאלה ועוד, להעציב את רוח הקודש זה לפעול בדיוק ההיפך, ממה שנקראנו לעשות. זה גם לפתח מרירות, חמה, כעס, צעקה, גידוף ומריבות. וכל רשעה. אנו צריכים לגלות גם רחמים, כלפי הזולת, ולהתפלל שלא נגיע למצב, שרוח הקודש לא תהיה נוכחת, בקרבנו. ולבקש את רחמיו של אלוהים. זה חלק מהסיבות, המסבירות לנו לא להעציב את רוח הקודש. אבל יש הרבה יותר עומק מיזה, זה לא שהגענו לשלמות, אנחנו עדין לומדים כל הזמן, איך להבנות בישוע, ואיך לתת לו את חיינו. אם אנו טועים, או סוטים מהדרך, רצוי לבקש סליחה, להביע חרטה. אלוהים רחום, וחונן, אך אפיים, ורב חסד. אם אנו מנסים להתגונן, כדי לחלץ את עצמנו מהחטא, אלוהים יראה לנו. הפעולה שאלוהים עושה, והדרך שהוא דורש, מאתנו להשמע לו, היא הכי נכונה, למרות שלעיתים נראית לנו כלא מובנת. החוסר שמיעה שלנו גם שלא מכוון, יכולה להביא נזק לנו, ולסובבים אותנו. הלמידה שלנו לשמיעה, היא הדרגתית, ולמידה מתמדת, איך ללמוד לשמוע לרוח הקודש. עד שאנו מזהים. לפעמים אנו

שומעים קולות אחרים, וחושבים שזו היא, אבל אנו צריכים, לשאול את אלוהים, מספיק פעמים שנוכל להבין. משום שגם האויב, יכול להתחזות, ולהטעות אותנו. אבל שאנו מחברים את רוח קודשו, חושים מורגלים, והגיון אנו יכולים להגיע לאמת, הסופית. יש דברים לצערי שאנו נהגנו להתעלם מהם, כי לא היה לנו נוח לעשותם. ויש דברים, שיותר קל לנו לעשות ואנו עושים אותם בשמחה. אבל אם זה לא לפי הסדר האלוהי, מה זה יועיל לנו? זה רק ייצור בלבול, וחוסר יציבות. הבשר שלנו מניע אותנו לעשות, את הפשוט והקל ביותר. אבל רוח הקודש מצפה מאיתנו, ככל שאנו לומדים, להתעלות על הנוחיות שלנו, להקריב הכל. ואז אנו מבינים שאנו רק מרויחים כל הזמן, השלום איתנו כל הזמן. וזה כבר יותר מנעים, לעשות את רצונו, בכל עת.

ישוע נתן לנו את רוח הקודש המנחמת. בברית הישנה, ובברית החדשה ישוע מדבר אל תלמידיו, קצת לפני צליבתו, ונותן להם הבטחה גדולה. וכך ביוחנן 61, פסוק 7, עד 01. הוא ואמר להם:

אבל אני את האמת אני אומר לכם, מוטב לכם שאלך, אם לא אלך, המנחם לא יבוא אליכם, ואם אלך אשלח אותו אליכם. שהוא יבוא; יוכיח את העולם, על חטא, ועל צדק, ועל משפט. על חטא, מפני שלא האמינו בִּי. על צדק, כי אלך אל אבי, ולא תוסיפו לראות אותי. על משפט כי נשפט שר העולם הזה. ואז מפסוק 31, באותו פרק, אבל הוא אשר, רוח האמת הוא ידריך אתכם, אל כל האמת, כי לא ידבר מעצמו, אלא את אשר הוא שומע, ידבר. ואת הבאות, יודיע לכם. הראיה הברורה שלנו, היא בזכות רוח הקודש, שמוציאה אותנו, מחושך לאור, דרך האב הנאמן. ומגלה לנו את האמת, באם טוב, או רע. אם היא מרוצה מאיתנו, ואם יש דרך שאנו צריכים לתקן, או לנער מאיתנו. גם בתורה אלוהים דיבר בהשראת רוח הקודש. היו נביאים כיונה, שנקרא ליניוה. או משה, שנקרא לשוב למצרים, כדי להשיב את העם לארץ המובטחת. הם התנגדו לדבר אלוהים, משום שחששו לחייהם. וככל שהתגברו המכשולים בדרכם, ושהם הבינו טו על פי מראה עינים, ולא האמינו. ובטחונם לא היה מלא, באלוהים. ככה גם אנחנו. מתנגדים, ומתמרדים. ובמביאים על עצמנו, לעיתים את חרון אלוהים. אם אלוהים מבטיח כי יחלץ אותנו, בכל מצב אל לנו לחשוש, משום דבר.

בסופו של דבר, גם משה, וגם יונה וכל אלה שהתנגדו לקריאה, בתחילה בסופו של דבר, למדו להכנע. משום שהבינו את רצינות הדבר, לא לשחק עם אלוהים, חיים. אלוהים שם אותם במצב של הכנעה מלאה, וכך גם יעשה בנו, אם נרצה, או לא נרצה, כל עוד אנו קוראים לעצמנו, מאמינים במשיח. את תכניותיו של אלוהים אי אפשר להפך. אני חושבת לעצמי, איזה אומץ היה למשה. אבל במחשבה שניה, אני רואה שככל שנקדיש זמן לאדון, נוכח שאנו לא פועלים לא בחיל, לא בכוח, כי אם ברוחו. כך אומר ה' צבאות. אלוהים יודע את גודל הק-

ריאה שלנו. לפעמים הוא, קורא לנו לעשות דברים, שאנו חוששים מהם. אבל זה במטרה שנלמד להיות אמיצים, ולרכוש בטחון, שיעבוד בחיינו, באופן קבוע. ושאנו לא מתונים, וחסרי שליטה. רוח הקודש לא יכולה לשהות בנוכחותנו, משום שאנו מברחים אותה. כל דבר שמתנגד לה, לא יכול להיות קרוב אליה. זה כולל טלויזיה מרובה, או מוסיקה לא משיחית. המוסיקה המשיחית בביתנו מתנגדת כמעט כל היום, גם השלום בבית, וגם המוסיקה נותנת לרוח הקודש, רצון להשאר, ולא לעזוב. באחד הימים ראיתי חזיון, שמלאכים רוקדים בסלון. כמה זה חשוב להשמע לרוח הקודש. ופה יש לנו זכות גדולה, בזכות החסד שניתן לנו, ואחרי שיסוע נתן את הכל בשבילנו. רוח הקודש נתנת לכל מאמין, ובחינם.

החכמה אשר ממעל

לפעמים אנו מחפסים מענה לתשובות, ועומדים מול מצבים לא קלים, ולא רואים פתרונות העולם מוצא פתרונות קלים, לא בהכרח בדרך הישרה, ולנו יש את המשיח. בספר יעקב א, פסוק 5 כתוב: איש מכם אם יחסר חכמה יבקש בנדיבות, ובלא גערה למה מתכון הכותב? ללא גערה. פירוש המילה, גער, או גערה הוא אדם המוכיח, או מוכיחה בדברים קשים. מוקיע או נוזף. והשאלה היא: איך יש לי בתור מאמין, את הזכות לבוא לאלוהים, בצורה כזאת? והרי הוא המצדיק. וגם המוכיח, אחרת לא היינו משתנים, מכבוד, לכבוד. האדון מצפה מאיתנו, בכל דבר, לפעול בדרך של אמונה. החיים, והאמת. הספק מביא אותנו למצב, שבו אנו, נשאים בלי כלום. כימים רצופים במשא מדבר יבש, וצחיח. ועוד לפני הפעולה בכלל, זה מתאדה ונידף ברוח. אין לו ערך, ולא קיום. וכך נאמר על אלה הפועלים בספק, ולא באמונה. דומה לגלי הים, הנידפים ברוח, אותו האיש, אל יחשוב כי יקבל משהו, מאת אלוהים. בהיותו איש הפוסח, על שני הסעיפים, הפכפך בכל דרכיו. הפכפך, הוא אדם לא החלטי, לא יציב, ומבולבל, לא מגיע לידע שלמה, או לאמת, שאין דרך אחרת בלי אלוהים. אבל לא רק בנושא זה. החכמה, כח אם בכל דבר, אשר יבקש, מאת אלוהים. ישוע ביקש מתלמידיו להאמין באלוהים, ולהאמין גם בו. וזה עדיין תקף, ומחויב להיות משורש גם מחיינו, כמאמינים.

רצוני שתדעו שכל איש, הוא המשיח. וראש האישה, הוא האיש, וראש המשיח, הוא אלוהים. כל אישה, המתפללת, או מתנבאת, בגילוי ראש מבזה היא את ראשה. שכן כמוה, שגולח שיער ראשה. אם ראש האישה, אינו מכוסה, אזי גם ראוי, שיגזז שיער ראשה. אבל אם בושה היא לאישה, לגזז או לגלח את שיערה,

שתתכסה. כי אין האיש מו האישה, אלא האישה למען האיש. משום כך חובה שתהיה מרות, על ראש האישה, מפני המלאכים. ואולם באדון, אין האישה, בלי תלות באיש, ואין האיש, בלי תלות באישה. כי כשם שהאישה מן האיש, כן גם האיש נולד מין האישה. והכל מאלוהים. שפטו בעצמכם, היאה לאישה להתפלל לאלוהים בגלוי ראש? ואז בסוף, פולוס מציין את חשיבות, כסות ראש האישה. וכותב: אם משהו מתכון להתוכח, לנו אין מנהג כזה, אף לא לקהילת אלוהים. הראשונה לקורנתיים 11. מפסוקים 2 ועד 61

אחרי ששאלתי את האדון, מה החשיבות לגבי כיסוי ראש בתפילה. הבנתי באופן אישי כי הוא רואה את זה בחשיבות. ומאז שבאתי לאמונה, ונשאתי, לקחתי בחשבון, שאני, נמצאת תחת סמכות. ושאין לי את הזכות, לעשות כעולה על רוחי. הייתי בקהילות והבטתי בנשים, המתפללות לצד בעליהן ללא כיסוי ראש. ולא הצלחתי להבין את חוסר יכולתן, להבין את חשיבות, כיסוי ראש בתפילה. אני עצמי הרגשתי מוגנת, שראשי מכוסה. חשתי את שלום אלוהים, את הנוכחות המשיחה. ושיצאתי מדרך זאת, עקב השפעה, גאוה, או שראיתי כי נשים אחרות לא פועלות כך. חשתי את עצמי מאבדת את אותה הגנה, והשלום, שאני אמורה לחוות, עם אלוהים. אני משוכנעת שלפולוס היתה סיבה לכתוב זאת, כדי ללמד את האישה, ויש בזה חשיבות נעלה, וחשובה בעיני אלוהים. כיסוי ראש, תמיד נמצא איתי, אם בקהילה, ובכל מקום אחר. כתוב שאישה המתפללת, ומתנבאת, בלי כיסוי מבזה היא את ראשה. כיסוי נותן לי גם תחושה, שאני מוגנת בידי מלאכים, והגנתו של אלוהים. יש סיבה לכך שהאישה שמה כיסוי ראש. ואנחנו יכולות לבחור, השאלה היא אם אנו עושות ממה שמחובתנו לעשות. משום שזה תקף גם היום. יש נשים, שמסתכלים על תקופות. ומבינים שזה תקף באותו זמן. אנחנו צריכים לחוש את משב הרוח המצוה לנו לישם דברים, לפי מה שהוא בוחר, ולא לפי בחירה שלנו. ולכן אנו באים בתפילה לאלוהים, כפי שלומדנו, תבוא מלכותך, יעשה רצונך הן בשמים, כן בארץ.

אל תתעצלו, ואל תתעייפו



לא ידוע לי, למה לאורך שנותי, כמאמינה משיחית, הרשתי לעצמי, לותר על החלומות שבטרם יווסד תבל אלוהים יעד עבורי. וכל הבטחותיו. והיום לאחר, שאני יותר ערה, ומפוקחת יותר ולא בזכותי, אני יכולה להרים את הראש. היו אין ספור פעמים, שהלכתי בדרך הקצרה. והדרכים הקצרות שאנו בוחרים אותם, לא מקדמים אותנו לשום מקום. שאנו לא הולכים עד סופה של הדרך, בישום,

ואמונה. לא אזרתי אומץ, לעשות דברים, שדורשים אומץ. אבל עם הזמן, וכפי שכתבתי מספר פעמים, אלוהים מגלה את עמוקות, הלב, ומחשבותיו. והוא מוציא דברים לאור, במטרה לבנות אותנו, עד היסוד. בספר ישעיה א, פסוק 81, כתוב: לכו נא ונוכח יאמר ה' אם יהיו חטאיכם כשנים, כשלג ילבינו, אם יאדמו, כתולע צמר יהיו. אין פרט, שאלוהים לא עובר עליו בחיינו. ומה הם פירות הרוח בעצם? בכל אחד מהם יש עומק, ובכל אחד מהם, יש חשיבות ומוסר למשמעת עצמית, ובמטרה להתחדשות, וחזרה בתשובה. ובתקופות שדברים באים מור לנו, כמו רוח סערה, איך אנו מתמודדים איתם, אנו מתעפים, וסוטים מהדרך. או עומדים מול זה איתנים, עד שאנו עוברים, לשלב הבא, הנותן לנו עוד נצחון, ועוד זכות גדולה, לארץ המובטחת. הנטיה שלנו להיות עיפים, נובעת עקב כך, שאנו נכנעים, מהר מידי. ומשלים בתוכה רוח של עצלנות, הנותנת לנו לאמר בפינו אנו עיפים. האויב תופס את החולשה הזאת, ומנצל אותה עד תום. בספר אל הרומיים יב, 11 כתוב: שקדו, ואל תתעצלו. היו נלהבי רוח, ושרתו את האדון. וספר האפסיים, 1 ופסוק 01 עד 21 סוף דבר, חזקו ה' ובכח גבורתו. לבשו את מלוא נשק האלוהים, למען תוכלו לעמוד נגד נכלי השטן, כי לא עם בשר ודם, מלחמה לנו, אלא עם רשויות, ושררות, עם מושלי חשכת העולם הזה. עם כוחות רוחניים בשמים. אם אנו נהלך באמת במלואה, נבין את עומק אהבת אלוהים, ונראה שכל מה שהוא, עושה ופועל זה לטובתנו. הוא מציל אותנו מכל מצב, ובכל תחום, הוא יעזור לנו וכך נצליח. אם נלמד לעבור, החשובות הללו, לדעת לנצח את העולם. תהילים אומר לנו, שאין לנו מקום לשבת עם לצים, ושהוא כוח החושך המנסה להסית אותנו, נגד אלוהים. אלא שאשרי האיש אשר לא הלך, בעצת רשעים, ובדרך חטאים לא הלך, ובמושב לצים לא ישב. כי אם בתורת ה' חפצו, ובתורתו יהגה יומם ולילה: והיה כעץ שתול, על פלגי מים, אשר פריו יתן בעיתו, ועלה לא ייבול, וכל אשר יעשה יצלח: תהילים א 2 ו3 המטרה של אלוהים, כל הזמן היא שנצליח, ונבורך, בכל מעשה ידינו, וחיינו. איתו, יש לנו את היכולת, והגבורה ברוח הקודש, שנתנה לנו, אנו כובלים את ידי השטן המקטרג. כפי שכתוב בספר ההתגלות, ונותנים הודיה וכבוד לאלוהים. התגלות יב, 01 ושמעתי קול מן השמים, עתה באה ישועת אלוהינו, גבורתו, ומלכותו, וממשלת משיחו. כי הושלך אחינו, המקטרג עליהם, לפני אלוהים, יומם, ולילה. והם נצחו, בדבר השה, ובדבר עדותם. ולא אהבו את נפשם עד מוות. על זאת שמחו, שמים ושוכניהם, אוי לארץ, ולים, כי ירד אליכם השטן, בחמה גדולה, בידעו כי קצרה עיתו.

מפעם לפעם, עולים ספקות בחיינו. ואנו שאולים את אלוהים, מתי תשוב את שבותך, כפי שהבטחת? שישוע עלה השמימה, הוא אמר לתלמידיו, שכי הוא עלה, כך הוא ישוב. ועוד ציין כי הוא בא מהר. היה נראה שתלמידיו,

לא ממש הבינו, את מה שהוא אומר להם. וניכר שלאחר הצליבה, והתקומה,, הכל לפתע התבאר להם, והם ראו תמונה ברורה יותר, להסבר שישוע נתן. מדור, לדור אנשים מצפים לשובו של המשיח, ומיד מצטירת בעיניהם אחרית הימים, בגלל מעברים קשים, שכתובים גם בתנ"ך. מלחמות, רעידות אדמה סבל, ורעב, היו קיימים, מאז החטא הראשון, שאדם עשה. ומאז הבעיות עלי אדמות לא פסקו, אלא החמירו. המטרה שלנו בתור מאמינים בשלים כיום, היא לה- סתכל על המושיע, בצורה רוחנית. כפי שהוא רוצה שנסתכל עליו. משום כך כתוב: תבוא מלכותך, יעשה רצונך, כאן על פני הארץ כפי שבשמים. באמונה, ובצפיה לבאות. הרבה זמן עבר, מאז שישוע עלה אל האב, והוא עדין לא חזר. אנשים עוברים תהפוכות אין ספור, מנסים לסים את המירוץ לפני הזמן. נחפזים מידי, או אטיים מידי. אבל לא קולעים לחץ, איפה שנמצאת המטרה האמיתית. ההמתנה לא צריכה להביא אותנו, למצב של מעשים מתים. ואם הרוח שוכנת בתוכנו, יש לנו את השלום המלא, להאמין בכל ליבנו שהוא יחזור, כפי שהב- טיח. רצוי וכדאי להיות מוכנים לבואו, יום, יום. והוא עצמו אמר בצורה ברורה, כי העיכוב לחזרתו, הוא במטרה להציל את בחיריו. מתי כד, 22: ואלולא קצרו הימים ההם, לא היה ניצל כל בשר. אבל למען הבחירים יקוצרו הימים ההם. מלכות אלוהים היא בלבנו. והיא בונה אותנו. אנחנו צריכים, להמשיך קדימה, להאמין לשינוי, להודות לאלוהים כל השינוי, כל אחד נבנה בקצב שלו, הוא וניתנת לנו הזדמנות גדולה בשמים. ישוע מצפה שכלתו, תישם את הבקשה שנקראה לה. המטרה של אלוהים בקהילה, היא לחבר את כולנו, ולבנות בנו לב אוהב אחד משורש, ומיוסד באהבה. וכך בספר האפסיים שאול נותן הסבר לקהילת האפסיים, על הכרת אהבתו של המשיח. ג פסוקים 41 עד 91: משום כך, כורע אני על ברכיי, לפני האב. אשר קרה שם לכל משפחה בשמיים, ובארץ. שייתן לכם כח, כפי עושר כבודו, להתחזק על ידי רוחו באדם הפנימי שלכם, כדי שישכון המשיח, בלבבכם על ידי האמונה. ותהיו משורשים ומיוסדים באהבה; כך תוכלו להבין יחד עם כל הקדושים, מה הרוחב, והארץ, והגובה והעומק, ולדעת את אהבת המשיח הנשגבה מדעת, למען תמלאו בכל מלוא האלוהים. ובכן, שיש פילוג, או צליעה, אלוהים לא יכול לפעול כפי שהוא רוצה, ריצוי המ- שיח, ואהבה גם יחד, פותחים בפנינו, את שערי שמים, ואת כבוד אלוהים. ואנו צריכים אחד, את השני. שיש פער וחוסר שיתוף פעולה, אנו עצמנו ממשיכים פחות מעודדים, להמשיך הלאה. יש מצבים שאנו לא רואים סוף, זה משום שאנו מתעלמים, או דוחים את דבר אלוהים. בחטאים שלנו שותים מהאסור, והמותר ביחד, רוצים להמשיך לחיות כפי שנח לנו. בחיי האישיים נתקלתי בדברים לא מעטים, שגרמו למכשול ביני, לבין אלוהים. הצדקה עצמית כדוגמא, חוסר יכולת להודות שטעיתי. גאווה, ואלוהים תמיד אומר לנו לזכור את מילות הנוחם, כפי שפולוס אמר בגבורה, כי הכל הוא יכול עם זה, הנותן לו כח. לי בכל מקרה היה

אבדן שליטה, לעיתים. זה היה בתקופה הקשה יותר, עם עטר. ואמרתי לעצמי כי גילי, לא נותן לי את היכולת, או הכוח, לרדוף אחריו. האויב יודע איך לשחק בחולשותינו, הוא יודע מאיזה רקע בנו, ומה כואב לנו הכי הרבה. עטר לא היה שקט, והייתי צריכה ברוגע, ובתפילה ולקחת סמכות על רוח של מרד, ולהשיב אותו, הביתה. ובתוך ההמולה הזאת, עם אנשים, וילדים, בשכונה, שאנחנו מכירים היטב. הרגשתי מובכת. אבל אז שמעתי את קול אלוהים, אומר: לא אכפת לי מה האנשים חושבים, אני הולך בדרך אלוהים. זה היה משפט מתוך שיר הלקוח מפסטיבל משיחי בארץ. אבל משפט זה כונן בתוכי, כדי שאוכל לאזור אומץ לבאות, ולא לדאוג לכלום בענין, אבל לישים את הקריאה הזאת, גם אם היא נראית קשה. היאוש, והפחד, שיתקו אותי עליו להודות. שהצלחתי סוף, סוף להביא את עטר ליעדו. לבית, לרגיעה. היו בי התפרצויות של בכי. אז לא הבנתי את פשר הסיבה לכך. אבל עם הזמן הבנתי, שאלוהים עובד בליבי. ובעת הזאת קבלתי פסוק מאלוהים, האומר: לכן אין אנו מתיאשים, ואף על פי שהאדם החיצוני שלנו, הולך ובלה. האדם הפנימי שלנו, מתחדש יום, יום. הן צרתנו הקלה של הרגע, מכינה לנו, כבוד עולמים, גדול ורב עד מאוד. ואין אנו צופים, אל הדברים הנראים, אלא את אשר אינם נראים. כי הדברים הנראים, לשעה הם. אבל הבלתי נראים, לעולמים. השניה לקורנתיים ד' 61 עד 81. חסדו לא מרפה מאיתנו, הוא ורצה שיהיה לנו טוב, שנשתה מן המעין, מים חיים. ושנהנה מחיים רגועים עלי אדמות, אבל הוא רוצה שנהיה ריאליים, לגבי כל מה שמתרחש מסביבנו, נגלה עירנות, ולא נישן.

האיש העיור



כאשר עבר בדרכו, ראה איש עיור מיום היולדו. שאלו אותו תלמידיו, רבי מי חטא שהוא נולד עיור? הוא, או הוריו. ענה ישוע: לא הוא חטא, ולא הוריו. אין זה אלא, שיגלו פועלי שולחי, כל עוד יום. יבוא לילה, ואז לא יוכל איש לפעול. בעודני בעולם, אני אור העולם.

תלמידיו של ישוע, שאלו אותו על האיש העיור, וישר הסיקו מסקנה, שזה נובע מחטא. באופן טבעי, ובבשר, אם קורה למשהו משהו. מסתכלים על אותו אדם, בצורה שלילית, ושופטנית. ודיעה זו מוטעית, ולא תמיד מוצדקת, על אנשים הסובלים, משום שחטאו. אז כך האיש העיור נולד כך כדי שכבוד אלוהים התגלה, ושנאנשים ירוא את מעשי אלוהים. ובתקופה הזאת שישוע היה עלי אדמות, חלק משירותו, היה לרפא חולים. ולבשר את הבשורה, לחזרה בתשובה. היה

בזה עומק, ונוכחות, והרבה אנשים לנוכח הפעולה בשטח, האמינו באלוהים, ובבן. כי היה ניסים ונפלאות במקום שישוע, היה נמצא בו. זה מוכיח, שלא־ללוהים אין משוא פנים, ודוקא ישוע בילה את זמנו, עם חוטאים. וכך כבודו מתגלה, במ־קומות ספציפיים שאלוהים קובע. כל פעולה הנעשתה, מראשית הבריאה. היתה בשותפות, האב, הבן, ורוח הקודש. הוא הוכיח את כבודו גם לפני שישוע נגלה אל העולם, יש אלה שעמדו באמת ובאמונה. ויש כאלה שחוו קשיים, או חוסר מענה מיידִי. סטו מהדרך. אבל הוא לא ויתר כדי להקים את שאריתו, שהוא ידע מראש, הוא שלח את בנו לבוש בשר בדיוק כמונו. הוא שלח את ישוע, אל העו־לם, שהעולם יושע. וכך כל מה שאלוהים, עשה בעבר, מיציאת מצרים בברית הראשונה, הוא עדיין פועל היום. משום שהוא לא יכול להשתנות, וגם לא בנו. אני אישית אוהבת, את הסיפור על האיש העיוור. זה נותן בי השראה, עידוד, וחיזוק לדעת שלא דוקא החטא הוא זה הגורם לנו לסבול. ולפעמים אלוהים, משתמש בזה, למטרה אחרת, כדי שנוכל להבנות על ידו. חסדו לא סר מאיתנו. ואנו צריכים לדעת בעמקי לבנו, שעם הנסיון רב השנים, אנו צריכים לשאת את צלבו, וללכת אחריו. מתי טז פסוק 42 אז אמר ישוע לתלמידיו: מי שרוצה לבוא אחריי, שיתכחש לעצמו ויקח את צלבו, וילך אחרי; כי החפץ להציל את נפשו יאבד אותה, אבל המאבד את נפשו למעני, ימצאנה. מה תועלת תצמח, לאדם אם ירויח את כל העולם, ויפסיד את נפשו, או מה יתן אדם כתמורה בעד נפשו? הן עתיד בן האדם לבא בכבוד אביו עם מלאכיו, ואז ישלם לכל איש כמעשהו. וכן גם הסיפור על הבן האובד, הוא משהו שאמצתי לעצמי במהלך השנים. חשבתי מה הטעם לחיות בעולם הזה שלא ממלא אותי בשום דבר. רק בגישה שלילית, חוסר מוסר, ואוילות. ואז מצאתי את ישוע, הבן האובד נכנס לליבי בהרבה גרסאות שונות. בתפילה שברתי את כל מה שבא נגדי. ידעתי שאלוהים איתי תמיד, והוא יוציא לפועל מליבי, את מעשי החושך הנסתרים, ויביא אותי לידי חרטה. ודרך זה ואהבתו העמוקה אליי, נושעתי. שם זה נתן לי להבין את חוזק רצון, אלוהים. שנבין מה אנחנו בעצם מרויחים, ולא מפסידים. הבן האובד הוא מוסר השכל לכולנו, התחושה הזו שהעולם עובר, עם תאוותיו, וכן הוא עובר ואז אנחנו חושבים לרגע, עם מה עדיף לנו לחיות, את העולם? או את שלום אלוהים התמידי. בסיפור על האיש העיוור; יצא משהו טוב. אלוהים השתמש בזה, כדי להציל אותנו, ואת משפחתנו. פעלי אלוהים התגלו, בכך שישוע הוא אור העולם, וחושך אין בו. שהוא שליח הנקרא לעשות את המשימה הקשה ביותר, ולסימה. ולהחזיר את מחוביותו לאביו. את אביו הוא אהב יותר מכל, ולכן הוא עשה את אשר צווה לעשות, בבטחון מלא. ובלי חשש כי הוא הכיר את אביו, ובטח בו. אחרי שהעיוור נרפא, אנשים לא הפסיקו לשאול אותו שאלות. והיו מטרד. יוחנן 8 פסוק 6 כתוב כי השכנים, ואותם האנשים, שראוהו קודם לכן בהיותו קבצן. הלא זה הוא שישב וקבץ נדבות! אלה אמרו: זה הוא, ואלה אמרו; לא, הוא רק דומה

לו. "הוא עצמו אמר: אני הוא." לפיכך שאלו אותו: איך נפקחו עיניך? כאן נראה שהאיש עצמו נבחן. לתגובותיו, ולתשובותיו. למרות שכל שנותני הארוכות, ציפה לנס, ליכולת לראות. כעיוור מלידה. הוא היה צריך לעבור תהליך של התמודדות, עם אנשים קשים. הם גם, לא הניחו לו, משום שנרפא בשבת. האויב מנסה למנוע, את תכנית אלוהים. להושיע את האיש, דרך אותם האנשים. ובעיקר הפרושים, שתמיד חיפסו רעיונות, איך לשנות, ולהוסיף כדי לצאת צודקים, בכל דבר. וישוע אמר עליהם, כי ילדי צפעונים המה. שלא מצאו תשובה מספקת, בכדי להכפיש את שמו של ישוע, שבו לעיוור ושאלו אותו את אותה שאלה, שהוא שאל אותם. ואז הוא מגיב בשאלה, האם גם אתם רוצים להיות תלמידיו? האמת הוצאה לאור, אחרי השאלה, אם הוא מאמין, או לא, וכמובן שאלוהים כבר פעל בליבו, להאמין דרך הנס. הוא עצמו ענה להם, באומץ וגבורה ללא חשש. הוא מגונן על ישוע, אומר להם שהוא איש ישר, ובעצם הוא מרגיש מוגן. ובסופו של דבר כפי שאנו קוראים הוא מתוודה, כי הוא מאמין. תודה לאלוהים שחסדו הוא לעולם, והחסד לא שר מאיתנו. ישוע היה המבשר, המרפא כל התפארת והיופי, והטוב התגלו בו. והראה והוכיח, את עומק אהבת האב, הרבה דברים הוא עשה, וכפי שיוחנן מציין בפרק 12, פסוק 52. יש עוד מעשים רבים שעשה ישוע, ואלו נכתבו במפורט. חושבני שהעולם עצמו, לא היה יכול להכיל את הספרים הנכתבים. אכן יש לנו מושיע, שופע חסד. מעל הכל, וכל הנסיבות, אנו מסתכלים, עליו כי הנס הכי גדול בחיינו, זה ישועתנו.

עבודת אלילים



בספר שמות, חלק מעשרת הדברות פרק כ', כתוב; וידבר אלוהים את כל הדברים האלה לאמור: אנוכי ה' אלוהיך, אשר הוציאתך, מארץ מצרים, מבית עבדים. לא יהיה לך, אלוהים אחרים על פניי. לא תעשה לך פסל, וכל תמונה. אשר בשמים ממעל, ואשר במים מתחת, ואשר במים לא תשתחוה להם, לא תעבדם, כי אנוכי ה' אלוהיך אל קנא. שמות 1 עד 5

אלוהים שומע את נאקתם של בני ישראל, בעודם במצרים, ומציל אותם, מיד פרעה. אלוהים בוחר בהם כעם סגולה, הם מקבלים מצוות, ומבטיחים כי יעמדו בדרישות, שנקראו להם. הם אכן חיפסו מושיע, שידאג להם. הוא נגלה, ומבקש מהם להיות נאמנים לברית, ושלא יהיו להם, אלהים אחרים, על פניו

בתחילה הכל נראה טוב, בני ישראל יוצאים, בתוף ומחולות, והרי הם ראו את

גבורת אלוהים, ונפלאותיו, ואת דאגתו להם. הם מהללים אותו, משבחים אותו. מודים לו על גדולתו. ואז משהו קורה, משה עולה להר סיני, ומתמהמה. הצפיה הממושכת של האדם, וצפיותיו לקבל מושיע גדול כמו משה, ואז לאבד אותו לזמן מה, גורמת להם לחשוב שאלוהים, לא עמד, בהבטחותיו. הצפיה, ההמ-תנה הממושכת, גורמים להם לסור מהדרך, ולעבוד אלוהים אחרים. יש אין ספור מקומות, יש עמים המשתחיים לפסלים, ומשוכנעים כי הם צריכים להיות, נאמנים לדת כלשהי. ובונים לעצמם תלות, שדרך עבודת האלילות, הם יקבלו מענה. ואם לא יעשו זאת בצורה הנכונה, משהו ישתבש בחייהם. הם גודלו, וחונכו על פי מסורת של תרמית. כך גם בני עמי, ברגע שמשהו לא נוח להם. הם מחפסים משהו למלא חלל, ללא דרך מוצא, ללא הבנה איזה נזק נגרם. אין אדם אחד בחיי, בתקופה כזו או אחרת שלא עבד אלילים, אפילו שזה היה משהו קטן שולי בעניהם, ומי יכול לתת את הכל לאלוהים, בלי עזרתו? ובלי להבין לעומק, שאין דרך אחרת. רק הוא מציל אותנו, מהאלילות שלנו. מאמינים שעברו כברת דרך עם האדון. יודעים בתוכם, כי הוא חי וקים. חשים את השינוי יום יום, בחיהם. וצריכים לדעת להניח את הכל לפניו, ולמות לעצמנו. יש נקודות מסוימות בחיי, האישיים, שלא ידעתי איך לתת לאלוהים. הייתי מתעלה תקופה, מישמת, מאמינה, ושוב חוזרת אל סורי. דבר אחד בלבד, היה יכול למנוע ממני, לפתוח את השער למלכותו, לנוכחות הנצחית שלו. זה משהו שאתה עושה, משום שאתה כועס, או מריר באותו רגע. או מתבטא בצורה שגויה, או אוכל משהו, שלא נקראת. ועוד דברים רבים, המשקפים חטא. ואז אתה חושב, מה גרמת? למי הכאבת, ומצטער על זה. בשביל זה גם חשוב לנו לשים את המילה במחשבותינו, ובליבנו. סוף מעשה במחשבה תחילה. זה באמת לא תמיד פשוט, כי הראש מודע למה אתה צריך לעשות, אבל עמוק בפנים, לעיתים התת מודע משתלט, וגורם לך לנהוג אחרת. כל עוד לא עבדתי על השורש של הבעיה, עדין נהגתי כעובדת אלילים. ולא משנה, אם זה דבר פעוט, או גדול. החוק של אלוהים בשמים, לא משתנה בהתאם לנוחיות שלנו, אלא לפי הציווי שלו. ביקשתי מאלוהים להסיר את עול מלחצות הבשר ממני, והמשמעת לא אחרה לבוא, ויכולתי לשמוע את קולו אומר, גם את זה אני ימגר, וכל אותם דברים שאת נלחמת בכדי שלא יהיו קימים בך, עוד. וטוהר וקדושה ימלאו את ליבך. אני ממלא את בקשתך, וזה לא יהיה, קים בך עוד. רציתי להיות חזקה, רציתי את ישוע, ואת גבורתו. אל האפסיים ג, פסוק 02 כתוב: ולו אשר יכול לעשות יותר מכל מה שאנו מבקשים, או ממה שעולה על דעתנו, כפי כוחו הפועל בנו, לו הכי בוד בקהילה ובמשיח ישוע, בכל הדורות לעולם ועד, אמן. וישוע אומר אם אתם אוהבים אותי, הרי שתשמרו את מצוותי. יוחנן 41, פסוק 51. אתה צריך לאמץ לעצמך, אורך חיים המחייב להאבק, למען מטרה נעלה, וטובה יותר. יכולתי לה-ניח את הכל על המזבח, ולהכנע עד הסוף. אבל יש בנו את ההרגלים הישנים,

שמנסים לגרור אותנו אחורה. ואלוהים כפי הכתוב, הוא הראשון, אף אחרון, ואת כבודו לאחר לא ייתן. כך גם לגבי משפחה, וחברים קרובים, ואוצרות העולם הזה. בספר מתי ישוע אומר בפרק י', פסוק 73: 'האזהב את אביו או אימו, יותר ממני, אינו כדאי לי'. והאזהב את בנו, ואת בתו יותר ממני, אינו כדאי לי. המוצא את נפשו יאבד אותה. זאת אומרת הבשר, וההתעסקות בעצמנו. והמאבד את נפשו למעני, ימצא אותה. מכאן ואילך, ומה שישוע אמר, בפסוק האחרון, כי אל לנו להיות עוד עובדי אלילים, ואנו צריכים לתת את הכל למענו, ולהתנתק מכל אליל. הרבה כתוב על אלילים בכתובים. שלמה אהב את אלוהים בתחילה, ועבד אותו בלב שלם בתחילה. אבל נשותיו הסיתו אותו מדרכי אלוהים, וכך היה שותף לעבודה זרה שהעציבה את אלוהים. הוא נכנע לחייו הבשריים, אפילו שנגלו בפניו, ברכותיו הנדיבות, של אלוהים, ומעשיו. לעומת זאת יש את דניאל שגם היה דוגמא טובה עבורנו, שתמיד עמד על המשמר, ולא נתן לשום דבר, לשים מחסום בינו, לבין אלוהים.

בספר דניאל פרק ג, פסוק 4 כתוב: לאחר שהקים המלך נבוכדנצר, צלם ויקרא כרוז בקול רם. זו המצוה הנתנת לכם עמים, אומות, ולשונות, כאשר תשמעו את קול הקרן, האבוב, והקטרוס, הנבל, הפסנתרין, חמת החלילים, ושאר כלי הנגינה, תפלו ארצה להשתחוות, לצלם הזהב, שהקים נבוכדנצר. אנו יודעים מה קרה בהמשך. כולם השתחוו לצלם מלבד, דניאל וחבריו. בפסוק 21 עשרה אנשים, העובדים את המלך באים ומתלוננים, כי דניאל וחבריו לא משתחוים, לפסל. היות וסרבו, נשלחו לכבשן האש. הבטחון שלהם והאמונה, באלוהי האמת, נתנה להם כח וגבורה. והם עונים למלך: פסוק 71 אל לנו להשיב, לך דבר על כך כי הרי אלוהינו, אשר אותו אנו עובדים, יכול להצילנו, מכבשן האש הבווערת, ומידך הוא יציל אותנו, המלך. וגם אם לא יעשה זאת, דע לך המלך, כי את אלוהייך לא נעבוד, ולצלם שהקימות, לא נשתחוה. פסוק 81 דניאל שוהה במקום זר לחלוטין, שבוי אפשר לאמר, אבל נשאר נאמן לאלוהים חיים. והיה נאמן בהתמידו, בתפילות, ובתחנונים. ולעולם לא נכנע לעבודה זרה. והיה מוכן לשלם מחיר, על אמונתו. האם גם אנחנו, יכולים לעמוד, בסיטואציה כזו, שאנו נבחנים, או עומדים בפני פיתוי? תודה לאלוהים הוא מוציא לאור כל דבר, ומשנה אותנו בפנים עמוק, לשיעור קומתו של המשיח.

עגל הזהב, אחד הסיפורים, שהעציבו את רוחי כל פעם מחדש שעלתה בי, המ' חשבה הזו. כמה טוב, היה אלוהים לבני ישראל. כמה נאמן הוא היה להובילם, בעמוד הענן, לנתב להם את הדרך ולהראות להם את ניסיו, ונפלאותיו. יכולתי לשוב לרגע עם אלה שפשעו, והיו שותפים ללכת נגד אלוהים. הרגשתי נבוכה, כי עד היום אנחנו נלחמים בו, כל הזמן חושבים שאנחנו יודעים, ולא צריך להגיד לנו, מה לעשות. ואנחנו חלק מהנחלה, הברית, גוי קדוש, ועם סגולה. ולמה הם

עשו את זה? למרות אזהרות אלוהים, לא לעשות לך פסל, וכל תמונה. משה נלחם בשביל העם, והיה מוכן לוותר על מלכות שמיים למען העם. הוא לא פסק, מתפילות, לא הפסיק לבקש את טובת אלוהים בעבורם, רחמי אלוהים. ומצוותיו של אלוהים לא היו קשות מידי, דוקא בנוכחות שלו, הם יכלו להנות, ולהתרווח בשמחה, האין סופית. אך הם בחרו אחרת. כתוב בספר הגלטיים: פרק 5 פסוק 91: מעשי הבשר גלויים הם; ואלה הם ניאוף, זנות, טמאה, זימה, עבודת אלילים, כישוף, שנאה, מדון, צרות עין, כעס, מריבה, מחלוקות, כתות, קנאה, שכרות, הוללות, וכדומה. אומר אני לכם מראש, מה שכבר אמרתי, עושי מעשים כאלה, לא ירשו את מלכות האלוהים. העבודה הזרה שלנו מפזרת אותנו, לכיוונים שונים, ויוצרים בנו, בלבול, חוסר יציבות, וגורמת לנו להגיע למצבים, כגון אלה, ואז אנו מתרחקים מאלוהים, הבורא היחיד שלו אנו צריכים לתת, את הכל. ולא לתבנית הקבועה שאלוהים, בחר עבורינו. ולכן גם אם נרצה להתמיד, למען המלכות. לא נצלח. כי צריך לעבוד את אלוהים בכל דבר, וההצלחה האמיתית באה, שיש לנו התמדה קבועה, בכל תחום בחיינו. והנברא החי בעולם, לא רואה כלום, מעבר לעצמו הוא. וגם אם כן אכפת לו, מהזולת, זה בתנאי ובמטרה שלו, היא גם בשבילו, בעצם. כתעזור לי, אני אעזור לך. אבל זה לא כוללני. אלוהים הראה את עצמו, באין סוף מצבים בחיינו. ותמיד דאג, שלא יחסר לנו דבר. וגם אם עברנו, ממשבר, למשבר, לא דאגנו יותר. כי בטחנו בו, בלב, אלוהים שם את בני ישראל, יחד כעם. הם הכירו אחד את השני, כמשפחה אחת גדולה. ועבדו יחד, וכל זה היה בחסדו, הגדול ששפע עליהם. וזאת היתה הסיבה העקרית, ומספקת, מהתרחקות עבודת האלילים, שהם בצעו, והמחיר, לא אחר לבוא.

לה' הארץ ומלואה



לה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה. כי הוא על ימים, יסדה ועל מערות יכוננה. מי יעלה בהר ה'? ומי יקום במקום קדשו? נקי כפיים, ובר לבב, אשר לא נשא לשוא נפשו, ולא נשבע למרמה. ישא ברכה מאת ה' וצדקה, מאלוהי ישעו. זה דור דורשיו, מבקשי פנייך יעקוב, סלע.

שאו שערים ראשיכם, ושאו פתחי עולם, ויבוא מלך הכבוד. מי הוא מלך הכבוד? ה' עיזוז, וגיבור, מלחמה. שאו שערים ראשיכם, ושאו פתחי עולם, ויבוא מלך הכבוד. מי הוא זה מלך הכבוד, ה' צבאות, הוא מלך הכבוד סלע. תהילים כד. פעמים רבות נשמע בליבי הפרק הזה. שאו שערים ראשיכם. ואלה הנקראים ילדי, ואהובי אלוהים, יודעים כי יש בפרק זה חשיבות נעלה. לפתיחת שערי הש-

מיים, ולפעולה הטובה. להבטחות אלוהים, ולברכות שנלוות לכך. נקיון כפיים, ובר לבב. מה זה בעצם? למה מתכוון הכותב? ומה האזהרה הטמונה בכך? ובכן אנחנו תמיד מביטים, על עצמנו כאילו שהגענו ליעד, או למטרה, שאליה נקראנו. לידיעת האמת. אבל לא נכון הדבר. אלוהים תמיד פותח, בפנינו אתגרים, חדשים, וישנים, שאנו אמורים לעבוד עליהם. ויש לו את כל הסבלנות בעולם, לתת לנו להשתנות, בקצב שלנו אנו. ואנו אמורים לעבוד עליהם. זה לא תמיד פשוט. אבל בסופו של דבר מביא תוצאות טובות, כחלק ממה שאנו נקראים ילדי המשיח, במלכות. ואנחנו צריכים לקחת ברצינות, את הכל. ושזה יהיה חרוט, בלבנו. פעמים אין ספור, קבלתי פסוקים, של לתת לשמים להיות פתוחים, ולא להוות מכשול, לפעולת אלוהים בחיי. אנחנו לא צריכים לקחת את הזמן, ולנצל אותו לרע, ולאמר לעצמנו, לא עשינו שום דבר, או לחשוב שזה בסדר. זה לא עובד ככה. ישוע התנסה במדבר, לאחר שהוא לא אכל, ולא שתה הוא לא אמר לאלוהים, אני אכנע לאויב רק הפעם. הוא לא נכנע אף לרגע, למרות שהיה עיף, ותשוש. ותודו, אנחנו נכשלים כל הזמן. טעימה אחת קטנה, תשפיע על דברים אחרים, וזה יגרום להתרבות של חטאים, לא נשלטים, שנצטרך לשלם עליהם, בסופו של דבר, ולעיתים בדרך הקשה, בהתאם לגודל החטא. והוויתורים האלה גורמים לנו למכשול גדול יותר. ומונעים משערי השמים, להיות פתוחים בפנינו. כי מה לאלוהים, ולחטא? אלוהים מצפה מאיתנו להשאיר את השמים פתוחים, שנוכל לחוש את קרבתו, בחיינו ואת השלום המלא, בליבנו. ככל שנרבה לעשות כן, בכך, הקרבה שלנו לאלוהים, תתחזק. עד שנגיע, לנקודה החשובה בחיינו. להביט למעלה, בקביעות, ולא להביט ימינה, או שמאלה. ההתמדה בעשיה חשובה, הרבה יותר, ממה שאנו אומרים, או מביעים בפינו. אלוהים אוהב בנו חזק, ומאזן אותנו, שלא נסטה מהדרך. הוא תמיד הודף מאיתנו, את הדברים המיותרים, את החולשות שלנו, בבשר. הוא אוסף אותנו, אליו, ואנחנו נאחזים בבטחון מושלם, עד ליום שבו נדע, שעברנו את המבחן, לראות את המלך. על כן נצא אליו אל מחוץ למחנה, ונשא את חרפתו, כי אין לנו פה עיר קבע. אלא את זו שלעתיד לבוא, מבקשים אנו. לכן בכל עת נקריבה, בתווכו זבח תודה לאלוהים, כלומר פרי שפתיים, המודות לשמו. אל העברים יג, 41 ו31.

הידיעה המעודדת, כי אין לנו עיר קבע פה, ושאו קרובים יותר מתמיד להדמות לו, נותן לנו את הרצון להגרר, ודוקא להיות מושפעים, לצד הטוב. ולבנות את הזרע הטוב, עד כי יבשיל הוא כולו. אנו רואים שהוא פועל, את הפעולה הטובה, שהוא עושה בנו, עד ליום שנעמוד לפניו. עדיף לחיות עימו, בכל מצב מאשר להיחלש, תמודד עם דברים, בכוחות עצמנו. והרי לא נבראנו לחינם. יש לאלוהים קריאה, ומטרה לכל אחד מאיתנו. וכן גם עם אנו סובלים לעיתים כי יודעים אנו שזה

מחזק אותנו, ונותן לנו יותר אמונה, הרומיים ח', פסוק 71 אם בנים, אזי יורשים: יורשי נחלת אלוהים. וגם יורשים השותפים למשיח, שכן סובלים אנו עמו, כדי שגם נזכה, לכבוד עמו. מנסיוני רב השנים הייתי מכשול ימים לא מעטים, אבל בזכותו הצלחתי, כי הוא הרים אותי, בכל פעם שנפלתי. הוא סלח לי על הכל, על דברים שחזרו, פעם, אחרי פעם. אבל דמו הוא כיסה אותי, כמו חתיכת בד לבנה וטהורה, שאני לבושה בה. וכל מה שהיה, ומה שגרמנו לפני, רחוק ממנו. ולכן גם ישוע, כדי לקדש את העם בדמו, בא מחוץ לשער. העברים יג'. לכן אני שואלת את עצמי, וגם את אלה המאמינים בו, איזה זכות יש לנו לזלזל, בדם השה? בקשתי מהאדון שיסיר את מכשולי החיים ממני, ושלא ישוּבו עוד. ולא להיות חלק בחייו, זה דבר שמעציב אותי יותר מכל. האם בקשתם, את הבקשה הזו מאלוהים? אני כן! כי אינני יכולה לשאת יותר את הבושה, ולחיות בחטא. אכן הוא שמע בכל תפילותי. כי אל חנון, ורחום הוא. ככל שעבדתי בחיי היום, יום שלי עם האדון, והייתי שותפה לו בכל דרך שהוא יפעל. התנתקתי ממחשבות העולם. עשיתי דברים באהבה, וברצון. שלמדתי לסלוח, שלא נפגעת, שידעתי לא להגיב, שנתתי לו לפעול בכל פרט בחיי, המשיחה היתה חזקה עליי לשירות. ויכולתי לשמעו את קולו של אלוהים, כמו את דופק ליבך, שאתה מניח את ידך עליו. כבר לא יכולתי להתעלם מכלום. כי יש שתי דרכים של בחירה, חיים, או מוות. מתתי כמעט סופית בבשר, זה ארך כמעט שנים. ועדיין יש דברים שקיימים, ומתעוררים. אבל עכשיו, אנו מנוסים, חדורי אבחנה רוחנית, יותר מפעם, מה לעשות, ומה לא לעשות. בשבת אחת אחד הגעתי לקהילה, ואיש אחד בא לקדמת הבמה, והתפלל עבור ישועת ישראל. וחשבתי לעצמי באיזה חוזק הוא מתפלל, זה בטוח מאלוהים. אני רואה שהאדם הזה נותן לשמים, להיות פתוחים בפניו, בכל עת. ואז המחשבה הזאת הביאה את הרוח אליי, ומיד שמעתי אותה אומרת לי, לא כל האומר לי, אדוני יכנס למלכות השמים. והרי ישוע, נתן אזהרה לאלה, שפעלו בשמו, בדרכי ניסים, ונפלאות, כי זה לא מספק אותו. וכך הוא ציטט בספר מתי: פרק 2 פסוק 17 לא כל האומר לי אדוני, אדוני יכנס למלכות השמים. אלא העושה את רצון אבי שבשמים. הלא בשמך נבאנו, ובשמך גרשנו שדים, ובשמך עשינו נפלאות רבות. אז הודיע להם, מעולם לא הכרתי אתכם, סורו ממני עושי רשע. שאלתי את עצמי, יכול להיות שהאדם שעמד שם והתפלל בחזקה, היה מאלה? לא יכולתי להאמין לזה. ישוע נתן לי להבין, את חשיבות האמת, משום שלא כל מאמין, הולך על פיה. המחשבה הזו הפחידה אותי, ואמרתי לאלוהים, אני לא רוצה להיות מאלה, שלא רואים, שמעמידים פנים, שרוצים שבני אדם ישבחו אותם, בכדי לקבל מעמד גבוה בקהילה, ולהרשים אנשים. אני רוצה לעבוד אותך בלב שלם, ושיהיו לי יחסי אישות תמידיית איתך, שאלמד לשמוע את קולך. אני יודעת בליבי, כי ברוך ה' אשר לא הסיר, תפילתי וחסדו מאיתי. תהילים 101. בסוף. אהבת אלוהים, נותת לי את הרצון להמשיך קדי-

מה, להתחבר לאנשים הנכונים, בזמן הנכון. מלמד אותי את דרכי, לבנות את החזק באמונה, ולהתחזק בעצמי. יש לנו משהו מיוחד, שער אל עליון, פתוחים בפנינו, ואנחנו שותפים, לנחלת הקדושים, ובציפיתנו להיות שותפים איתם, יום אחד גם בשמים. על כן מה לנו, עם העולם? כלום. הכל מת, וקם מחדש. מתנו איתו, מחדש ואנו בריאה חדשה. ישוע הוא הגפן האמיתית, ואביו הכורם, ובזכותו נבנה, ויהיה לנו פרי לרוב, אמן.

אלוהים הטוב, עושה הניסים והנפלאות

עברנו עוד שנה, ותקופה של חגים. שנת 3102 לא היתה שנה קלה עבורנו, עם כל הקושי, והמאבקים שנראה שאין להן סוף. ידענו בלבנו את גדולת אלוהים, וניסיו. שהדרך היא להתמקד בפתרון, ולא בבעיות בשטח. ישוע הוא הפתרון עבורנו. וכל דבר חובר לטובת אלה האוהבים את אלוהים, כפי שכתוב. אז עמנו דנו מול קשיים, המלחמות הפנימיות לא הרפו, אבל עם הזמן למדנו להפנים, את מחשבותינו. ולהתפלל די, כדי שלא נבוא לידי נסיון. לא הפסקנו להאמין כי אלוהים יחלץ אותנו, גם מיזה. פולוס מתאר, על נחמה לסובלים ומכניס בתוך זה את עדות חייו, ושל חבריו. באגרת השניה אל הקורנתיים. איננו רוצים שיעלם מכם דבר הצרה שעברה עלינו באסיה; נלחצנו ללא נשוא, עד כדי כך שנאשנו אפילו מחיינו. פסק דין מוות קנן בתוכנו, וזאת כדי שלא נבטח בעצמנו, אלא באלוהים המחיה את המתים

הוא הצילנו ממות חמור כל כך, ועוד ישוב ויצילנו. בו אנו תולים תקותנו, כי יוסיף להצילנו.

ועוד נפשנו חיכתה לה, עזרנו ומגיננו הוא, כי בו בטח ליבנו, כי בשם קדשו בטחנו. תהילים לג, פסוקים 02 עד 12, רציתי שנכסה חובות מהר, לא רצינו להיות חייבים לאף אחד, ולעמוד לפי מה שהחוק קובע. ושאלתי את אלוהים אדון מה קורה? איפה אתה עכשיו? שאנחנו כל כך זקוקים לך. למה אנחנו צריכים לעמוד, במצב של מבוכה מול אנשים. שהרי כתוב שצריך לשלם, לכל איש המגיע לו. היו לנו שני ילדים, שלמדו במקור התקוה, ברחוב הנביאים, בירושלים. והיות שזה בית ספר פרטי, העלות גבוה יותר. אז עד שנת 1102 צוות ההנהלה, של נתנאל שילם עבור בית הספר. מסגרת בית הספר הזאת היתה חשובה לנו, כי שם הם למדו את יסודות האמונה. ויום אחד הם החליטו, כי הם לא יכולים לשלם יותר. השכר של נתנאל, כמעט ולא כיסה כלום. אבל עמדנו איתנים, באמונה. הוא היה חולה, ועבר כל מיני מסות, ולא יכל לתפקד, כראוי.

ואני נשארתי בבית, עם הילדים, וטיפולתי בהם. ואז החלו התלונות, שאנו לא עומדים בתשלומים. ואמרו כי אביעד לא יתחיל, את שנת הלימודים, התחיבתי בכתב, החתמתי את רועה הקהילה, ופעלתי, באמונה, שאלוהים יספק את הכל. בתחילת השנה פתאום דברים הסתדרו, הכסף הגיע ליעד, וברכנו את אלוהים, ונפלאותיו. ואת נאמנותו. נותרו לנו גם חובות, שבאו עלינו מכל עבר, ולא היה לנו את הכסף לשלם. ושמעתי את קול אלוהים מעודד, ומנחם, יהיה בסדר. וזה חיזק אותי עוד יותר. חשבתי על הבטחת אלוהים לגבי המעשר, ונתנו מעשר בקביעות. שבו כתוב: הביאו אליי את כל המעשר, אל בית האוצר, ויהיה טרף בביתי, ובחנוני נא בזאת, ה' צבאות. אם לא אפתח לכם, את ארובות השמיים, והורקתי לכם ברכה עד בלי די. מלאכי 3 פסוק 01. ושהיינו נותנים עשירית, הייתי מלאה תקוה, ואמונה לגבי הבטחות, ופריצות דרך. אבל נתנאל חש את העול על כתפו, והרגיש אחריות. אלוהים הביא אלינו, אנשים טובים, שעזרו לנו. יש שנשארו נאמנים לנו בתפילה, ויש כאלה שנסוגו, כי הכל משתנה בהתאם, לבחירות, אלוהים. ותהיתי יכול להיות שיש כאלה, שלא שפטו נכון, את מצבינו. אבל אלוהים הוא השופט, ואין אחר.

אלוהים מלמד אותנו לשים את עיננו השמימה, ולא לצפות לטובה מאנשים. או לפתח תלות. משום שהוא יותר ממספיק. אכן אלוהים משתמש בבני אדם, כראות עיניו, וכן אנו צריכים אחד את השני, אבל לא במטרה, להשיג משהו שאנו מוצאים בו מחסור. וכך כתוב: טוב לחסות בה', מבטוח באדם. טוב לחסות בה' מבטוח בנדיבים. יש חברים מאמינים, שאלוהים הפגיש ביננו, ושהכרנו זמן מה. לפי מה שהבנתי עם הזמן דברים, צריכים לצאת לאור ולא להחבא. וחשוב, וכי דאי להודות על מצבים, שיש בהם קושי, שאנשים יכולים להפגיע בעדנו. וכך יש חברים נאמנים, שנשארו איתנו עד היום. והרי הגוף צריך להיות שותף, לבעיות אחד של השני. כל דבר אחר זה גאוה, או בושה, ממה אנשים יחשבו עליך, שאת נמצאת בצרה. ואיך הם הסתכלו על זה. ישוע אמר כי כל מה שתרצו, שיעשו לכם בני האדם, כן גם אתם עשו להם, כי זאת התורה, והנביאים. מתי 23, פסוק 21. אלוהים מסתכל על הדברים הקטנים, שאנו עושים, והוא שמח בשמים. הזוג שהוא הכיר לנו, הביא בי תחושת בטחון, כי אני מאוד בוררת, כל אדם שנכנס לחיי. נתנאל היה שואל אותי, על אדם כזה או אחר, והייתי עונה לו ימים יגידו. גם משום שנכביתי בעבר, וגם בתוך קושי, נעזבנו. היום שאני מסתכלת על זה, ההשענות המלאה שלי, היא באלוהים. אנחנו עוד עלולים להבגד. אנשים יבואו נגדנו, אפילו אלה הקרובים אלינו ביותר. ואם הזמן נקבל את האבחנה הרוחנית, מאלוהים, במי אפשר לבטוח, ובמי לא. וישוע מה הוא אמר לתלמידיו: היו ערומים כמו נחשים, ותמימים כיונים. הזהרו מבני אדם, כי ימסרו אתכם, לסנהדריות, וילקו אתכם. מתי 61. במציאות של ימינו, ובכלל המאמין, הנאמן לאדונו. אנו רואים את האמת. בפסוק הזה האזהרה, שנקראה לתלמידים,

נקראה גם עבורנו. יש בנו כעת את אופי התמימות, מאת האוהב אותנו. והיופי שאנו משדרים מפנים, החוצה. אבל גם ערומים, זאת אומרת שבהשראת הרוח, מה יעשה לנו אדם, עם מי להתחבר, וממי להזהר, אנחנו מחויבים להציג את עצמנו, לעולם החשוק, כמאמינים משיחיים, המאמינים בישוע. ובאמת שנתנה לנו בתוכנו, באומץ. וכן יהיו תקופות, שנהיה נרדפים, ונשכחים. גם חסרי כל, אבל אם זאת תמיד נזכור, שיש לנו הכל. אני חוזרת לאנשים שהכרנו, בנתניה. נפגשנו מספר פעמים, ראיתי את עומק אהבת ישוע, בתוכם, את החכמה שהם מדברים. וכל נושא שהם העלו, היה לכבוד אלוהים. באחד החופשות הם הזמינו אותנו, לביתם בנתניה. הרגשתי אנחת רווחה, האמנתי שזו ברכה מאלוהים, ושאסור לנו לסרב לה. ערב קודם לכן נסעתי רק עם 2 מילדינו, והקדשתי, זמן רב עם האדון, חשתי את עצמי, עפה משמחה, בשלום, אושר, ושלחה. התעליתי פתאום מעל כל קושי, כי נוכחותו של אלוהים, השכיחה ממני כל כאב. בבוקר שלאחר מכן, נסענו יחד, לחנות רהיטים. הסתכלתי מסביבי, ואמרתי כמה זמן לא קניתי רהיטים לבית, ממש מזמן לא. אבל גם ידעתי שהוא רוצה למלא את הבית בכל טוב, וזה גם תלוי גם כמה, רצון יש לנו לעשות את הצעדים, הראשוניים, כדי שיהיו תוצאות. והכל כבר היה רשום לפניו. בזמן הזה ששהינו בנתניה, החופים היו רגועים וננוחים, ואני, לא נתתי לשום דבר ברגעים האלה בחיי, לשים מכשול. בבוקר לאחר מכן אלוהים נתן לי את הפסוק, מי האיש, החפץ חיים, אוהב ימים לראות טוב. תהילים לד" פסוק 31. קבלתי את הפסוק הזה אין ספור פעמים בחיי, פסוק זה היה עמוק בליבי. ובדרך חזרה הביתה, קבלנו טלפון, ובשורה טובה לאספקה, לכל חיסוי חובותינו. וזה נתן לי לזכור את טובו, מחדש, שאם שוב נעבור קושי, נזכור שהוא פה בשבילנו. ומה יעזרו לנו, הדאגות? לא יועילו לנו דבר. במשל הזורע, מתי פרק יג, מפסוק 22: כתוב הנזרע בין הקוצים, הוא השומע את הדבר, אלא שדאגות העולם, ומדוחי העושר, מחניקים את הדבר, ולא יעשה פרי. הנזרע על האדמה הטובה, הוא השומע את הדבר, ומבין וגם עושה פרי. זה עושה פי מאה, זה פי שישים, וזה פי שלושים.

אני מזכירה את עטר בני, שוב משום שהוא עצמו עדות חיה, לנפלאות אלוהים בחיינו, אחרי מחלה של אפילפסיה קשה, מגיל 5 והחמרת מצבו, שמעתי את כל אלוהים אומר לי לו להרפות, להמשיך לבטוח, כי הוא הרי אלוהי הניסים והנפלאות. זה שרוצה רק את הטוב ביותר עבורנו. וזה כלל לא רצונו, שאף אחד מאיתנו, יהיה חולה. בשנת 2102 חלה נסיגה, מההתקפים עד הפסקה סופית, והנאורולוג של עטר, ביקש כי נוריד לו בהדרגה, את התרופה. זה הוכיח לי את הבטחות אלוהים, שהתקיימו בחיי. בתקופות קשות יותר, בעודי מחפסת את השקט והבריחה, ניסיתי להמנע, מלקחת אותו לקהילה, אבל גם ראיתי כמה הוא אוהב את זה. חששתי, איך הוא יגיב, לאנשים סביבו, ושלא יאבד את

הסבלנות שלו. אבל אלה היו החששות שלי, שיכלו בקלות, להשפיע עליו. לא הייתי צריכה לחשוב, מה אנשים חושבים משום, שאהבה, זאת אהבה. היתה בו רוח, של עקשנות, וסירוב, לעיתים. והייתי מתפללת, ולוקחת סמכות שרוח המרד, תסור ממנו. וזה עזב אותו, באופן פלאי. ולאחר זמן, הוא נענה, לדרישות שלי, ברצון. ומאותו זמן גמלה בליבי ההחלטה, לקחתו לקהילה. ראיתי את זה קקושי, כי חשבתי על עצמי. אבל הייתי צריכה לקחת בחשבון, שזה פוגע בעטר. שהתחנן בפניי, שאקח אותו לקהילה, ושיהיה ילד טוב. ידעתי כבר שהוא לא יעמוד בהבטחה, משום שהוא לא, שלט בזה, אבל היה לי חשוב, להמשיך, ול- עבוד על זה, בכדי שהוא במסגרת קבועה, של הקהילה. כפי שהוא נמצא בבית הספר, או בבית ורוכש הרגלים, של חינוך חיובי, ובונה. וכך יהיה יותר קל, והכי חשוב שהוא ידע שאני פה איתו, במטרה שירכוש את הבטחון הרצוי, וכך ראיתי אותו בחזון, גודל במסגרת הקהילתית. ונבנה, לוקח את דבר אלוהים, ברצינות, ושמחתי. משום שציתתי לאדון בענין זה, אזרתי אומץ. שום דבר לא מנע ממני לבחור, את הבחירה הנכונה. לא נתתי לפחדים שלי, לפעול בי, אם משהו יקרה. זכרתי את חסד אלוהים, ההולך איתנו בכל דרך, שאנו הולכים

לפני מספר שנים קבלתי נבואה, שיש לעטר את הקריאה של שמואל. לנתנאל בן זוגי יש את מתנת הנבואה, בצורה מאוד עמוקה, ואנשים היו אומרים שנחלת הבנים מכפילה, את המתנה, של הדורות. ולכן עטר ניכן במתנה הזאת, אבל, כפל, כפליים. בשמואל א פרק ג, כתוב: והנער שמואל משרת את ה' לפני עלי, לעלי היתה את הסמכות להיות אב רוחני בעבורו. ודבר ה' היה יקר בימים ההם, לא היה חזון נפרץ. זאת אומרת שלא היו חזיונות, או התגלויות. או שליחים שי- ביאו לאנשים ידיעה, לחזרה בתשובה. ואז בפסוק 4 ה' קורא לשמואל. שמואל חושב שזה עלי, אשר קורא לו. אבל הוא לא מתעלם מהקריאה, הוא רואה בכך משהו, בעל ערך וכבוד. הוא מבין שיש לעלי נסיון, הוא גדל בסביבתו, והוא דוגמא עבורו. בפסוק 9. עלי מבין כי ה' קורא לו. ויאמר ה' אל שמואל, לך שכב. והיה אם יקרא אליך, ואמרת דבר ה', כי שומע עבדך. וילך שמואל, וישכב במקו- מו: ויבוא ה' ויתיצב, ויקרא כפעם בפעם שמואל; שמואל ויאמר שמואל, דבר, כי שומע עבדך. ויאמר ה' אל שמואל, הנה אנוכי עושה דבר בישראל, אשר כל שמעו, תצילנה שתי אזניו. אלוהים מסביר למשה, שהמשפט, שעלי ובניו, יקבלו יתן לעם ישראל, להבין שיש אלוהים, ושהוא שופט את אלה, הנשואים אדישים, למה שהם נקראו לעשות. שמואל חושש לאמר לעלי, את מה שהוא שומע, וירא. אבל אחרי שעלי שואל אותו, הוא משיב בגבורה, ללא חשש. הוא יודע שאלוהים עימו. ויגדל משה, ואלוהים היה עמו. ולא הפיל, מכל דבר ארצה. וידע כל ישר- ראל, מדן ועד באר שבע. כי נאמן שמואל, לנביא לה'. כי מילה שנאמרה, מיד ה' לשמואל לא היתה לשווא. הוא שירת את אלוהים נאמנה, ואלוהים, היה עמו

ויוסף ה' להראה בשילו. כי נגלה ה' אל שמואל, בשילו. והתגלות זו, התפשטה לכל בית ישראל.

מעשה הצדקה



יש הרבה פסוקים בכתובים שהם מאוד מועדפים עלינו, ואנחנו הוגים אותם, בליבנו בחיי היום יום, במטרה להתעודד בנצחון. בישעיה פרק 23, מפסוק 71, עד 81. נאמר: והיה מעשה הצדקה שלום. ועבדת הצדקה, השקט בבטח, עד עולם. איזה פסוק. אני יכולה לאמר לכם, שאני נחה עכשיו, שאני כותבת את זה. שום דבר הוא לא מכשול בליבי, לראות את המציאות הקימת שיש בה, אל כל הבטחות אלוהים, את הנחלה והמנוחה, ואת השלום האמיתי. ושם ישעיה מתאר את הצדיקים, שהם מכוסים, ואל להם לדאוג. זה שאנו שונים, נותן לאנשים בעולם, לחשוב כי אנו מוזרים. או שמשהו איתנו, לא בסדר. משום שאנו לא מגיבים בצורה של אי נוחות, שמשהו קורה לנו. אבל מבינים, שיש לאלוהים תכנית יותר טובה, לכל מטרה, בחיינו. ולעיתים אנחנו גם לא קופצים, מתגוננים, או מנסים לעמוד על זכויותנו. כי שם לקחנו את תפקיד הדואג, שהוא ישוע בעצמו. בספר נחמיה פרק ב, כתוב: אלוהי השמים, הוא יצליח לנו, ואנחנו עבדיו, נקום ובנינו. וכן אנו עומדים, בפני מצבים לא קלים, והיו דברים שבעיני, נראו, כלא הגיוניים. וכן, שאלתי, מדוע? ולמה? אבל חזרתי לאותן מילים המביעות חיים, אני לא מבינה מה אתה עושה, אבל אני אבטח בך. ודוקא הקושי, הזה מלמד אותנו לרוץ עוד צעדים קדימה, אם אנחנו לא מתמקדים בבעיות, אבל רואים שהפתרון כבר כאן, והוא שלם על כל בעיה, בחיינו. כמה דברים אנחנו עוברים, במהלך החיים אי אפשר לספור. אבל ככל שעברנו, את אותם מאבקים, אנו טועמים יותר מגדולתו, והופכים להיות חלק מקדושתו. ואנו רואים התגלות, שהעולם לא רואה, ומתנתקים ממהלכי הברש, והמחשבות האנוכיות, שלנו. העל טבעי, נסתר מהעולם, ולעיתים גם מאתנו, משום שאנו לא מבינים, לפרטי פרטים. ואין לנו תמיד תשובות לכל השאלות. בתהליך החזרה בתשובה, אנחנו עדין פצועים, וכואבים. וכן יש לנו בעיה של התרכזות בעצמנו, והגאווה תופסת מקום, ההצדקה העצמית, למצוא דרך שלא יאשימו אותי, כי לא עשיתי כלום. אנו חיים בחששות, שאנשים שופטים אותנו, פוגעים בנו, ויש לנו סיבה טובה להחזיר, ולהגיב. אבל הפסוק מסביר שהמקום שבו אנו נמצאים, בו נותן לנו תמונה אחרת, שבה נעשה הצדק. ואם לא נגן על עצמנו, אם לא נתנהג כקרוב, הוא יגן עלינו, בכל דרך. בתהילים לג כתוב: הנה עין ה' אל יראיו, אל המיחלים, לחסדו, להציל ממות נפשם, ולחיותם ברעב. נפשנו חיכתה לה' עזרנו, ומגיננו הוא. כי

בו ישמח לבנו, כי בשם קדשו, בטחנו. יהי חסדך עלינו, כאשר יחלנו לך. תהילים 33 פסוק 81 עד 22. דוד ידע, איך להתפלל לאלוהים, הוא נכנס לקודש הקודש שים, בעצמה רבה, הפועלת דרך עמקי ליבו, ואלוהים אהב את ליבו. הוא הבין גם שדאגה, לא תוביל אותו לשום מקום. ואלוהים לא דחה אותו, למרות שהיו לאלוהים, את כל הסיבות בעולם, לעשות בכך, הענוה של דוד, הצילה אותו. ולמרות כל מה שהוא היה צריך לשלם, על חטאיו. אלוהים היה עמו, ראה את נפלאותיו, את תבוסתם של האויבים במלחמות, נגד עיניו, פעם, אחרי פעם. הוא רקד, והלל את אלוהים, הוא היה תלוי בו, לחלוטין. בכל סיטואציה, שהוא חוה ואין לי ספק, שהוא חוה חיים לא קלים, הכתובים, גם מוכיחים זאת. אבל חסד אלוהים הנפלא, הגן עליו, ושם בו את חרב הישועה, והשלום, נטול הדאגות. זה כל כך קל להאמין, שיש לנו הכל, ואז יש לנו מחסור אנחנו מאבדים את האיזון, וההתמדה הזאת הנקראת אמונה. הסוד הגדול בלהאמין, זה להמנע משאלות מיותרות, המעלות ספקות, ופשוט לבטוח בו.

תהילים פרק, כ



באחד הימים, פניתי לאלוהים, בבקשה לעזרה. הייתי בקהילה. המצב רוח שלי היה ירוד, ובזמן הזה רועה הקהילה התפלל, וקבל 3 שמות, של אנשים בקהילה, שצריכים להרים את הראש, ולגלות יותר אופטימיות, ואמונה. ואחד מהם היה אני. אפשר היה לראות בבירור שראשי, היה נטוי כלפי מטה, בפסימיות מתגלה. נאבקתי עם משהו, שלא יכולתי להחלץ ממנו, ללא אלוהים. ואיך אפשר להחלץ ממהו בכלל, בלעדיו? הוא מעורב בכל מה שקורה, בחיינו. אבל פיזית, וגם נפשית, הרגשתי שאני עיפה מידי, להתמודד, עם המצב. ותוך כדי ההלל, באתי לתפילה לאלוהים, ואמרתי לו: אדון, אתה בורא שמים וארץ, במהלך שנותיי, קבלתי את החסד שלך, וקבלתי את טובך כל השנים, ראיתי את נפלאותיך, בחיי. ומדוע רגליי כושלות עכשיו? נתת לי חכמה, איך לנהל משפחה, איך לנהוג בילדים שנתת לנו, שהם ילדייך. קבלתי את כל המפתחות, לאורך חיים נכון. ובכל דרך שאפשר להתמקד בכתובים, להזכיר לי לא להיות כמו עלי, שהיה אדיש לחינוך ילדיו, ושלם את המחיר. למדת אותי שלהעיר לילדים זה לא מספיק, ויש יותר מזה במטרה לבנות אותם למלכותך, וזה רק לכבודך, ולישם ולא רק לדבר, לצעוק, לכעוס, עד יאוש, ויש את החכמה אשר ממעל, שדרכה אנו צריכים לפעול. ובאמת זה לא קשה איתך אדון: זאת אני שיוצאת, מהסדר שקבעת לי. ואני מבקשת סליחה, מהמצב שבו שמתי את עצמי. העצבתי אותך, נחפזתי, אבדתי סבלנות, ולא חשבתי, וכך כשלו רגליי. ואני יודעת שגם עכשיו

שאני באה אלייך בתפילות כנות, אתה לא תתעלם ממני אתה תשמע אותי, כי לא כלו רחמיך ה'. וכאן הבנתי, הבעיה העקרית שלנו, היא שאנו מרפים, לשים יד על הדופק, ולהיות ערנים, למתרחש סביבנו. אנחנו, כל כך עסוקים, לא רק בעצמנו, אבל גם בחיי היום, יום. ועיסוקים, והלחצים, שאנו שוכחים לעשות, את הדברים שהכי חשובים. ובכך מצטירת הבעיה שאנו לא מתמידים, וזה אפשרי, אבל אנו משכנעים את עצמנו, לעיתים שלא. בעיקר שאנו נכשלים, במה שנקראנו לעשות. ואז אנו שוב משועבדים, למחשבות שלנו. אחרי פניתי המרובה לאלוהים שיעזור לי, לחזור למסלול הנכון, קבלתי את תהילים 02 הנקראת, תפילתה לנצחון.

יענך ה' ביום צרה, ישגבך, שם אלוהי יעקוב

ישלח עזרך, מקדשך, ומציון, יסעך. יזכור כל מנחותיך ידשנה, סלע יקח לך כלבבך, וכל עצתך ימלא, נרננה בישועתך, ובשם אלוהים נדגול, יצלא ה', כל משאלותיך
עתה ידעתי כי הושיע ה', משיחו. יענהו משמי קדשו, בגבורות ישע, ימינו. אלה ברכב, ואלה בסוסים ואנחנו,
בשם ה' אלוהינו נזכיר: המה כרעו ונפלו, ואנחנו קמנו, ונתעודד.
ה' הושיע המלך, יעננו, ביום קראני.

הרמתי את ראשי, לאחר שקבלתי את הפסוקים האלה, וסמנתי את זה בכ-
תובים, ושיננתי פרק זה, מידי יום ביומו, לזמן מה. וקבלתי את כל התשובות לנצחון, ואת כל התשובות, לשאלות. והגיתי בו יום, יום ואמצתי את זה אל חיקי, ובעת משבר, או צרה. חזרתי לשם. אלוהים עונה לילדיו, אנחנו בניו, ובנותיו, של המלך. המוכן להענות לכל בקשתינו.

יש לנו נצחון עם ישוע, אבל יש לנו אחריות מלאה, הקריאה שלנו, לא הסתיימה פה עלי אדמות. שישוע נצלב, והשלים את קריאתו פה, וקם, ועלה השמימה. הוא החזיר את חובו, והחזיר את המפתחות, לאביו. אבל הוא לא מפסיק להתפלל עבורנו, הוא מביט על כל הכאב, על כל הסבל של העולם, על חטאים קימים וכואבים, והוא מבכה, ולא מרפה. הוא יודע, מה עוד עלינו לעבור, כמה נמשך לאהוב אותו, להיות נאמנים לו, ובאיזה תחומים, איזה חולשות יש בנו, ומה אנחנו צריכים לשנות, והאהבה שלו היא לא מרפה לעולם, היא תמיד דוחפת אותנו קדימה. אנו כן עדין מתעייפים לפעמים, אבל גם זה נעלם פתאום, כי אנו יודעים על מי, להשען, ולמי לפנות, וכך הכל משתנה אצלנו, לכוח וגבורת המשיח. ויש לנו אב, מלא חסד. כתוב להודות לה' כי טוב, כי לעולם חסדו. ועם החסד ובידיעה שאנו לא לבד, אנו שוב קמים על הרגלים, במטרה להשלים את המירוץ,

אחרית, ותקוה



כמה פעמים הגדרנו את עצמנו, כלא ראויים בעיני אלוהים, על שעשינו דברים, שלא התנהלו דרכו. זה קרה לי, אין ספור פעמים בחיי. ואז שסגרתי את עצמי, בפני כל. עשיתי את עיסוקי, השגרה הרגילים, והשוטפים. היום יומיים שלי. והייתי צריכה להבין, שיום יבוא, ואלוהים יגלה את נסתרות ליבי, ואת חטאיי, ואת השגיאות שאני עושה. אז באתי לפניו בסליחה. ואז עלתה השאלה בליבי, האם שחזרת בכך, שבקשת סליחה, התכונת לזה, בכל ליבך? או שזה היה במ־טרה להתחמק מאחריות? והרי את יכולה להרגיש שלמה, אם זה באמת בא מהלב, ושלום אלוהים, ישוב אלייך. אני לא יכולתי להסביר אז כמה עומק, היתה בסליחה שלי, וכמה חרטה הבעתי, נשאתי עימי את פצעי העבר, ורק יחלתי להשתחרר, מהתחייבות, וזה בא מתוך התגוננות עצמית. באותה מידה זה כאב לי, מאוד. אלוהים בא מכבס, ומטהר, וללא התגלות שלו, לבעיות שלנו, לא יבוא השינוי, או יבנה לטובה. אני כאובה, ומאוכזבת, וזו הגאווה, שנתנה לי לחשוב, שאני צודקת, בכל דבר. ודוקא שם אלוהים, שקט ומסתיר פניו, בזמן שאנו מת־נתקים ממנו, משום הבחירות שלנו. פתאום אני שומעת קול פנימי, הנותן לי את ספר ישעיה, 92 פסוק 11: ואנוכי ידעתי, את המחשבות אשר אנוכי חושב עלי־כם. מחשבות שלום, ולא לרעה, לתת לכם אחרית ותקוה. בפסוק זה, הוא אומר המטרה שאני מתקן, זה משום שאני רוצה לתת לכם, אחרית, ותקוה. תקוה לעתיד טוב יותר. אני פועל ברוחי, מגלה את מה שרציתם לדעת באמת, שאתם לא יודעים, את החטא הכי מזערי, בחייכם. וזה כואב, הביקורת כל כך כואבת, הביקורת, הבונה הזאת. רציתי להתפלל לאלוהים, אבל חשתי שהנשימה, שלי נעתקת כמעט ממקומה, ולא יכולתי, ובכיתי. נתתי לו לרפא את הפצעים, הגעתי לנקודה של הכנעה. הייתי יכולה לבחור שוב להגן על עצמי, אבל הבנתי שאם לא אתן לו לעבוד בליבי, לא אוכל להשתחרר מרוח התרוצים שבי, שמנסים להטעות אותי, ולאמר לי, שאני צודקת. הדרך הכי טובה היא לתת לאלוהים, לגעת בפצעים העמוקים, החבויים בתוכנו. וכך אנו בונים דברים חדשים, ונקיים, גם מסביבנו, לטהר את האוירה, ולהיות רחוצים בדם השה. בני ישראל, ספגו במדבר, כל כך הרבה, תזכורות, לגבי מה שהם עשו. וכמה הם חטאו, תקופה לא קלה, היתה להם. ובטח ובודאי, שהיה להם קשה לשמוע. נראה שיש כאלה שאמרו למשה, שמענו כבר אמרת מספיק. לא צריך לחזור על זה יותר, אבל משה עשה זאת בהשראת הרוח, כי ידע שבני ישראל, שוב ישכחו לעשות, את

המוטל עליהם. ולכן רצה להיות בטוח שהם מישמים. ושהבטחות ודבורים, זה כלום לעומת, הדבר האמיתי. היום אחרי שנים לא מעטות, שאני מהלכת עם האדון, התחלתי לאזור אומץ, לקבל ביקורת בונה, ולהשתדל לא להגיב, או לה־תגונן אפילו שזה קשה. ואפילו שאני נאלצתי לשמוע זאת שוב, בכדי לשנות את דרכי, ולחוש את אלוהים קרוב אליי. בספר העברים ג, פסוק 7 כתוב: על כן היום אם תשמעו בקולו, אל תקשו לבבכם במריבה, כיום מסה במדבר, אשר ניסוני אבותיכם, בחנוני, גם ראו פועליי, ארבעים שנה. לכן אקוט בדור, ואומר עם תועי לבב הם, והם לא ידעו דרכי, אשר נשבעתי באפי, אם יבואו אל מנוחתי. אם אנו אוהבים את אלוהים, הרי שנשים בחשיבות יתר, את מה שיש לו, להגיד לנו, בלי להלחם, בלי הנשק שלנו, ובנית החומות. בכח, האדון לא יעשה דבר, אלא אם כן ניתן לו. וזה באמת ענין של בחירה, לתת לו לחדור עומק הכאב, ולשחרר אותו החוצה, לחופשי, או לחיות עם כאב, שזה לא כרצונו בכלל, כי הוא רוצה שנהיה משוחררים, מכל דבר, שבא נגדנו. אנו צריכים לשמוח, לקבל גערה, ולהבין, שבסופו של דבר, יהיה לנו חלק איתו. אלולא אלוהים שהיה מעורב בכל צעד, שעשה משה, לא הייתי רואה איך הוא היה שורד, את המשא הכבד, עם בני ישראל, אלוהים פעל בחומרה, במתנגדים לו. משום שבהר סיני, נכרתה הברית, לבנית עם נבחר, ובמקום לנוח באלוהים, הם שרו מדרכו. וכלל נמעיט להסתכל על עצמנו, כקרבנות, כאני לא אשם, אני לא מסכים עם זה, נבין יותר כמה אנו לא צודקים, כי גם את זה, יגלה לנו אלוהים. וגם כמה אנו טועים. אלוהים הטוב אתנו, הוא מרפא הכל. ומשם שם אנו נותנים לו כלי לכבוד, ורואים יותר מגדולתו. אנו צריכים להתפלל בעונה, לתיקון בחיינו, והוא ממשיך בספר ישעיה ואומר: וקראתם אותי, והלכתם, והתפללתם אליי, ושמעתי אליכם, ובקשתם אותי ומצאתם, כי תדרשוני בכל לבבכם. פרק 92 פסוק 21.

דחיה, לא מאלוהים

יש הרבה אנשים שחוו, דחיה, בכל מיני דרכים, זה החל עם הילדות, וזה נמשך עם השנים, כסוג של שכנוע, שהם לא ראויים, ושהעירו להם על משהו, אם זה לטובה, או באופן מילולי, או פיזי. זה הרחיק אותם מתחושת הנצחון, וגרם להם להיות אשמים. וגרם להם להאמין, שכל מה המכרים שלהם, הסביבה הקרובה שלהם, בעצם נגדם. חיותי את זה המון בחיי, זה החל בתקופת ילדותי, ונמשך שנים רבות. לא הבנתי את עומק הבעיה, וכל הזמן חייתי בהרגשה, שלאף אחד לא אכפת ממני, וכך גם חשתי עם אלוהים אין ספור פעמים, שעשיתי משהו לא בסדר. וכך אנשים היו אומרים לי, אלוהים אוהב אותך, הוא לא דוחה אותך. אני

נכנסת לאיזה סף של יאוש, ואפילו אדישות, כאומרת כבר לא משנה לי, ונכנסתי למעגל ארוך של רגשי אשמה, ופסימיות, ומאבדת את עצמי. ובכלל אלוהים מזמן סלח לי, כיסה את כל חובי, ואני ממשיכה בשלי. אמנם יש מחיר, שצריך לשלם, יש משמעת, משום אהבתו אותנו, ולהמשיך הלאה, את ההזדמנות הזאת הוא נותן לנו תמיד. אחרת לאיזה מטרה ישוע בא לעולם? בכדי להציל אותנו, החוטאים.

ששמעתי גערה מאלוהים, היה לי יותר בטחון, כי הייתי בררנית מאוד, לגבי בני אדם, ולא בוטחת. אם משהו נשלח מאלוהים לאמר לך, שיש משהו שטעיתי בו? ועליי לתקן, התעלמתי, הכחשתי, וככל שאמרתי לעצמי, שאני צודקת או לאותו אדם, הרוח של המרד התחזקה בי, והתגברה עליי. נתתי לאויב מקום לפעול בחיי, במקום לבדוק אם זה מאלוהים, או לא. זאת הסיבה שאנו צריכים לקחת יתר תוכחה מאלוהים, כי זה הורס, כל דבר שהובטח לנו, ומחזירים את הגלגל אחורה, במקום ללכת, קדימה. האויב מדבר אלינו ואומר לנו, יש לאדם כזה או אחר זכות להגיד לך מה לעשות? ידעתי כי ישוע היחיד בחיי, שלא יפגע בי. למרות שהייתי צריכה לקחת עוד אנשים, שהיו מעטים שהכרתי שיכולתי לבטוח בהם, אבל גם לאחר זמן ארוך, ותהליך ההתעכבות, ההתנהגותית השלילית שלי, לא עשתה לי טוב, וגם לאלה שמסביבי. ובמקום לבוא לאלוהים בענוה, להלל אותו, על יום חדש, הייתי מביאה על עצמי, ועל הסביבה שלי, כאוס. אלוהים תמיד הרים אותי, מנחם, מעודד, אהבתו מכסה, על המון פשעים. דרך הכאב, והבחירות שלי, שלא עשו לי טוב, נפלתי נפילות קשות, הלכתי במדבר יבש, ללא מים, או חיים. אבל גם שם חשתי כי הוא מרים אותי למעלה, מחפס אותי, כדי שימצאני, והיה קשה למצוא אותי אז, הייתי במקום אחר, וזה רק היה תהליך ארוך, של שינוי, אבל ידעתי שיבוא השינוי, בסופו של דבר. קמתי בוקר אחד, והחלטתי, זהו אני חיבת למגר, את התופעה הזאת, היא לא יכולה להמשיך, לגרור אותי, לדברים שלא מועילים. אני מפסידה, וכל הקרובים אליי. זה יקח זמן, כן. אבל אני הולכת לעבוד על זה, ומתחדשת במחשבותיי ומרחיקה את האויב המקטרג מעליי. בספר הפיליפים, כתוב: בפרק 4 פסוקים 4 ועד 7. שמחו באדון בכל עת: אומר שוב, שמחו. נועם התנהגותכם יודע נא לכל אדם. האדון קרוב. אל תדאגו לשום דבר, כי אם בכל דבר הציגו את משאלותיכם לאלוהים בתפילה ובתחנונים ובהודיה. ושלוה אלוהים הנשגב מכל שכל יצר את לבבכם ואת מחשבותיכם במשיח ישוע.



באגרת הראשונה ליוחנן מפסוק 7, כתוב: שאם נתהלך באור, כפי שהוא באור. כי אז התחברנו זה עם זה

ודם ישוע המשיח מטהר אותנו, מכל חטא. משמע חטא! אלוהים שונא חטא. זה מוגדש בכתובים, כצבע אדום לווהט. הכתובים מדגישים הרבה פעמים, על חזרה בתשובה. עם זאת יש לנו את חסד אלוהים. ואנו יכולים להתוודות על חטאינו, בכל עת. שאנו לא בדבר אלוהים, או טועים. אבל החשוב מכל, האם אנו באמת, מתכונים, לבוא לאלוהים, בעונה, להכנע? ולהתוודות, על חטאינו? או לאחינו? האם הכונה שלנו, אמיתית, לבקש מאלוהים, לרפא אותנו, מהגאווה שנותרה בנו, בעוד היינו חוטאים. או שאנו רוצים להתחמק מאותה אחריות? כתוב כי אלוהים יודע, את מחשבות לבנו, וששום דבר, לא נסתר מעיניו. ובפסוק 8 הוא ממשיך, אם נאמר שאין בנו חטא, מטעים אנו את עצמנו, והאמת איננה בנו. יש אנשים, המגדירים עצמם כמאמינים, ובשלב מסוים, שקושי מתעורר, שלא נוח להם, הם קמים והולכים, מאמינים לתרמית, ושקר. ומשוכנעים כי הם צודקים בכל דבר, משום שנושעו, והוצדקו על ידי דמו. ומסתכלים בצורה כזו; אלוהים סלח לי מזמן, אין לי על מה להתוודות יותר, לא משנה, מה אעשה. אם נביט מקרוב, אל ישוע מכוון הברית, והחסד, נהיה מודעים לכך. אלוהים, מעצב אותנו ועושה אותנו כדמותו. כבראשית הבריאה, כאשר ברא את אדם, ואמר: נעשה אדם, בצלמנו כדמותנו. כאן אחרי החטא של כל האנושות, כולל אנו הנושעים, הוא בונה בנו את אדם בתחילת דרכו, היפה, הטהורה, והתמימה. כולנו היינו נעים ונדים בעולם, וגם שנושענו, נאלצנו לעבור דרך מדבר ויובש. להרבה מאתנו גמלה ההחלטה לרצות להשתנות, משום שאנו אוהבים אותו. ואז אנו מבינים שאנו במקום הנכון.

קמתי בבוקר להכנס לשגרה קבועה ולעשות מה שנקראתי לעשות. קבלתי את המילה מהאדון מנעי קולך מבכי. רצתי לכתובים בדרך כלל האדון נותן לי כמה פסוקים, ואני פותחת לראות את הפסוק, ושם כתוב: בספר ירמיה פרק לא פסוקים 61 ו-71. כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, כי יש שכר לפעולתך נאום ה', ושב מארץ אויב: ויש תקוה לאחריתך נאום ה' ושב בנין לגבולם. הפסוקים מדברים על עם ישראל בגלות, רבת השנים, שהתישבה, ונשלטה על ידי האויב, משום שסירבה לשמוע בקול המדבר. לכל דבר יש מחיר ואומר ה' צבאות. אבל הוא לא שוכח את עמו האהוב, הוא עדין ממתיין ליום שהם ישובו אליו. הוא אל רב חסד, ומרבה לסלוח. לימים כתבי עת חדשות, וכולי. פרשו את הפסוק

לחילים השבים הביתה מהמלחמות הקשות, והעקובות דם. מה שעודד אותי באותו יום שקבלתי את הפסוק, היה בשביל בני עטר. הוא נבחר על ידי אלוהים אשר היתה לו מטרה. להיות עדות להשתנות בהתחדשות הלב, המחשבות והדעת, ומעל הכל לתת לו את הכבוד. פה ראיתי את אותה התמונה אלוהים מצפה מאתנו לשינוי, והשינוי צריך להתחיל איתנו. הוא רוצה שנבטח בו, שהוא בשליטה שהוא דואג לנו. ולפעמים אנחנו נשלטים על ידי הפחדים שלנו, ונותנים מקום לאויב. אבל מפסוק זה כתוב, שהם שבו מארץ אויב. וזה בעצם הבטחה כוללת גם למשפחות והורים שילדהם החליטו לסטות מהדרך, ולבחור בעולם. ואני מדמה את עטר באותה סיטואציה בצורה אחרת. להיות חולה, זה להיות כבול זה להיות מוגבל, וכל זה בא מהאויב. אם כואב לנו אפילו קצת לפעמים פיזית, אנחנו מדברים על זה כל היום ולא לוקחים בחשבון שהאויב מנצל את זה עד תום, עד שאנו נופלים לידי ונחלשים. אלוהים מבטיח את יחזור לנו רמליות, והוא יהיה עדות וכל הבטחות אלוהים יתקיימו בו. הוא יעמוד בפני קהל ועדה על נפלאותיו ומעשיו של אלוהים. וכן אנחנו. לא פעם חלמתי עליו על עטר. ואחד מהחלומות שלי היו שהוא היה פרפר גדול וצבעוני. אין צבע שלא היה על הפרפר הגדול הזה, לעיתים הוא היה מביא הרבה עבודות אומנות בצורות של פרפר, והייתי תולה את כולן כדי שתמיד אצרוב בליבי, את הבטחות אלוהים. יש כל כך הרבה עדויות בחיי, שאצרך לכתוב. ואין לי ספק שיבואו במהרה בצורה מעשית, ומבורכת בימים שקטים של נוכחות אלוהים. ובהתגלויות לבאות ולעתיד לבוא. יש לנו עוד הרבה להספיק פה עלי אדמות, וכמו שצינתי לא מעט פעמים השאלה אם נעמוד באתגר שניצב בפנינו. אנחנו לא לבד על כל מקרה, ועלינו לזכור זאת תמיד ולהתרחק מדאגות החיים הזמניים האלה כי לא נדע מה ילד יום. אבל האחריות שלנו היא לטוע בנו את הזרע שכבר התחיל בנו הניצן שהתחיל בפרי-חתו והפך לעץ גדול ויפה המשלים את פירות הרוח בצורה יסודית. אני מניחה שבמהלך שנותיי יהיה לי עוד לכתוב לא מעט ובעתיד. בעוד ילדותי כתבתי: יש אנשים שממלאים את חייהם וברגיעה רוחנית, שהם שרים, מנגנים או מצירים. הכבוד ניתן לאלוהים לבדו. אבל את המתנה היקרה שנתנה לנו להצליח ולהתקדם. ולהיות יפים לפניו הוא מביא בפנינו בצורה כזאת שזה בא באהבה זורמת. הוא מתאר אותנו יפי המשיח אפילו שהוא עשה את העבודה האורגנית בלבנו. האמונה שיש בנו באה גם ממנו כדי שנוכל גם להאמין עבור אחרים. כולנו יכולים לקחת חלק ולהשתמש במתנות שלנו למען מטרה טובה. באגרת ליוחנן יב: ישוע נותן לנו נקודת אזהרה העולם שאנו חיים בו הוא ללכת ולתת את האור שניתן לנו לאחרים. אבל אנו צריכים לקחת איזמל רוחני ולהבנות בעצמנו. אמר להם ישוע רק עוד מעט האור בקרבכם. היו מתהלכים באור בעוד האור מאיר לכם. פן ישיגכם החושך. התהלך בחושך אינו יודע אנה הוא בא. בעוד האור נשאר עמכם האמינו באור, למען תהיו בני האור



סיפורי התנך לפעמים, מתוארים בתמצות רב וקטן. בכמה מקומות שבהם יש לנו רצון לדעת יותר. וגם במקומות הרבה יותר מפורטים, שאנו מסתכלים לעומק, אנו רואים תמונה ברורה יותר. הכל היה יותר פשוט אז. לא היתה מודרניזציה. שאני קוראת בכתובים אני נכנסת לאיזה מציאות קימת, וחיה לארועים הסטוריים שהתרחשו שם. מה נח עשה שנקרא לבנות תיבה? האם הוא התוכח עם אלוהים, האם פעל מיד ללא היסוס? שם נראה כי נוח נאלץ להתמודד עם מצבים, של מוכנות לתת את הכל, למען רצונו של אלוהים. הוא היה אחד הצדיקים בדורותיו. הסדר של אלוהים היה כל כך מושלם. ושאלוהים בחר בו, לא היה צדיק כמוהו. ואלוהים מאז ומתמיד, חיפס את האנשים שהכי רוצים להיות קרובים אליו, שמחפסים צדק, יושר, ונאמנות. אם היו אומרים לי לבנות תיבה, לא הייתי יודעת מאיפה להתחיל. אבל אם אלוהים בחר בנוח, לבטח היו לו גם האמצעים, וגם המיומנות לבצע את המטלה הזו. נוח לא יכל לשאת כפי הנראה את המציאות הקימת סביבו, השחיטות היתה בלתי נסבלת, והחטא שרר בכל מקום. והוא חשב; לאלוהים יש משהו יותר טוב עבורי, עבור משפחתי. הרחמים שלנו להציל משהו, לפעמים עוברים את הגבול שאלוהים בוחר לעשות. מבחינה של אני יודע יותר טוב, כאן אלוהים ידע שאין תקוה, וכך נוח ראה את סביבתו חסרי רחמים, חושבי עצמם, וכדי לא לעמוד מול מציאות זאת, בין אם הוא רצה, או לו. הוא ציית בסופו של דבר. הוא לא עמד מול הכחשה. שאלוהים אומר לנו שמה שהו עומד לבוא, אנו צריכים לקחת זאת ביתר שאת. ואני היו לי בחיים האישים אזהרות אין סופיות. אבל בסופו של דבר אלוהים, הציל אותי, לא רציתי להיות במקום אחר. לנו אין שום הערכה עד שמשהו קורה. ושם אנו באמת שמים לב, וחלה בנו התעוררות. בראשית ו' 31 ניכר שנח היה בהיכרות מלאה עם אלוהים. וכך אלוהים אומר לו: ויאמר אלוהים לנח, קץ כל בשר בא לפני, כי מלאה ארץ חמס, מפניהם והנני משחיתם את הארץ. נח מקבל הוראות מדויקות, ועובר את המבחן נאמנה. בספר תהילים כתוב צדיק ה', צדקות אהב ישר יחזו פנימו. שא־לוהים ברא את העולם, כל יום מהבריאה נאמר, כי ראה כי טוב. ויאמר אלוהים כי טוב. הוא היה שלם עם החלטותיו, למרות שידע שיגיע מצב שהשלום, יופר. ההשראה שמתעוררת בי לעיתים היא: אני יודעת שאלוהים מצפה מאיתנו להלך בנצחון, כל זמן וכל עת. מצד שני אני לא יכולה לתאר את ההתמודדות, הכואבת שאלוהים צריך לשאת כל יום במעשים, אשר נעשים בעולם. החטא ההולך ומתגבר, מול עיניו. והוא, הוא רואה הכל. אנחנו רק שומעים מידי פעם חדשות

אנחנו שומעים על ארגונים איסלמים שעושים מעשים, שאי אפשר אפילו לתאר במילים, והרבה כבר אבדו, ולא קבלו את הבשורה הטובה. ואנחנו מתפקידנו זה רק לבקש את רחמיו הגדולים, של אלוהים בתפילה. לאובדים. אבל אנחנו לא שם עדיין. העולם צמא, זועק, אבל הוא לא יודע איך. ואנחנו פה מתפקידנו להיות בתפילה. אנחנו יכולים לפי בחירה, לאמר לעצמנו שאין לנו צורך אפילו לדעת על זה. אבל בצורה זו או אחרת זה יגיע אלינו מגורמים מסוימים, שנהיה מודעים שיש הרבה צרות בעולם ויהיו קשים יותר. איך ישוע מתמודד עם זה? הוא אמר לתלמידיו התעודדו, אני נצחתי את העולם. אתם תבכו, אני אענה אתם תבואו לפניי, הלב שלכם יבכה עבור העולם ובתפילה על ירושלים, וישראל והמצב בעולם. ואני פה, ואני אענה. אבל חשוב שגם אנחנו צריכים לקחת בחשבון את ההליכה שלנו עם האדון. ומה תועלת להתפלל עבור המצב אם מצבנו לא שלם לפני אלוהים? בתהילים פרק מז פסוק יא כתוב: הרפו ודעו כי אנוכי אלוהים, ארום בגויים ארום בארץ. ארום פירוש: כלומר אני רם ומושל אני שולט בכל מצב, הרפו ידיכם מלהלחם בטחו בי, ואתנה הכל בידכם. להרפות זה גם להניח, ולא להתאמץ. לא לתת למחשבות, מדאיגות להתרוצץ בליבנו.

ראש השנה בפתח. השנה הזאת צלחה יותר משנים קודמות, וזה בהחלט הולך ומשתפר. אלוהים שם בליבנו בחירות, ומלמד אותנו לחיות ללא פשרות. בחג ראש השנה המשפחה שלי חגגה אצלי. אימי. אחותי, ושני בניה. היה אור בחג הזה לעדות. גם מצד אימי על כך שגידלנו משפחה למופת ואני אמרתי לעצמי, זה רק אתה אלוהים. והזמן לא רחוק שהם יכירו אותך. נקודות מפנה יש בחיים, בהתאם למה שאתה קובע. התפללתי אל האדון כל מהלך שנותי. עשיתי קיצורי דרך התפשרתי ואתה בקשת את כולי ואז בוקר אחד קמתי בפותחי את עיני וקוראת בספר תהילים פרק 51 לכתוב פסוק ומשם אתחיל לשנן ולא לוותר על היכולת שלי להצליח בתחום שבו קראת לי. בספר תהילים 51 כתוב:

וזה גם תפילה בעצם שאני יכולה לשנן לעצמי באופן יום יומי כדי שאזכור כמה קדוש אלוהים ומה ציפיותי ממני. מי יגור באהלך? מי ישכון בהר קדשך? הולך תמים ופועל צדק, ודובר אמת בלבבו. לא רגל על לשונו. לא עשה לרעהו רעה, וחרפה לא נשא על קרבו. נבזה בעיניו נמאס, ואת יראי ה' יכבד נשבע להרע ולא ימר, כספו לא נתן בנשך, ושוחד על נקי לא לקח, עושה אלה לא ימוט לעולם. הפסוקים האלה הכניסו בי תודעה עמוקה, ויראת אלוהים. ובכל פעם שבאה עליי רוח של תלונה, או שניסיתי לראות מול עיני קושי, נזכרתי בטובו של אלוהים ועל כמה יש לי להודות לו. יש הרבה דברים שקוראים. אנחנו נכנסים לתוככי אחרית הימים, השופרות צריכות להיות בפעולה. כפי שכתוב בספר ויקרא, כה פסוק 9: והעברת שופר תרועה בחודש השביעי בעשור לחודש ביום הכיפורים תעבירו שופר בכל ארצכם. יום כיפור, נקרא גם יום תרועה. לבנו צריך

להיות נכון לפני אלוהים למענה לתפילותינו. ואם לבנו ריק במה יועיל? המצב קשה בעולם, פליטים בכל מקום. ואין אפילו שיפור קטן. ואנחנו האנשים הקטנים והפשוטים שאהבים את ישוע. מחויבים להתפלל, להפגיע ולצום. לפני סעודת ראש השנה אימי אמרה לי, אני רוצה שתבשלי. זה נתן לי הרגשה טובה, כי בכל מהלך שנותינו, התארחנו אצל משפחתי, והם עשו מאמץ יתר, כדי שיהיה לנו יפה שמח, נוח, וטוב. ביום שקדם לפני ערב ראש השנה. אלוהים נתן לי את הפסוק מספר מתי כה' שכל מה שעשיתם לאחד מהקטנים האלה, עשיתם לי. למה התכוון ישוע? תפילה, ואמונה, ועשיה כאחד מועילים הם מאוד. עמלנו ללא הרף, אבל למען מטרה טובה ישוע. וכן אנו מחויבים לעשות את חלקנו בתודה, בשמחה והודיה. וכן הזמן הגיע היה זמן טוב, וטעים עם הרבה תשובות ואימי שבחה את העבודה היפה, של המשפחה. שגדלנו בקרבנו. אין ספק שהם רואים משהו שגורם להם לשאול איך עשינו את כל זה. סוד המשיח נוטה בחובו, בניה חיובית שמשפיעה על העולם הקטן. החשיבות הנעלה בעיני ישוע, להשיב אדם אחד בתשובה, צריכה להצית את לבנו. הסיפור על משל השה האובד נגעה בליבי בצורה מיוחדת רק שהתחלתי לקרוא את זה חשתי את כמיהתו של ישוע לאדם אחד בלבד שחוזר בתשובה. והאש שהוא שם בנו לגבי החוטאים, קרובה מאוד לאופיו, שאנחנו מתחזקים. וכך במשל השה האובד בספר מתי בפרק יח, פסוק 01 עד 41, כתוב: הזהרו שלא תבזו לאחד הקטנים האלה. הריני אומר לכם כי המלאכים בשמים רואים תמיד את פני אבי שבשמים. מה דעתכם? אם יש לאיש מאה כבשים ואבד אחד מהם, האם לא יעזוב את התשעים ותשעה על ההרים וילך לחפש את האובד? וכאשר ימצא אותו, אמן אומר אני לכם, ישמח עליו יותר מאשר התשעים ותשעה שלא אבדו. כך אין רצון מלפני אביכם שבשמים שיאבד אחד מן הקטנים האלה. "מה שהתאפיין בישוע זה האומץ והגבורה שלו, למרות המרות פיהם של אנשים. הם קללו, הוא ברך, הם דברו נגדו והוא אהב אותם. כך גם אנחנו צריכים להיות.

בספר הרומים פרק יב פסוק 41 כתוב: ברכו את רודפיכם, ברכו ואל תקללו. ואז בפסוקים 71 ועד 91 כתוב: אל תשלמו לאיש רעה תחת רעה. בקשו את הטוב בעיני כל בני האדם. עד כמה שהדבר בידכם חיו בשלום עם, כל אדם.

השתקפות הדרגתית, ולידה מחדש

הרגשתי צורך בעדות זו לחלק מספר הגלטיים ה' 22 עד 62 ושם כתוב: פרי הרוח היא אהבה, שמחה, שלום, אורך רוח, נדיבות, טוב לב, נאמנות, ענוה, רסון עצמי, על מידות כאלה, אין תורה חלה. האנשים השיכים למשיח, צלבו, את

בשרם, עם תשוקותיו, ותאוותיו. אם חיינו מין הרוח, הבה נתהלך על פי הרוח

בשנותי הראשונות באמונה, לא הבנתי את ההגדרה של השתקפות, וכן הייתי רחוקה מלאמר על עצמי, שאני דוגמא טובה, או מביאה את האור הרצוי מלי-בי, בכדי שאחרים יראו, ויבינו, שיש בי משהו שונה. וכן, נושעתי. אז מכאן ואילך, אין לי מה לדאוג יותר, אבל בבעיה העקרית לא התמקדתי. בכך שיש בי הרבה נקודות בחי, גדולות, ועד קטנות, שעליי לשנות, לשנות אורך חיים בריא, לבנות נאמנות עם אלוהים, ועם הקרובים אליי. הייתי פותחת את ספר הגלטיים, ובוררת את עצמי, והתמקדתי ברק מה אני טובה, ואת השאר שמתי בצד, התעלמתי והרחקתי הצידה. הייתי נותנת לעצמי, ציון 001 על הכל אפילו שאני לא. לא רציתי לראות בי את הצדדים החלשים, ואת החטא. וזה היה, סוג של עיוורון פנימי מורגל, בתקופה, לפני שנושעתי. יש מאמינים שיכולים להבין את עומק הלידה מחדש, ולהבנות, בצורה שורשית במהרה, להבין את עומק הבעיה, הקימת, בחייהם, ולבוא לפני אלוהים לפתרונות, זה מראה כי הרצון שלהם חזק, לשינוי, ושהם לא רוצים, להשאר באותו מצב. הרצון שלנו תלוי מאוד, וכמה עמוק אנו הולכים, ומתקרבים אליו, כך נדע יותר. פירות הרוח מתא-רים שלמות. יש בהם את כל מה שנדרש למאמין. והכל מתחבר יחד, וכך אנו למדים, לחיות בשלום, לאהוב, להיות סבלנים, אבל בלי הסבלנות, השלום לא יבוא, ואז שהשלום בלבנו, נוכל לאהוב, כמעט באותה מידה, כמוהו. נדיבות זה דבר חשוב, ולעיתים הלב באמת רוצה לתת, לעזור, אבל ההתחלות של אדם, שלא למד לעשות בכך, יובילו אותו להתלבטויות, אם הוא מוכן להקריב, להיות נדיב, ולחלק ממה שיש לו, שבעצם זה לא שלו כלל, אבל זה משהו שאם לא חוינו אותו, אם לא למדנו את הערכים האלה, יהיה לנו קשה, לעשות זאת בעצמנו, ולכן אנו צריכים את אלוהים. טוב לב זה דבר, נעלה שאלוהים מחפס באדם, כמעט יותר מכל דבר. מדוע? אלוהים מחפס את אלה שהם נקיי כפיים, וטוב לב גם מגדיר טוהר, במלוא מובן המילה. שישוע סובב סביב האנשים הזקוקים לעזרה, טוב הלב שלו עלה, על כל מראה של בן אדם, אם הוא היה פשוט, אם הוא היה חוטא נורא, או עשיר. הלב שלו לא שינה את עמדותיו, לגבי אותו אדם, שעמד מולו, הוא לא הביט בחיצוניות. הלב שלו הרעיף מלא אהבה, שחיסתה על הכל. ענוה זה דבר שקשה לבני האדם לישם, מדוע? זה גם מה ששאלתי את עצמי, כל כך הרבה פעמים בסיטואציה הזאת? למה אין בי ענוה? ועל מה אני נלחמת? ואת יכולה לחשוב בכלל נגד מי את נלחמת? היה לי קשה לשבור את ההרגל הזה. עד שאלוהים התערב. והוא אכן התערב, נכנס לליבי, והסיר הכל, וכמובן אנו מחויבים לשיתוף פעולה מלא איתו. אני לא הייתי יכולה לעשות את זה, בלעדיו, כמו כל הדברים האחרים שלא יכולתי, לעשות בלעדיו. הגעתי לנקודות בחי, שעוררו בי מחשבה עמוקה, מה יקרה אם אמשיך לחיות

בדרך שלי, ומה זה יועיל לי, ומה הטעם שאני קוראת לעצמי מאמינה, אם אני לא עובדת על הדברים העקריים בחיים? שבסופו של דבר מביאים אותך לישועה האמיתית. והאדון גם שם בי יראה, ואזהרה, והתעוררות. ומשם הגעתי לידי הבנה, יום יום שאי אפשר לעשות את זה, וכמו שאני הורגלתי לישנות, אזכור שהעבר, עבר, הישנות עברו הנה נהיו חדשות. בהרגלים החדשים, אנחנו נשארים בתיבה שאלוהים רוצה, ורק מתקדמים וגודלים. רסן עצמי, זה אחד הדברים הקשים ביותר לאדם, כי זה מערב בתוכו הרבה דברים, שבהם אנו צריכים לבנות, את פירות הרוח. זה בעצם משמעת עצמית, שאנו צריכים לעבוד עליה יום, יום. וזה מראה את זה כתמונה ברורה, וכוללת, על כל מה שכתוב, על פירות הרוח. שראיתי שזה כתוב, חשבתי שהכותב, עשה סדר מושלם, והגיוני. רסון עצמי, היה בשבילי, באופן אישי, אחד הדברים הקשים, וזה לקח לי שנים, לבנות משמעת עצמית, ללמוד לדבר כראוי, לא להגיב, לנהוג בבגרות רוחנית, כפי שאלוהים ציפה ממני, אבל עם הזמן התחלתי לראות שינוי, הוא יכול לשבור בנו בקלות, את הכל. כל דבר, שבא נגד רצונו וציפיותיו גבוהות מאיתנו ובצדק. על כן, להיוולד מחדש זה ללכת אחריו, אחרי מצוותיו, לחוות משהו חדש, ועמוק, שיעורר בנו את הכמיהה, אל השמים. והקרבה לאלוהים. אין חבר טוב ממנו. כל השאלות שאשאל יהיו שם, אותו אקבל תשובות. אני נשענת עליו לחלוטין. משום שתמיד טוב לחסות בו, מבטוח בבני אדם. הוא מושיעי. אני בחרתי בחיים, ובאור. ובסופו של דבר אהיה עדות למעשי ידי, ולדברים הטובים, שהוא עושה בחיינו.

ואהבת לרעך כמוך

השיב לא ישוע, ואהבת את ה' אלוהייך, בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאודך. זאת המצוה הגדולה, והראשונה. השניה דומה לה: ואהבת את רעך כמוך, בשתי המצוות האלה, תלויה כל התורה והנביאים הרבה בכתובים, שמים חשיבות ודגש לאהבת האדם לרעהו. שאנו מגדירים אהבה, זה צריך להגיע מעמקי הלב. מאז ומתמיד, ועד שהתגלתה בנו האמת, היינו חושבי עצמנו, לא מתחשבים בזולת, עושים דברים מתוך חובה, ובפזיזות, לא מכל הלב, עם שאריות מאחור, ובלי להוכיח שלמות, בשום דבר, שמוֹ כיח הנה אני עושה את זה בשביל החתן, העומד בפתח. לא התעמקנו בעומק האהבה האמיתית, ועקרון הגשמיות, לבנות את מלכות אלוהים, ובחרנו לעשות זאת, דרך ההחלטות שלנו. ואז ישוע בא אל העולם, ובני האדם אהבו את העולם יותר מהחושך. ואנחנו המאמינים במקום להקים את החלשים באמונה, אמרנו לעצמנו שיקחו אחריות על עצמם, הם אלה שעשו בלגן בחיים שלהם,

זה לא אנחנו שצריכים לטפל בזה. לבחור את דרכיו זה נכון, רק שאנו נכנסים לנוכחות אלוהים, ומבינים מה היא מצפה מאיתנו. לקחת בחשבון את האבודים, ואלה שלא יודעים את האמת. האם נתעלם מהם? או שניתן להם את הזכות לחלוק מהמתנה הנצחית, חיי עולם במשיח ישוע. ישועת עולמים. מה שלמדנו מאת אבינו. ברומיים ה, כתוב: שאהבת אלוהים, הוצקה לתוך ליבנו. פסוק 5: כי אהבת אלוהים, הוצקה לתוך ליבנו, על ידי רוח הקודש שנתנה לנו. ואז בפסוק 8, אלוהים מגלה את אהבתו, אלינו, בכך שהמשיח, מת בעדנו כאשר עוד היינו אנשים חוטאים. אלוהים שופך את שמן המשחה לתוך ליבנו, וליבנו מתחיל לבעור, באהבה. יש השואלים את השאלה מהי אהבה בעצם? לרוב זה מה שהעולם שואל. הויקפדיה מגדירה את זה כצורה רגשית, וחוויה הקשורה לתחושה של חיבה, או אחדות, עמוקה לישות כלשהי. אבל גם אנחנו, מבינים שזה משהו נעלה עם תחושת שיכות ושלוש אינסופי אנו מכירים את האהבה האמיתית הזו, שלעולם לא מתכלה.

מכירים אותה היטב. היא לא זמנית, היא נצחית. המרכז של חיינו. פולוס כותב לקורנתיים, בפרק י"ג: 31: אך כעת עומדות 3 אלה: אמונה, תקוה, אהבה, והג' דולה שבהם, אהבה. השאלה הנשאלת היא; איך אנו יכולים להוכיח, את אהבתנו, לאלה הפוגעים בנו, ומנסים להרוס אותנו? האם אנחנו צריכים להסתכל על זה, בצורה רגשית? להגיב לא נכון? ואכן לא נעימות, הסיטואציות האלה, בחיים. כי זה מקשה עלינו, אופף אותנו, מפריעה לחיים הנוחים שלנו. אבל דוקא שם, זה מעורר בנו ידיעה עמוקה, שישוע עשה את, התפקיד הטוב ביותר, הוא אהב, וכך גם אנחנו צריכים, להיות. הוא מלמד אותנו לאהוב, וזה לא קל, ולא פשוט, שזה נוגע לאנשים קשים. אבל אנחנו חייבים להגיע לזה, עד הסוף. ואז לבנו מלא באהבה הזאת. והנסיון האנושי הרגיל, יכול להתגבר למען מטרה זו, שאנו גדלים במשיח, וגם שם הוא מבטיח, כי לא ינסה אותנו כפי, יכולתנו. אהבה היא הקרבה, למען האחר. להיות בטוחים במאה אחוז, שעשינו את העבודה נאמנה, ואז להתפנות, לעצמנו, אבל לא למען מעשים מתים. האדון, מלמד אותנו לאהוב, דרך קושי. אני מתחילה לראות תוצאות בשטח, אני לא פה בשביל עצמי. ואני לא חיה בשביל עצמי. האהבה שלי, והישום, של האהבה, נותנת לי את הציון, ואהבת לרעך, כמוך. אם אנחנו לא מספיק חזקים, אלוהים חי וקים כאן בשבילנו, לדעת מה לעשות, על ידי החכמה, שנתנה לנו. החיבור שלנו איתו יביא לנו, את הסוף המיוחל, למענה. שמשו פתאום יקרה, אבל אז כבר נדע, איך לעמוד באמונה. בספר יוחנן, ישוע מעודד את תלמידיו, ואומר להם: וגם אותנו החוק הזה נשאר מאז ועד היום ואפילו חזק יותר בחיינו שרוח הקודש קימת בנו ישוע מעודד את תלמידיו באמרו ביוחנן 41: פסוק 72: 'שלוש אני נותן לכם, את שלומי, אני נותן לכם; לא כדרך שהעולם, נותן, אני נותן לכם. אל נא יחת לבבכם, ואל יירא.

אנחנו מתגוררים בירושלים, בשכונה הנקראת המלאך בלבן, רוב הדירים מאמינים בישוע, חלקם מאמינים משיחיים, וחלקם נוצרים, 8% לערך. ורואים את ההבדל הגדול, בין הרצון של המאמין לתת. עבור האחר, והלא מאמין. להיפך יש כאן אנשים, שלא היו רוצים, שנהיה בקרב השכונה. אחת המשפחות הלא מאמינות, גרה בצמוד אלינו, משפחה מסורתית, יהודים כמונו, הבאים מצפון אפריקה, המאפין אופי קשה, וחוסר יכולת להיות מתורבתת, ומי כמוני יודעת זאת, משום שאני ראיתי, את אותה תמונה ברורה בי, לפני שבאתי לאדון. הרגשנו את המתח, וחוסר היציבות, גם משום שזו היתה תקופה, קשה עבור עטר בנו. הוא הפריע, זה צרך הרבה משמעת, ועבודה, קשה. והם כל הזמן התלוננו, זה לא היה, בצורה עדינה, הם באו בצורה תקיפה, איימו, וכל מיני דברים כאלה ואחרים. ואני בתוך ליבי שומעת, ה' לי לא ירא, מה יעשה לי אדם. ידעתי שאני צריכה למצוא דרך, כדי לשנות, את התפיסה השלילית, לגבינו. ורק לאלוהים הפתרונות. בתחילה, בקשתי מאלוהים שיעזבו, את המקום, הם עצמם אמרו לא מעט פעמים, כי הם רוצים, לעזוב, אז למה לא, חשבתי לעצמי? היו הרבה ילדים בשכונה, והם כל הזמן באו בטענות, שעושים להם רעש, שעושים להם, נזק לרכוש. אני הייתי צריכה לשים עין על עטר, זה היה התפקיד הקבוע שלי, באותה תקופה. בעיה של שכנים היא בעיה נפוצה, במיוחד שהרוח מתנגד לבשר, והבשר לרוח. ואני הייתי צריכה להסתכל על הצד שלי, במה הייתי, לא בסדר. כמה אהיה מוכנה להיות סבלנית, כדי לשמר, יחסים טובים? ואיך להיות אור לאלה שלא רואים? האדישות, והעצלות שלנו, לא יכולה לפתוח, לאנשים, את העיניים. פתאום אני מתחילה להרגיש, בליבי, שאלוהים שם אותנו ליד שכנים לא מאמינים, למען מטרה, אחת.

והתשובה נמצאת בספר מתי, ה' 34 פסוקים עד 74:

אהבו את אויבכם, שמעתם כי נאמר, אהבו את רעך, ושנא את אויבך. ואני אומר לכם, אהבו את אויבכם, והתפללו, בעד רודפיכם. למען, תהיו בני, לאביכם שבשמים. כי הוא מזריח, את שמשו, על רעים, ועל טובים, וממטיר גשם על צדיקים, ועל רשעים. הן אם תאהבו את אויבכם, מה שכרכם? הלא גם המוכסים, עושים זאת. ואם תשאלו בשלום אחיכם בלבד? מהו המיוחד שאתם עושים? הלא גם הגויים, עושים זאת. ישוע פה מצוה אותנו לאהוב, את אלה אשר אין לנו קשר אליהם, אלה הלא מחוברים לרוח, ואלה שלא נקראים ילדי אלוהים. משום שקשר אישי עם אלוהים נוצר, כאשר בנו לאמונה דרך ישוע, ואלה ההולכים כים בדרכיו הם ילדיו. הוא עצמו אמר כי אי אפשר לראות, את האב, אלא דרכו. ואת אלה החוטאים אנו צריכים לאהוב. האהבה שאלוהים, מפיח בלבנו, יכולה לגרום לנו, לאהוב את האדם השנוא, ביותר עלי אדמות. הדוגמא שלי, במטרה

לתת כבוד לאלוהים היא גם איך אני מגיבה, שמעירים לי? שהשכנה אומרת לי לדוגמא, הילד הוא מפריע, תוכלי לעשות משהו בענין, יש כאלה הבאים אלייך בעדינות. אבל יש כאלה אגריסייבים קשים, אין להם סבלנות לשום דבר. אני מודה שהיו זמנים שהתגוננתי, במיוחד שהשיחה לא היתה נעימה,, אבל עם הזמן אלוהים לימד אותי, כי לעיתים שתיקה שווה זהב. וכך אנו מצילים את נפשנו, ממריבות מיותרות.

ברומיים יב 71 כתוב: אל תשלמו לאיש, רעה תחת רעה, בקשו את הטוב, בעיני, כל בני האדם, עד כמה שהדבר בידכם, חיו בשלום עם כל אדם.

פולוס מסביר לנו פה, שיש לנו את המפתח לחיות עם הסביבה שלנו, בשלום. וכמה שהם יבואו נגדנו, וישנאו אותנו, נהיה נכונים לברכם בחזרה. מאותה תקופה עברו 4 שנים, הם עדין גרים לידינו, ולא השתנה שום דבר, אפילו לא שלום, כמעט. בלבנו אנו יודעים שהם לא, אוהבים אותנו, לא יודעים אם זו האמונה שאנו חובקים בחיינו, או סיבות אחרות, ואז שאני חוזרת לביתי, ורואה אותם, לפעמים אלוהים מבקש ממני באופן ברור, לשבור את הקללות שהם זורקים, לעברנו. ולהכריז את הפסוק מספר ישעיה: 45 פסוק, 71 כל כלי יוצר עליך, לא יצלח, וכל לשון, תקום איתך, למשפט, תרשיעי, זאת נחלת עבדי ה', וצדקתם מאיתי נאם ה': אני באמונה, שביום מין הימים, דברים השתנו, כל עוד אנו לא נהיה במלחמה, וניתן לאלוהים לעשות, את העבודה. והקשר עם שכנים, שלא מגלים ענין, או רצון לקשר יכול להיות יפה לנו, כי אלוהים פועל תמיד לטובה, ויודע מה הכי טוב בשבילנו.

רוח אלוהים, משתיקה את ליבנו, ונותת לנו להבין כי ידאג לשאר. גם משמח את ליבו, שאנו לוקחים את דבריו ברצינות. הוא גם עוזר לנו, להתגבר על מחשבות שגויות, נגד אחרים, באמצעות אזהרה, שאנו חשים ברוחנו, וכך אנו מנטרלים את זה בעזרתו, אבל המשא בראש שלנו, הוא מלחמה בלתי פוסקת, במיוחד שמדובר בבני אדם. וגם באמצעות הכתובים. היתה תקופה מאוד רגישה בחיי, חשתי כקרבן באופן קבוע, הייתי מרירה, ופגועה. אבל לשמחתי, אלוהים, התיערב, בנעשה, והמשמעת הקשה, שעמדתי מולה. עזרה לי לאבד לאט, את מחשבות הבשר, ולחדש את המחשבות, למען המשיח, בקריאה בכתובים, ובסמכות, של שבירת דברים, הבאים למחשבותיי. כך גם השלום, והאהבה היו קיימים בי. ולא נותר מקום למחשבות העולם, בחיי.



בשניה לקורנתיים, פרק ד, פסוק 61 כתוב: לכן אין אנו מתיאשים, ואף על פי שהאדם החיצוני, שלנו הולך ובלה. האדם הפנימי שלנו, מתחדש, יום, יום.

היום אני יכולה לאמר, אחרי התקדמות, לא מעטה עם האדון, ההתחדשות הפנימית שלי, נותנת לי להבין, והראיה היותר טובה, והאבחנה שלי לפי מה שהוא רואה, אני מביטה על הקהילה, ולא משנה איזה תהליך, או שינוי, היא עוברת, תהיה בעיני מקושטת, ומובלת לחופתה. מדוע? מפני שגם ישוע מסתכל על זה ככה, נבראנו בצלמו, כדמותו. האדם שלנו בלה, אבל הוא עדין מביט על ליבנו, כך גם אותי הוא לימד עם השנים, אנחנו מגיעים לשיעור קומתו, ואוהבים, הלב שלנו אוהב, שאנו לא מביטים, על חיצוניות האדם. איך הוא נראה, איך הוא מתלבש. אם הוא יפה או לא. אני יכולה לאמר למאמינים מסוימים, אתם פורחים היום, ואז הם יגיבו, כן אבל אני כבר לא צעיר, או צעירה. ואני מגיבה, וסומכת יד אוהבת, ושואלת, מה יותר חשוב? איך אנו שמים לב, לדמי ימינו, שיש לנו התחדשות, יום יומית, עם המשיח. אנו קרובים אליו, יותר מתמיד. עם שלומו, השוכן בלבנו, שמחת החיים, שאין לעולם הזה. יש בנו, את רוח החיים, ולא את רוח העולם. שמנסה לעשות את הכל בכוחות, עצמה. האדם הכי מבוגר, יראה מאיר, משום שאורו של המשיח, שוכן בו, בזכות ישוע נפשנו, צעירה, וחיה תמיד, ואנו מתחדשים. בזכותו. אנו באים מן המוות לחיים, כפי שכתוב בספר האפסיים: גם אתם, שהייתם מתים בפשעיכם, וחטאיכם, בעבר התהלכתם בהם לפי עדן העולם הזה, כרצון השר אשר לו השלטון בספירת הבנים והוא הרוח הפועלת עתה בבני המרי. וגם אנחנו כלנו היינו מעורבים עמהם בעבר; עסקנו בתאוותינו הבשריות, מלאנו את תשוקות הגוף, ואת דחף המחשבות, והיינו מטבענו בני זעם כשאר בני האדם. אבל אלוהים המלא רחמים, אהב אותנו, ובאהבתו הרבה, אף כי מתים היינו בפשעינו, החינו עם המשיח - הן בחסד נושעתם. אנחנו נטולי דאגות כעת, הרחוקות, והמחוקות. הקדושה, והטהרה, מתחדשים בנו. מה יועיל לנו, להסתפק ביופיינו החיצוני, הרי גם זה הולך ודועך, והאם לא עדיף, להרויח את הדבר הכי יקר? את ליבנו. והכבוד העתיד להתגלות בנו, יש יותר יפה מיזה? אני מודה לאדון, שאנשים יבחרו עדין, ביופי המשיח כי הוא נדיר, ובתפילתי הכנה לך אדון, אני מתפללת שאנחנו המאמינים, נהיה דוגמא, ואור לעולם, למצות את עצמנו, בכל הקשור, לך, לשאת את הכאב שלך, שאתה כואב, עבור האובדים, וללכת אחרך, לא משנה, מה יהיה.



לכן היו שלמים, כפי שאביכם שבשמיים שלם הוא. מתי ה.

הרבה פעמים חשבתי, על המשפט ההוא שישוע צוה אותנו, שנהיה שלמים כפי שהאב שלם הוא. במובן פשוט יכולתי להסתכל, על מושג המילה שלמות מפני שהוצדקתי. אבל מצד שני, איך אנחנו יכולים להיות שלמים, בכוחות עצמנו?

כן ישוע צוה, אבל אני עדין, הייתי בחטא. יש דברים שהבטחתי שאשנה, אבל ללא הצלחה. יש שעבדו, אך רובם לא. בעיקר בתחילת הדרך. התלות שלנו באלוהים, צריכה להיות בכל תחום. יש את המצוות ע"פ הברית הישנה, שהם בסיסיים לכל אדם. ואנשים יכולים להבין את זה. אבל הבסיס לא מספיק. זאת היתה האבחנה הבסיסית להבדיל בין טוב לרע, במה שנכתב בהר סיני. אבל שישוע בא אל העולם, הלב שלנו צריך להשתנות ללא היכר, מימים עברו. והראה לנו ברוח, שיש ללמוד מעבר לדברים, הבסיסים הללו. למרות שהם לא פחות חשובים. ואז הרוח מראה לנו, משנה אותנו, מעירה לנו. ובונה בנו דברים שלעולם, לא היינו יכולים לעשות, בכוחות, עצמנו. זה תהליך, ארוך, מורכב, דרך קשיים, והודיה לאדון. וכל אחד מאתנו צריך לשאת איתו משהו, במטרה להשתנות. אלוהים עובד ככה. היו מצבים נדירים בהם הייתי חולה. ואני נותנת כבוד לאדון. עוד מימי ילדותי הייתי בריאה, וחסונה. ולכל אורך השנים, זה הש- תמר אצלי. ואני יודעת שזה בחסדו הרב, אליי. אבל בזמנים המעטים, שהייתי חולה, וזה היה כמובן למען מטרה טובה, את זה ידעתי, גם שדברים לא סתם קוראים. האדון ביקש ממני, לתת לו הודיה על כך. ואני חשבתי איך אוכל להחליץ מהמחלה, מצאתי קושי להלל, במצבים האלה. אבל עשיתי בכך, וזה הביא אותי לידיעה, וגם תחושת שינוי פיזית, שזה חיזק אותי, והרחיק ממני, את תחלואיי, ודרך החולשות שלנו. אלוהים משתמש, בדבר הכי רגיש, והכי כואב, בחיים שלנו, להביא אותנו, לידי שלמות. כל התודה רק לו. הוא אב מושלם, העונה לכל צרכינו, וגם לא מוותר לנו. אלוהים לא חוסך מאיתנו, את המשמעת שאנו צריכים, למען מטרה אחת, שנגיע לשלמות. יוסף היה, שנא על ידי אחיו. מדוע? בגלל החלומות שהוא חלם, משום שהיה מועדף על אביו, מכולם. ובחלומו ניסה להוכיח, וכנראה בגאווה, שהוא גדול מהם. אבל התהליך שיוסף, עבר, מדיחיפנו לבור, ומכירתו למצרים. השהיה הממושכת בכלא, על דבר שלא עשה. נתנה ליוסף להבין שהשלמות תתקם, באמצעות זה שנתן לו חיים. אהבת אלוהים

ליוסף לא פסקה, והיתה עבורו תכנית מושלמת. והוא הביא את יוסף, למצב של כניעה מוחלטת, לזיתורים, להתמודד עם אנשים, לא קלים. ובסופו של דבר זה גמל עליו. בכך שאלוהים הראה חסד וחסד וחסד, עברו. מאלה שהיו עובדי אלילים. ובמהלך ישיבתו בכלא, זה לא שהוא לא ניסה למצוא, דרך מילוט, או להסביר שהוא לא אשם. אבל בעיתו של אלוהים, הכל קרה לטובה. אנו רואים גם את האמת בדרך, לצליבת ישוע: ישוע מתפלל לאב ואומר לו ביוחנן 62 פסוק 23: אבא אבי, "אמר ישוע, אתה כל יכול, העבר נא ממני את הכוס הזאת, אך לא כרצוני אני, כי אם כרצונך אתה." ישוע היה מושלם בכל מידותיו, הוא היה טהור בכל תחום בחייו. אבל אלוהים, לא שינה את התכנית, שהוא כבר קבע מראש. אנחנו המאמינים, צריכים לקחת חלק באחריות זאת, לשותפות המשיח. ולתת לו לצרוף אותנו. ובספר ישעיה פרק 35 פסוק 61, יש הבטחה, אומרת כך: הן אנוכי, בראתי חרש נפח, באש פחם, ומוציא כלי למעשהו, ואנוכי, בראתי, משחית לחבל. יוסף הופך להיות מנהיג גדול בממלכת מצרים, בסופו של דבר, אך ברוחו במקום נמוך, עניו, שלא מתמקד בעצמו, מתמקד בעיקר, בעבודה הטובה. שאנו מביטים על יוסף, ועל ישוע. אנו רואים תמונה דומה. אחיו של יוסף לא הכירוהו. בבשורה על פי יוחנן בפרק א, פסוק 9: כתוב; האור האמיתי, המאיר לכל אדם, בא אל העולם. בעולם היה ועל ידיו נהיה העולם, והעולם לא הכרו. סיפור כמעט זהה, ושני המקרים שונים אבל גם דומים באותה מידה. אני מתפללת לאלוהי השמים שתהליך השלמות שלנו, תביא אנשים לראות את האמת, במיוחד בעיקר בני עמי, השוהים אי שם בגולה עדין, אפילו שהם גרים פה בארץ. הוא מסביר בבירור שהוא מתכוון לצאן לבית ישראל, איתם נכרתה הברית, לראשונה הוא בא אל שלו, אשר לו לא, קבלו אותו. אבל יש כאלה שכן, אבל לאלה אשר קבלו אותו, המאמינים בשמו, נתן תוקף להיות בנים לאלוהים. לא מדם, ולא מחפץ הבשר נולדו, אף לא מחפץ גבר, כי אם מאלוהים. היו שלמים, כפי שאביכם, מסביר שכן השינוי שלנו בא בהדרגה, אבל שישוע סיים את כאב הצלב, הוא אמר תם ונשלם. והשלמות שלנו כבר כאן. אחרי פדית דמו.

אלוהים בחר בחלשים



אבל אלוהים בחר בכסילים, אשר בעולם כדי לביש, את החכמים, ובחלשים, אשר בעולם, כדי לביש את החזקים. הנחותים אשר בעולם, ובנחשבים לפחותי ערך, בחר אלוהים, בדברים שהם כאפס, להשפיל עד לאפס את הדברים הקיימים, למען לא יתהלל איש לפני אלוהים, אבל ממנו קימים, אתם במשיח ישוע, אשר היה לנו לחכמה, מאת האלוהים, לצדקה, לקדושה, ולפדות, כדי שהמתה-

באחד המפגשיים המשפחתיים, עם משפחתי, העלנו, אני ואחיותי, זכרונות מימים עברו. אני סימתי את כל שנות לימודי, בבית הספר, ושירתתי בצבא אבל לא הלכתי על קרירה ספציפית. למרות שלמדתי קצת אחרי הצבא פשוט לא היתה לי את הסבלנות, הייתי מגדירה את עצמי, כאחת עם בעיות קשב וריכוז. ואני מניחה שהבעיה הזאת היתה קימת אצלי. עם הזמן באמצעות הרוח בא-מונה. הבנתי שבעית קשב וריכוז, בעצם נובעים מסדר עדיפויות, הפוך בחיים אין משהו קבוע יציב או מסודר. וכך זכור שהרמתי הרבה פעמים ידיים. ולא סימתי מה שהתחלתי. אבל אחיותי היו הצלחת המשפחה, שאפתניות עם רצון להתקדם, ולהצליח. ואני, עשיתי כל דבר לאט, בקצב שלי, ולא הבנתי למה? מה שידעתי בטוח שכל אחד מתאפיין בצורה שונה. וכך אני הייתי. ילדה שת-קנית מבויתת, ושמרנית כזאת. אמא היתה מנסה כל הזמן לעודד אותי לצאת החוצה, והאחיות שלי אמרו שהייתי ילדה ממש טובה. זה היה משהו שאני עצמי, לא זכרתי. אני? הייתי ילדה טובה, שאלתי את עצמי? היום שאני הולכת כברת דרך עם האדון, וידו הנפלאה, פועלת בחיי, במהלך השנים, אני יכו-לה להתוודות, שטובה לא הייתי. לא כפי שאלוהים מצפה. אבל אלוהים, הוא הסתכל על ליבי, בטרם באתי אליו. הייתי פשוטה למדי, בהרבה דברים, לא בקשתי הרבה, הייתי לבושה זרוק, ופשוט באופן קבוע. לא חיפסתי, שמשהו יראה, כמה שווה אני. מזרע קטן באדמה, המחכה, הפשוט, אנחנו המנודים, הפשוטים, אלה שתמיד צחקו עליהם, אלה שהביטו אלינו, ואמרו בצורה בוטה, שעתיד או כוון, לא יהיה לנו, ושלא נתקדם לשום מקום. אנחנו המאמינים, תו-פסים תאוצה, משתנים, אנו הופכים לסמכותיים, יש לנו חכמה ודעת, ולא סתם זה משהו שהעולם לא יכול לקבל. שנים נשאתי בליבי גאווה, התגוננות ודרך כך הייתי אומרת, שלמרות כל מה שהעולם הזה עושה, הוא ניצח אותי, משום שאני ידעתי שאני חווה את הדברים השלייליים האלה בחיי יש לי לאן לפנות. עד היום הזה אנחנו יושבים, ולומדים בכיתה. את דבר אלוהים, אבל האם אנו מאופקים, קוראים בכתובים, נותנים את כל כולנו לאלוהים? או, שהעולם עדין גורר אותנו, אליו? ואנחנו אחריו? למרות בשרנו בן התמותה, אלוהים בחר בנו, כסילים, תמימים וחלשים, היינו כבסים תועות, שאין להם שום כוון, דרך, או מוצא. אלוהים מטפל בנו מהשורש, כלפי מטה, עד שהוא מגיע לגזעי העץ, וענפיו. אם השורש לא מטופל, העץ עצמו, גבעוליו, ועליו, לא יניבו פרי. ראוי. בלוקס ו, פסוק 34: ישוע מסביר על העץ ופרי; ושם כתוב: עץ טוב, אננו עושה פרי מושחת, ועץ מושחת, איננו עושה, פרי טוב. כל עץ, ניכר בפרי, שהרי לא מין הקוצים אוספים, תאנים, ולא משיח קוצני, בוצרים ענבים. האיש הטוב, מאוצר ליבו הטוב, מפיק את הטוב, והאיש הרע, מאוצר לבו הרע, מפיק את הרע; כי מתוך

השופע בלב, מדבר פיו. אחרי נסיון בלתי הפיך, ושהגענו להבנה ברורה יותר, יום אחד אתה עדין בחושך, ואתה קץ, ופתאום לומד משהו חדש. שאלוהים בחר, בכסילים, או בחלשים, הוא לא התכון לאמר, שהם לא צריכים שינוי. אזי תלמידים אנחנו, ועם הזמן מלמדים, אחרים את יסודות דבר האלוהים. אי אפשר לתאר את יופי השינוי, אתה רואה את עצמך נבול, ללא סוף לשינוי, ויום אחר כך, אתה מרים את הראש, אט, אט למעלה, ורואה את השינוי, אתה נכנס להרגל קבוע, של הקריאה שלך. פולוס מדבר אל הקורנתיים, ונותן להם דוגמא, איך הוא למד את היסוד כבנאי חכם, והכל בחסדו של אלוהים. הראשונה לקורנתיים ג פסוק 01: כפי חסד אלוהים שניתן לי, הנחתי יסוד כבנאי חכם. ואחר בונה עליו. אבל ישגית, כל אחד כיצד הוא בונה, כי איש לא יוכל להניח, יסוד אחר זולתי, היסוד שהונח, והא ישוע המשיח. שאני מסתכלת על העבר הרחוק שלי, הייתי כותבת מכתבים לאלוהים, היתה בי ריקנות לו מובנת, וזה מין תחושה, שאפילו שיש לך הכל, חברים, משפחה, קרובים. אין לך כלום. לא הייתי מאמינה אז. אבל שכתבתי את מה שעל ליבי. היתה בי תחושה של שקט עילאי על טבעי. שלא יכולה לבוא, מבני תמותה. לא ידעתי שאני נבחרת, חשבת שכל אחד, מגיע לגן עדן בסופו, של דבר. עד שנגלה בי הדבר האמיתי. באגרת יוחנן, הראשונה, פרק ד, פסוק 91 כתוב: אנחנו אוהבים אותו, מפני שהוא אהב אותנו תחילה. אני חוזרת לפסוק הזה שאלוהים בחר בחלשים, ובנחותים, ונזכרת בו, הוא הוריק את עצמו בעדנו, ולעיתים, היו זמנים, שאכזבנו אותו, והוא עדין היה שם וחיכה לנו. לי היו מלחמות אין סופיות, ושאלתי את אלוהים, לא מעט פעמים, למה בכלל, מגיע לי הזכות, להיות חלק ממנו, אם יש דברים בחיי, שאני לא עושה כראוי? אבל הפתרון היחיד לבעיות שלנו, זה לבקש מאלוהים את רחמיו, ולה- משיך הלאה. בשבת, אחת בעודני, נחה בו, אלהים נתן לי הפסוק, בספר שמואל ב', פרק 5: קראתי את הפסוק, בתחילה, לא הבנתי את משמעות הפסוק לגביי, ולמה הוא ניתן לי. ואז התמקדתי, בפסוק. ואני קוראת: ויבואו, כל זקני ישראל, אל המלך חברונה, ויכרות להם דוד, המלך, ברית בחברון, וימשחו את דוד למלך על ישראל. הבנתי לאחר ששאלתי, שאלוהים שולח אותי לשרות, ושנמשכתי על ידו בשמן המשחה, לישום הקריאה הזאת. שאלתי את עצמי איך, אעשה זאת לבד? ואז שוב שמעתי, את קולו, לא בחיל, לא בכח, כי אם ברוחי, אמר ה' צבאות. בלי לשים דגש, את מחלקת עם אנשים, מתפללת איתם, מיעצת להם, מתנבאת, מבחינה בדברים, דרך הרוח, ועוד דברים, נפלאים, וטובים. אלוהים פועל דרכ- נו, להביא את דברו, במטרה לעודד, ולחזק. וזה לא משתנה במעט לעולם, הזמני הזה. אלוהים בחר בנו הכסילים, החלשים שזה אני, אתם חזקים היום, מלאי בט- חון, לא חוששים מלהביע את האמת באהבה, וזה אכן תלוי, איך בחרנו ללכת, אחריו. אנחנו מדברים, את דבר המשיח, בכל מקום, ובכל פינה, ובהתמדה. ולא מרפים מהאמת, והכל הודות זה, שעשה בנו את השינוי, ונתן לנו ללמוד, לעמוד

מול, כל מצב. ועתה שהתקדמנו, אנו מתיצבים, והופכים, להיות מנהיגים.

הגוף הוא לכבוד אלוהים



האם אינכם יודעים, כי גופכם, הוא היכל של רוח הקודש, השוכנת בקרבכם? אשר קבלתם אותה מאת אלוהים, וכי אינכם שיכים לעצמכם? הלא במחיר נקניתם, לכן כבדו את אלוהים, בגופכם.

גופנו אינו ברשותינו, וברגע שנקננו בדמו, שום דבר אינו שייך לנו, ואנחנו אחד עימו. לאחר שחיותי, חויה לא פשוטה בחיי, בתוך התא המשפחתי, האשמתי את עצמי, והיה לי נורא קשה לסלוח לעצמי, וכך יצא לפועל נזק, שנגרם לגופי, ולכעוס, ואי שלום מוחלט. לא הבנתי את פשר המילה שאני נסלחת לחלוטין לגבי דברים שעוללתי. אני נותנת את הכבוד לאדון, שבתחום הסלוח לאחר, צלח לי בקלות, משום שחסדו תמיד נתן לי את היכולת לסלוח, אבל גם משום שקבלתי את מתנת הרחמים. בתקופות כאלה של נפילות, באו עליי, המרמור, והכעס והפצע הלך וגדל. וכדי לתת גמול לעצמי, משום שגם באה עליי רוח של דחיה, שרק התחזקה, נהגתי לאכול, בטפשות, בלי להגביל את עצמי, לא יכולתי להפסיק, למרות שהוזהרתי, הייתי אומרת לעצמי, נו חיים פעם אחת. אבל זה מה שבא מעברי, וממה שהעולם משדר. השאלה הי איך אנו חיים פה, ועבור מי? עבורנו? או עבור אלוהים? הרי הכל נקבע בשמים, על ידי מה שאנחנו מישמים בארץ, עלי אדמות. האם אתה משמר את גופך? חזק, מוגן, ובריא? או חלש, יגע, ועייף? חשבתי לעצמי, מחר אתחיל לשמור, אבל אלוהים שם את ידו החזקה, בתחום הזה, בחיי, ומובן מאליו, שהיה אסור היה לי לשים את דברו, לשווא. ולהבין שכוונותי בשבילי שלא אהיה חלשה, ושאוכל לעשות את תפקידי כראוי, ושאנחנו עיפים, וחלשים מהסיבות הלא נכונות, אנו מבזבזים את זמננו, ואת מה שהוא קבע. שנים ידעתי כי חשוב לאכול טוב, אבל מבחינה פסיכולוגית, הגוף שלי, שידר אחרת, והתאבון, גבר, שהאוכל, הלא מועיל נכנס לגופי. נזכרתי בישוע ותלמידיו, לפני שהוא נצלב. תלמידיו נרדמו, ואז נשמעה האמירה ההיא שכל כך נכונה, גם לגבינו, כי הרוח חפצה, אבל הבשר, חלש. אז החל מהפך קיצוני בחיי, כי גם לא היתה לי ברירה אחרת, אלוהים הוכיח אותי, והתוצאות באו, שהייתי עיפה, רוב הזמן, עם משקל יתר, וחוסר נוחיות. הייתי זקוקה לזה, זקוקה לעזרתו, לא יכולתי להוציא את עצמי, מהבוכ, שהכנסתי את עצמי. ולמרות כל השנים האלה, של נפילות, אלוהים, שימר את גופי, באורך נס, וברחמיו הגדולים. ואני אומרת לכם, לא הגיע לי כלל, החסד הזה. האדון עזר

לי, לשמור על בריאות גופי, ובמהלך הזמן הזה, הוא השתמש בזה, כאחד מה-
 תנאים, לריפוי של עטר בננו, שחלקתי את זה עם אנשים, הם חשבו שאין בזה
 הגיון, ולמה מתכון ישעיה בהשראת הרוח כי לא מחשבותי, מחשבותיכם. והרי
 אנו לא צריכים לנסות למצוא הגיון לכל דבר, אבל לדעת מה רצוי ונכון, בעיניו.
 הקשר של האכילה, עם עטר. אבל עמוק בליבי, אני ידעתי, משום שראיתי, את
 השינוי הקיצוני השלילי בו, שנכשלת, ולא רק בתחום האכילה. בתקופה שהמ-
 חלה התחזקה אצל עטר, גילו שאבי סבל מכליות לקויות. ודרך חלומות יכולתי
 לראות, וגם להרגיש, כי רוב המחלות הנפוצות, והמחלות הבעיות, והסבוכות,
 זה מאכילה, לא נכונה. היתה תקופה שלא ידעתי איך להתמודד, עם מצבי
 משבר, הלכתי לכוון האוכל. אבל גם לקחתי סיכון, שלא חשבתי עליו, לפני,
 באותו רגע, כי זה רק היאוש, שהתעלה עליי. והבאתי משפט על עצמי, וכמובן
 שבקשתי סליחה, אבל המחיר לשלם, היה יכול להיות, כבד, לעיתים. הייתי בת-
 קופה שבא לא ידעתי, איך לתת את הכל לאלוהים. הפצע שלי היה שם, הכאב.
 אבי חלה, הוא לא אכל טוב ברוב שנותיו, אבל נראה שמאוד השתדל, אבל כבר
 היה מאוחר מידי, והוא נפטר, אחרי מאבק של 3 שנים, אלוהים היה נותן לי חלו-
 מות, והייתי רואה את אבי, נותן לי אזהרות, על דברים מסוימים, שאסור היה,
 לי לאכול. אולי זה נשמע, הזוי, לא הגיוני, אבל אלוהים תמיד היה שם בשבילי,
 לרצות להציל אותי. אבי נפטר בשנת 2102. ובתקופה הקשה היא, שבא, ישבתי
 שבעה, הודיתי לאדון, שזמניו, ועתותיו, מושלמים. הכל אצלו בשמים, מתבצע,
 כשעון מדויק, הוא לעולם לא נח, לא מרפה, הכל נשלט על ידו, והוא שולט, בכל.
 ותמיד עושה את עבודתו, על הצד, הטוב ביותר. לא האמנתי לרגע, שזה היה
 הזמן בשביל אבי, ללכת. לפעמים אנשים הולכים, לאיבוד, מבחירתם, שלהם
 הם. וכך חשתי, וגם האמנתי, כי לא קצרה יד ה' להושיע. הכאב של האבל, הבכי
 הבלתי פוסק, מספדי, לימד אותי יותר עמוק, את חשיבות, האכילה, הנכונה.
 והרבה חלומות, היו לי על זה, מה זה יכול לעשות, וכמה נזק לא יכול לגרום, לא
 יכולתי לחשוב על זה שאאבד, הכל ברגע, את המשפחה. אבל שוב הייתי חוזרת
 אל סורי. אבל היום, שאני מסתכלת על עצמי, ואיך הייתי פעם. אני מרכינה את
 ראשי, לאבי הרוחות שבשמים, ומבקשת סליחה, על אין ספור פעמים, שלא
 שמתי דגש, וחשיבות, לקריאה הזאת. דרך אבי, קבלתי תמונה יותר ברורה,
 ואת החשיבות, לאכילה נכונה. אם נבראנו בשבילו, אין לנו מקום בשביל עצמנו,
 אלוהים רוצה לברך אותנו, חשיבות ההתמדה, זה משהו שאנו צריכים לצעוד
 איתו, יום יום. ואני, חפצה להיות אחת מאוהבי המשיח, ונוצרי בריתו. להתעלם
 מדברו, זה להביא את חרונו, או את הניתוק שאני לעולם לא אהיה, חפצה בו.
 אלוהים נתן לנו את הטבע שנוכל להנות ממנו, ואנשים בעולם, התחילו עם
 רעיונות, חדשים איך לתת לאנשים להנות, ואז האוכל הלא בריא נכנס, וגרם
 להרס בבני אדם. היום יש יותר מודעות לחשיבות של אכילה, אורגנית. אבל

בתוך זה גם סוג של התפשרות, שאפשר להנות מפעם לפעם. הצומות האכילה הנכונה, מביאה לנו, קלילות רוחנית, ופיזית. זה מחבר אותנו לאלוהים, ולקרבתו. אני מאמינה שכל מאמין, במשיח. נקרא לשמור על גופו, בכל תחום. ושאר אחד לא יחשוב, שזה כל אחד וקריאתו. ישוע היה הפשוט באדם עלי אדמות, ואני אישית מאמינה שהוא צם הרבה, ואכל מעט. כך זה גם נתן לו מקום רחב, לשמוע לקול האב. ביוחנן ד, 03 ועד 43 כתוב: הם יצאו מהעיר, ובאו אליו. בִּי־נתיים בקשו ממנו, תלמידיו שיאכל. אמרו: "רבי, אכל". אמר להם: "יש לי אוכל לאכול שאינכם יודעים." אמרו התלמידים זה אל זה; "האם משהו הביא לו לאכל?" אמר להם ישוע: מאכלי הוא לעשות את רצון שולחי, ולהשלים את פעלו. אז אנו נבנים לאותו אופי המשיח, ובתוך זה אנו מחויבים לשמור בשלמות, גם על גופנו. הדוגמה הטובה מאוד שלמדנו, בגופנו זה חוליינו, וזה גם בתחומים אחרים בחיים, שאנו נותנים פתח לאויב, ואלה שסבלו סביבנו והתעוררה בנו ההשראה, המלמדת אותנו מה נכון לעשות, ומה לא נכון לעשות. ולנו יש את כח המשיח. ואנחנו, המאמינים, יכולים להיות, הכי טובים, כמשרתי המשיח.

באחד מחלומותיי, חלמתי שיצאתי לסידורים היומיים שלי, ברחבי העיר. וראיתי אנשים הם באו לעברי, הם היו עוינים, חזקים, ומזיקים. ורצו לקחת מידי, משהו שהיה חשוב לי. לא הרפיתי מיזה זה היה כמו פנינה יקרה, שקבלתי מאת האדון. והפצרתי באנשים האלה, האויבים האלה. את זה אתם לא יכולים לקחת ממני. ולא הרפתי, וככל שהחזקתי בה, זה היה כמו דבר אלוהים שלא סר מאיתי. הבנתי את עומק יראת אלוהים, וחשיבותו. אלה ברחו כלא היו, כי זה היה דבר שנתן לי את ההגנה המלאה. אני לוקחת אתכם, וסבל שראיתי מול עיני, והכאב הנלווה לכך. שאני לא הלכתי בדרך הזאת. למרבה הצער קשה לאנשים להתגבר על חולשות, אבל משמעת עצמית, היא טובה לנו. אם נבגוד בגופנו, הוא יבגוד בנו. אלוהים משתמש, בדברים כואבים, בכדי לעורר אותנו, מהשינה, בנקודות שבו אנו רדומים. ולעורר בנו כמיעה, ורצון להתהלך בדרכו.

ליבה הטוב של אימי



הפכת מספדי למחול לי: פתחת שקי, ותאזרני שמחה. למען יזמרוך, כבוד, ולא ידום: ה' אלוהי, לעולם אודך. תהילים ל, יא, יב.

חילקתי עם מספר אנשים, את ההבל והכאב שחוויתי, אחרי אבדן אבי. אומרים שהזמן, עושה את שלו, אך תהליך הריפוי בא, עם אלוהים. לא מצאתי דרך,

להתמודד עם האבדן. הרבה מאוד זמן, ביכיתי את אבא. אבי התנגד נחרצות לאמונתו ולא רצה שום קשר לזה. הוא הגדיר את עצמו אתיאסט כלא מא-מין בכלום, ועם זאת שמר את חגי ישראל, המסורת, והכשרות, באופן קבוע. בראיתי אני, האמנתי שאלוהים תמיד הסתכל על אבי, בעינים אוהבות, וגם נתן לו חופש בחירה, כמו כל אחד מאיתנו. אבל אני יודעת בליבי, שאלוהים הוא לא יותר עליו. ולמרות המרחק, והקשר הלא קבוע, והיום יומי. וזה שכל אחד עסוק בחייו, אהבתי התגברה אליו, יותר מאי פעם, שהתגלתה בו המחלה. הייתי מתפללת, יום יום עבורו. וכל עוד הוא חי, לא דאגתי שמתי את מבטחי, באדון, שהוא ידאג לו. הרגשתי כל כך אשמה, שהוא עזב, ככה, מהר ופתאום. אבל אז שמעתי, את קול האדון אומר, כפי שכתוב בספר ההתגלות. לאוהב אותנו, אשר בדמו, שחרר אותנו מחטאינו. בדרך להלויה, עדין לא נתפס לי האבדון ההוא של אבא. וקבלתי פסוק מספר ההתגלות 12, 1 ועד 4. ראיתי שמים חדשים, וארץ חדשה, כי השמים הראשונים והארץ הראשונה עברו והים איננו עוד. ראיתי את עיר הקודש, ירושלים החדשה, יורדת מן השמים מאת האלוהים, מוכנה ככלה מקושטת לבעלה. ושמעתי קול גדול מן הכסא אומר:

הנה משכן האלוהים עם בני אדם
 ויכן עימם
 המה יהיו לו לעם
 והוא האלוהים יהיה עמם
 וימחה כל דמעה מעיניהם
 והמות לא יהיה עוד.
 גם אבל וזעקה וכאב לא יהיו עוד
 כי הראשונות עברו"

באותו לילה שהתבשרתי על כך, בפעם הראשונה חשבתי שזה היה חלום, כי זה היה באמצע הלילה. אבל אז שחזרתי לישון, ראיתי את אבי בא אליי, להפרד. ואומר לי שלום. הוא היה נראה נינוח, ושלו, כאילו ששוחרר מעול, המחלה שפ-קדה אותו. ביומיים הבאים, התפללתי לאלוהים, שיקים אותו לתחיה. כי האמנתי שהוא ה' רופאי, והוא יכול עשות הכל. ורציתי באמת, להאמין שזה יקרה. גם משום שהוא לא רצה לעזוב, בטרם עת, ורצה להמשיך לעבוד ולהתפתח בחייו, ולהמשיך להנות עם המשפחה שהולכת וגודלת. אחותי לירן היתה קרובה להת-חתן. פתאום נגלו ברוחי דברים, שאני לא ציפיתי להם, הרגשתי צורך עז לבקש מחילה לפני האדון, שהמרתי את פיו של אבי, שהלכתי נגד המוסכמות שלו. ולא כבדתי החלטות שהוא קבע לגביי, נולדתי כילדה בכורה, וקבלתי הורים, מאלוהים במתנה. ובאמת אין לי ספק שאבי אהב אותי מאוד, כן היו לו ציפיות,

שאצליח שאתקדם. זה היה חשוב לו. אבל, ובודאי לא היה מרוצה מהדרכים שבחרתי. מעת הקבורה, חשתי נקודת מפנה. אבל אחזתי חזק בתקוה, שאוכל לראות אותו שוב, לדבר איתו, על כל הדברים, שלא היה לנו הזדמנות לדבר עליהם. אבל זאת היתה רק אשליה כי הייתי צריכה לחשוב, על הזמן של איוב, שברך את ה' בכך שאמר ה' נתן, ה' לקח יהי שם ה' מבורך. במשך תקופה ארוכה, הייתי חושבת על הקבר, על זה שהוא לבד, על אבא שלי. ניסיתי לדוֹבב את עצמי, אבל אמצתי את הדרך שהכל בשליטה, נסתרות הן דרכי האדון, אבל באותו זמן נפלאות. יום למחרת ההלויה נתנאל קיבל את הפסוק מספר ישעיה, כי לא קצרה יד ה' מהושיע, ולא כבדה אִזְנוֹ משמוע. ישעיה נט, א. ידעתי בתוכי ליבי, כי אלוהים שמע את תפילותיי, אף קבלתי נבואה חודשיים אחרי, שאבי קבל את ישוע. אני זוכרת שהלכנו לבקר את אמא ואבא שבוע לפני שהוא נפטר, זאת היתה פרידה שלא הייתי מודעת אליה, ולא היתה צפויה. ובאותו יום של הביקור עטר בנו קיבל התקף אפילפסיה. בביתם של הוריי. ואחרי מקרה האבידה. מספר ימים אחרי כן. ההתקפים חדלו לחלוטין, ולא חזרו. אלוהים נתן לנו פתח ללכת לאחד הנאורולוגים, הטובים בירושלים. כל השנים מגיל שש לערך, אמרו כי לעטר יש פיגור קל, ודנדי ווקר. אבל הרופא ראה משהו אחר לגמרי, לפי ממצאי הבדיקות. ואמר שכל זה היתה טעות, של רופאים קודמים שלא אבחנו את זה נכון, ההתקפים פסקו אחת ולתמיד, הנאורולוג אבחן בדיוק איזה תרופה קונבנציונאלית נחוצה לו, היו עדין קשיים הסתכלו על אלוהים, האמנו וראינו באופק שהסוף קרוב מתמיד. השנים עוברות, יש מוצלחות יותר, ויש פחות. למדתי לבטוח באלוהים, ולהתמקד בו. כאבתי את כאב אימי שנותרה לבד. והרגשתי משא כבד לתפילה, ורצון להיות במחיצתה, בכל עת. אימי עבדה שנים בקופת חולים, בתור אחות מוסמכת, ונתנה את כל כולה, קבלה תעודות הציטנות על יפי פועלה, ונתנה את כל ליבה למשפחה, היא היתה מצוינות של התמדה, חריצות, ונכונות לדאוג לזולת. ששאלתי על אימי מספר פעמים. באותו לילה היה לי חלום. אני נמצאת בביקור בביתה. זה רק אני והיא. אנחנו עומדות במרחק מה, אחת מול השניה, ומביטות אחת, על השניה. הרצפה, מלאה במים חיים, מטוהרים, שמנקים כל דבר הבא נגד, דעת אלוהים. משהשכמתי, השא־לה הראשונה שלי לאדון היתה, מה פשר החלום. והוא ענה לי בבירור, עם קול עדין, ראיתי את ליבה של אימך. אבן נגולה מליבי, עכשיו יכולתי לדעת בודאות, אלוהים הציל אותה. ליבי יכל לנוח, ולהיות שקט, שהיא תמצא סוף, סוף את השלום האמיתי, עם ישוע היקר. אני מודה לך אדון, כי לעולם לא חסכת מעב־ך, לקבל תשובות. לעולם לא הבטחת, שלא יהיה לנו קשה בחיים, אבל אתה תמיד עמדת בדברך, נאמנה, בכך שחילצת אותנו, ממצוקות החיים. אני מודה לך ששמעת תפילתי, את הבכי שלי, ואת תחינותיי, ושהם רשומות בשמים. שלמדת אותי לא להרפות, שהייתי כמעט בדרך לעשות זאת, כי לא האמנתי

בעצמי, ולהאמין שאתה מעורב בכל חלק בחיי, אני מניחה את ראשי על כתפייך, בתחושה מלאה של בטחון, ואמונה. כי אין אחר לעולם שעליו אוכל להשען. אתה מפיח בי תקווה, ורצון להמשיך הלאה, את המירוץ עד הסוף. הטוב. בביקור של לפני פסח, הלכנו לבקר את אמא, אני ובתנו הבכורה, לירז בקברו של אבי. וב־עמדנו בקבר, אמא ספרה שהיה לה חלום. שאבי היה חי, הוא היה נוהג לעשות המון טעויות בכבישים, ומתבלבל ברחובות, ויעדים להגיע אליהם. אמא ספרה לנו שחלמה, שהיא ראתה את אבא, נוהג אבל הוא לא עשה, אפילו טעות אחת. חשבתי על זה לרגע, ידעתי שאבא במקום בטוח. וקיויתי בשביל אמא, שאלוהים יתגלה אליה במהרה, שתבין שיש משהו למעלה, שאוהב אותה, מחכה לה ומ־עודד אותה, שתשוב אליו. והאמנתי לזה.

אמת הבשורה

בעת שהלך והתקרב לדמשק, פתאום נגה סביבו אור מן השמים. הוא נפל ארצה, ושמע קול אומר אליו: שאול, שאול, למה תרדפני? "שאל שאול: מי אתה, אדוני?" אנוכי ישוע אשר אתה רודף. אבל קום לך העירה ויאמר לך מה שעליך לעשות. "האנשים הנוסעים אתו עמדו אילמים. הם שמעו את הקול, אך לא ראו איש. שאול קם מהארץ, וכפקח את עיניו, לא ראה דבר. החזיקו בידו, והוליכוהו לדמשק. במשך שלושה ימים, לא אכל ולא שתה. בפסוק 31, חנניה נשמע לד־ברו של אלוהים והולך לביתו של שאול. ובפסוק 51, הוא אומר לו: "לך, כי כלי נבחר הוא לי לשאת את שמי, לפני גויים ומלכים, ולפני בני ישראל. ואני אראה לך כמה עליו, לסבול למעני. הלך חנניה ונכנס לבית. הוא סמך עליו ידיים, ואמר: "שאול, אחי. האדון ישוע שנראה אליך בדרך בואך, שלחני, כדי שתראה שוב, ותמלא רוח הקודש". מיד נפלו מעיניו, כמו קשקשים, ונפקחו, עיניו. הוא קם ונטבל, ולאחר שאכל התחזק. מעשי השליחים ט.פסוק 3, ואז 51 ועד 81

מה שאלוהים עשה בחיי שאול, מהוה דוגמא מובהקת לאהבתו. אבל לא רק זה, אלוהים רואה שהוא קנאי לו, ורוצה בקרבתו, אבל הוא לא מותר לו, הוא לא מב־ליג על מעשיו הנפשעים, שבצע באלה שבחר, להיות לנחלה לו. ולכן הוא מסביר בבירור, כי יסבול למען המשיח. העיורון שבא עליו פתאום, לא הותיר לו ברירה, ובאופן מידי, אחרי שעניו נפקחו, ורוח הקודש צלחה עליו, הספקות שלו נעלמו לגבי האמת, כי ישוע הוא אכן המשיח. הוא הבין דרך המשמעת, שעבר, ממש מיד. יראת אלוהים באה עמוק בליבו, ובלי היסוס הוא נכנע לקריאת הבישור. כולנו נקראנו לבשר. ולהיות תלמידים, כאב, ואז אם מנסיוננו, לעזור לאובדים

וללמדם. בישור צריך להעשות תמיד בדרך של אהבה, ולא הפחדה, להיות מודרכים, ורגישים לזמן, ולעיתות אלוהים. ומעל הכל שהזמן בא, לעשות את זה בשמחה. כל זמן שאנו מחפסים את רצון אלוהים, בחיים שלנו, כאמת. אנו צריכים להאמין, שיש סיכוי שאלוהים ישלח לנו, את האנשים, הנכונים. כי שזה בא מלמעלה, זה התכנית שלו. שאול בישר להרבה אנשים, ובאחד מעדותיו הכתובות, הוא אומר: כאשר הוא משרת למען הקהילה. באגרתו אל הקולוסים. א, פסוק 42: כעת אני שמח, בסבל, שאני סובל למענכם, ואני ממלא בבשרי, את סבלות המשיח, שיש עוד לסבול, בעד גופו, הקהילה. נהייתי לה למשרת בהתאם לתפקיד, שאלוהים נתן לי למענכם, להשלים את דבר אלוהים במסירת הסוד, שהיה צפון, לעולמים ומדורות, ועתה נגלה, לקדושים. שאול עומד בפני הקהילה, הוא שמח בסבלו, הוא מבשר מול הרבה מאוד אנשים, ללא חשש, למרות שהוא יודע, כי זה כרוך בסבל, מנסיונות קודמים, שעבר. לעיתים אלוהים קורא לנו, לבשר לאדם אחד, ולא בקהל רב. לשבת עם אדם, ששמע קצת על הבשורה, ולא הגיע לידיעת האמת, לאלוהים יש תמיד את הדרך להכנס ללב האדם, שאנו ממלאים את תפקידנו, הוא יכול לשמוע את הבשורה, יכול להיות שיהיה לו קשה לקבל אותה, במיוחד בבני עמי, אבל יש בו כבר זרע נטוע. יש אלה שאזניהם יהיו אטומות, ולא יהיו מוכנים לשמוע מילה נוספת. אבל אנחנו את תפקידנו עשינו, משום אהבתנו, את ישוע. שאנו קוראים בכתובים, ומקשרים בין הברית הישנה, והחדשה אנו רואים הרבה נבואות, המספרות על המשיח. גם אנו יודעים בבירור, שישוע היה יהודי, והוא הכי קרוב לאמיתות הדברים הנכתבים, כי הוא משיח ישראל. יש נבואה הכתובה בברית הישנה, אשר אני הייתי ממליצה, במטרה לבישור בירמיה 13,13 ושם כתוב: הנה ימים באים, נאום ה' וכרתי את בית ישראל, ואת בית יהודה, ברית חדשה. לא כברית אשר כרתי, את אבותם, ביום החזיקי בידם להוציאם, מארץ מצרים, אשר המה הפרו את בריתי, ואנוכי בעלתי בם, נאום ה': נתתי את תורתי בקרבם, ועל ליבם אכתבנה, והייתי להם, לאלוהים, והמה יהיו לי לעם. ולא ילמדו איש את רעהו, ואיש את אחיו לאמור, דעו את ה'. כי כולם ידעו אותי, למקטנם, ועד גדולם, נאום ה' כי אסלח לעוונם, וחטאתם, לא אזכר עוד.

הנבואה הזאת מוכיחה התחלה חדשה, מהמצב הישן הקודם, והעגום עקב החטא, וזה לא שאין חטא. הוא קים עדין, אבל ההבטחה הזאת קימת. אלוהים נעצב רבות שברא את האדם, כי הפרו את בריתו, אבל למרות הכל, אהבתו האהבה כמוות, ורחמיו הגדולים, הביאו אותו להחלטה סופית, ברית חדשה. שתהיה כתובה בלבנו. הוא שולח את בנו יחידו, אשר אהב, לשאת את חטא העולם הזה. יוחנן ג, 61. משום שאהב את העולם. אלוהים מראה כי הוא אוהב את האנשים החוטאים ההולכים נגד רצונו, אבל לא את מעשיהם. ישוע עצמו, הפגין אומץ וגבורה, למתנגדים לו, והיה מוכן לעשות הכל, וראשית כל למען

אביו. אז איך נסביר לאנשים באהבה, שישוע הוא המשיח? ושהוא גואל ישראל? פשוט באהבה, הרוח היא שפועלת בנו, היא זו שמעוררת בנו את הרצון, לשחרר את הבשורה. פולוס בישר אבל באמצעות חסדו, ועוזו של אלוהים, אשר היה בקרבו, בכל עת. הוא הבין שהוא לא לבד. וכך גם אנחנו כי אנו לא יכולים לפעול, באופן עצמאי, לבד. אני מתפללת שאנחנו אלה שמצאו את המשיח לפני ימים לא מעטים, נוכיח בגרות רוחנית, נלך תמיד לפי הגיון, הדברים הכתובים, נהיה רחמנים לאובדים, ולא נהיה שיפוטיים, מידי, ושולטים מידי מול האובדים. שלא נחשוב את עצמנו, כאילו אנחנו הטובים, והם כלום. משום שכל אדם נברא בצלם אלוהים. אם אנו לא חשים את האהבה הפנימית הקימת, המגיע לרמה שישוע מצפה לה, נמשיך להתפלל לבקש, אני זוכרת שתקופה ארוכה, בקשתי מא־לוהים, שייתן לי את היכולת לאהוב, כפי שהוא אוהב, ולא ויתרתי עד שהרגשתי שזה מתחיל, להשתרש בליבי. וכך תהיה לנו אהבה כנה, ואמיתית לזולת. ונודה לאלוהים, שיש לנו את הזכות הזו לשרת אותו. בספר בראשית בתחילת הב־ריאה, מדובר ב־3 ישויות, האב, הבן, ורוח הקודש. בראשית פרק א, פסוק 62: ויאמר אלוהים; נעשה אדם, בצלמנו כדמותנו. מה הכתוב מראה פה? זה מראה כי לאלוהים, היה שותף, שהיה איתו בפעולת הבריאה. ישוע היה אלוהים. עוד לפני שירד לשכון, עלי אדמות. ללבוש בשר ולשכון בתוכנו. ולהיות אדם כמונו. רק שהוא נבדל, מאיתנו, בכך שהיה קדוש, תמים, וטהור. ולעומתנו, לא עשה דבר, בעוד שאנו כן. הוא בא לעולם הזה, והעולם לא הכיר אותו. אבל יבוא יום וכולם יכירו אותו. יפקחו עיניהם, ויבינו, שאין דרך אחרת. שאנו חולקים את אהבת המשיח עם אחרים, אנו מוכיחים גם כי אהבת ישוע הוצקה בתוך ליבנו. ומוכיחים לעולם כי אהבת ישוע מוכנה לקבל כל אחד, לביתו, בזרועות פתוחות. ואם אנו אוהבים אותו, נשמור את מצוותיו כדי שהאהבה, והאמונה תגבר בנו להביא את יושבי, החושך והצלמוות, לראות את אור העולם. המשל שישוע נתן לתלמידיו, על השה האובד, גם נותנת לנו השראה, על דבר יפה וטהור שאין כדוגמתו, ועל כך שהוריק את עצמו עד הסוף. בלוקס 41, פסוק 4 עד 6: מי מכם האיש שיש לו מאה כבשים, ושאובד לו אחד מהם, לא יעזוב את התשעים ותשעה, במדבר, וילך אחרי האובד, עד שימצאהו? וכאשר ימצאהו ישים אותו על כתפיו בשמחה, ושיבוא הביתה יקרא לידידיו ולשכניו ויאמר, "שמחו איתי, כי מצאתי את הכבש שלי שאבד. אומר אני לכם, כך תהיה שמחה בשמים, על חוטא אחד, שחוזר בתשובה, יותר מאשר על תשעים ותשעה צדיקים, שאינם צריכים לתשובה.."



בספר הרומיים ב מפסוק 71: כתוב; אבל אם אתה נקרא יהודי, ואתה נשען על התורה, ומתהלל באלוהים, ואתה יודע את רצונו, ומבחין בדברים הטובים, מהיותך מחונך בתורה, ואתה סמוך ובטוח, כי אתה מורה דרך לעיורים, אור לשרויים בחושך, מדריך לפתאים, ומלמד לעוללים, ולך ביטוי הדעת והאמת שבתורה, האם לא תלמד את עצמך? המלמד אחרים?

חשבתי הרבה על פסוק זה, וחשבתי כמה חשוב בעיני אלוהים, שלפני שאני חנו חושבים לבוא במטרה ללמד אחרים, זה שנדע לעומק, מה בליבנו, ויותר חשוב שלא נביט על האחר, שאנחנו בעצמנו, אמורים ללכת כברת דרך ארוכה לידיעת האמת. זה נתן לי להבין שהקורה מעיני, עוד לא הוצאה, ושזה לא הזמן עבורי, לנסות לתקן את אלה העיורים, וההולכים בחושך, ואלה הזקוקים לעזרה ויעוץ. קודם כל הייתי צריכה להבין שיש מכשולים בחיי, שאני צריכה להתגבר עליהם. וזה גם בחירה. כולנו כהנים במשיח. אבל השאלה היא איך אנו משתמשים במתנות, הנתנות לנו? באיזה גישה? וכמה אנו צריכים עוד לעבור, עד שאלוהים רואה שהנבנו פירות, ובשלות ליעץ, לאחרים.

לאימי יש משפחה המונה כ-10 ילדים, אחים, ואחיות, הגברים חובשים כיפה סרוגה, ומתמידים להיות נוכחים בבית הכנסת, בשבתות, ובחגים. והולכים לפי מיטב המסורת היהודית. אנו כמאמינים שומרים שבת, אבל בהשראת הרוח. במשפחת אימי, ממועד כניסת השבת, לא מדליקים חשמל, או אש, הנסיעה גם כן אסורה לפי ההלכה בשבת, וכן כתיבה, או צפיה בטלוויזיה. ומשום שאסור לבשל בשבת, יש כלי מיוחד הנקרא פלטה, המונח על השיש. ושמים את השקע לפני מועד השבת, שהאוכל ישאר חם, וטרי. כל הדברים הללו, אם הם מופרים על פי הדת, מחללים את השבת. אלא אם כן משהו חולה, או יש משהו שהם מחויבים לעשות בלי ברירה, וקוראים לזה פיקוח נפש, דוחה שבת..

השאלה שאני שואלת את עצמי עכשיו, איך אני שנקראתי להיות בחירת המשיח, להוות דוגמא במשיח, יכולה, לתת להם אוכל רוחני, שלומדתי לפי האמת. אם אני לא מהלכת לפי רצון אלוהים, בגבולות שהוא הציב עבורי, בכך שאני עושה דברים על דעת עצמי, שאני לא נוהגת בחכמה, אבל בפזיזות? שאני לא מקבלת גערה, והאגו שלי נפגע, והרי כל הדברים האלה, יכולים למנוע את קריאתי, ואת הפעולה שאלוהים רוצה לעשות דרכי. אם אני מתמתנת לרגע

וחושבת, איך הם יכולים להרויח את ישועתם. זה קודם כל שליבי השתנה, בצורה נכרת, אחרת כל דבר שאומר, ולא משנה כמה זה נשמע הגיוני, ואמיתי יפול ארצה. אז חשבתי שאני יודעת יותר ממספיק, וגם את החולשה הזאת גילה, לי אלוהים. ותודה לאלוהים שהוא מראה לי, אם אני חושבת שאני יודעת מספיק. שהבעיות האישיות של החטא היו עדין קיימים בי, וחולשות החוזרות, על עצמן. התחלתי לקרוא, ולשנן את ספר תהילים; 15. כאשר דוד חטא עם בת שבע, הוא בא לאלוהים ברוח פשוטה, וענוה. להתוודות על חטאיו, הוא מבין את אשר עשה. הוא לא הלך מסביב, או ניסה לעוות את האמת, לתרץ, או לברוח מאחריות. הוא לקח את האחריות על מעשיו במלואה. מפסוק 3 עד 4, הוא מבקש מאלוהים: חנני אלוהים, כחסדך, כרוב רחמין מחה פשעיי, הרבה, הרב כבסני, מעווני, ומחטאי טהרני. אלוהים מכיר את ליבו של דוד, את כוונותיו הטובות. אבל דוד, לא יצא נקי, הוא שילם את המחיר. ולפי הכתוב, הוא מוכן לשלם כל מחיר, רק שנוכחות אלוהים תשאר בקרבו. הוא לא היה מוכן להפסיד את הדבר הטוב, והנצחי, האמיתי שזה שלומו של אלוהים. איך נוכל להיות אור? וללמד אחרים, או לבשר לאחרים? ולהיות כהנים אמיתיים, ומנהיגים? זה בא עם פשטות קודם, וענות המשיח. ההבנה הפנימית שאנו חוטאים, ושהוא היחיד היכול להציל אותנו מעצמנו, גם למען אחרים. כל עוד אנחנו, מנותקים, טועים מים מהעולם, הכוונות שלנו, לא כפי שהוא בוחר, לא הגענו. וביום שנגיע, נדע בודאות, כי הגיע השעה. החזון שלי, להוכיח למשפחתי את אהבתו, למשפחה הזאת יש תוכנית, אפילו שהשנים חלפו, ויש כאלה שעזבו את העולם, יש את השארית הנבחרת. אלוהים מביט מלמעלה, ואומר: זה העם שבו בחרתי, והרי לעולם לא הפרתי את בריתי..

לפני מספר שנים היה לי חלום כי, במקום המגורים של סבי, וסבתי היו מלא פרחים שמלאו את הבית, במראה וביופי. סבא ישראל כבר לא שם, אבל קראתי לבני אביעד, ישראל על שמו. ניסיתי להבין את משמעות החלום, והבנתי שזו התכנית שאלוהים בונה, עבורם. עוד בתקופה שהיינו ילדים, באנו לעיתים קרובות היינו מבקרים בבית סבי, וסבתי. בחגים, ובשבתות, ביחד עם אבא, ואמא. וראינו את מיטב המסורת של הדת, את הברכות היפות בערבי החגים, האוירה המשפחתית, והשולחן הערוך, והיפה, משרה אוירה משפחתית הדוקה. אבל שאנו מכירים את המשיח לראשונה, כולו יופי טוהר והדר, אנו רואים את ההבדלים המהותיים, שמתגלה בנו האמת, של האהבה הראשונה. מה היא מלמדת אותנו. הדת לא נוקשה מידי במשפחת, אימי. כך נראה. אבל שאתה בא לשם, אתה מרגיש שמשהו חסר, הנוכחות האמיתית של ישוע. ואני כולי תפילה, שישוועו.

הכתובים מאמתים, דברים שהם נכונים. ומי יכול עלי אדמות לאמר שבתנך אין אמת, או מה שכתוב בו. אלוהים בחר בישראל קודם. השאלה,הנשאלת מדוע? פולוס כותב אל הרומיים: פרק ט, אמת אני מדבר, במשיח אינני משקר, מצפוני מעיד עמדי, ברוח הקודש. זאת אומרת כי בהשראת הרוח, נאמרה העדות, וההוכחה שאלוהים אוהב את יעקוב. ולא יותר, על הבחירה הראשונה שלו. שישראל יהיה לו לעם, והוא יהיה לו לאלוהים. ואז בפסוק 2, הוא ממשיך ואומר גדול צערי, וליבי דואב תמיד, עד כי הייתי מוכן להיות, מנודה מן המשיח, למען אחיי, שהם בני עמי, עצמי ובשרי. יש בי תחושה של עצב, מהול בכאב, משום שאני עצמי נמצאת באותו מעמד, יהודיה, הבאה ממשפחה מסורתית. ובעבר הייתי קשת עורף, שתמיד מוכנה לעמוד, על הזכויות שלה.ולא להכניע למדבר, ושאני חושבת על זה היום, אני מרכינה את ראשי למלך הכבוד, ומודה לו שמזמן זה אחריי, אני מנותקת, ואין לי שום חלק בזה. אנו עוברים תהליך ארוך, עד הלידה שלנו מחדש. ואז הוא ממשיך: בני ישראל, אשר להם, מעמד הבנים, הכבוד, הבריתות, ומתן התורה. עבודת הקודש, וההבטחות, להם האבות, אברהם, יצחק, ויעקב. ומהם מצד יחוסי, המשיח שהוא מעל הכל, מבורך לעולמים. נולדתי כבת בכורה, ונתנה לי זכות גדולה להכיר את המשיח, לפני כולם במשפחה, זה לא מה שאני בחרתי, זה שהוא בחר בי קודם, לתת דוגמא. למשפחה ולהוכיח את יופי המשיח.אני ממעמד ונחלת הבנים, וקשורה למשיח, בכל תחום בחיי, והמשפחה בשמיים, היא המשפחה הקבועה, שבה אני יוצרת תלות, מוחלטת. זה לא שאני טלית שכולה תכלת, לפחות לא עכשיו, תהליך השינוי והגדילה שלנו, זה כל חיינו. היות ובאתי מצאן לבית ישראל, אני מאמינה בכל ליבי, שזאת גם הקריאה שלי עלי אדמות, זה לפנות לעם ישראל, וגם לכוון הדתיים, שהתנגדו נחרצות, למה שישוע אמר, למרות שהם ידעו בלי-בם שהוא חכם, ושדבריו היו נכונים, ובאו מלמעלה. אני בוטחת בו לגמרי, בעבר היתה בי התנגדות נחרצת, ובררנות, בלתי פוסקת, כי חששתי להפגע. אלוהים משחרר אותנו מהפחדים, ואם לא ניתן להכנס לעמוקות הכאב, וליבנו, נהיה שרויים בכלא של עצמנו. ניתן לאויב להרוס אותנו, ולמנוע מאיתנו את השירות, שנקראנו לו. עם עזרתו של אלוהים, אנחנו יכולים להרוס מבצרים, ולשבור כל דבר, שבא נגדנו, לאזור אומץ, באמונה, בזכות זה ששחרר אותנו, מחוק החטא, והמוות, ונתן לי חופש אין סופי. אנחנו חופשיים בישוע, חופש זה טוב, זה לצאת מעבדות, לחירות. משנולדנו מחדש, אנו בריאה חדשה, המיחסת חשיבות רבה, לקדושה, ואנו לא יכולים לעשות, מה שמתחשק לנו.



בספר ישעיה 34 פסוקים 12 ועד 32 כתוב:

זכר אלה יעקב וישראל כי עבדי אתה, יצרתך עבד לי, אתה ישראל, לא תנש-
ני: מחיתי כעב פשעיך, וכענן חטאותיך, שובה אלי כי גאלתיך: רנו שמים, כי
עשה יהוה, הריעו תחתיות ארץ, פצחו הרים, רנה יער, וכל עץ בו כי גאל יהוה
יעקב, ובישראל יתפאר.

אין ספק שלפי הבטחות אלוהים בכתובים, והנבואות, אלוהים הולך להשיב את
שארית עמו אליו. הבטחות אלוהים, איתנות המה. וקנאתו לציון היתה קימת,
מאז ומתמיד. בספר זכריה, יש נבואה המדברת על קנאתו לציון. בפרק א, פסוק
41: ויאמר אלי המלאך הדובר בי, קרא לאמור כה אמר ה', צבאות, קנאתי
לירושלים, ולציון קנאה גדולה. אלוהים לא שינה, ולא ישנה את בחירתו. רק
משום שהם ישראל, סטו מהדרך ושכחוהו, משום שהוא נשאר נאמן, לדברו. עם
ישראל שכחו אותו כן, ליבו כואב, ודואב למראה הנוכחי, החטאים, והבחירות
השגויות, ולכן אלוהים שולח נביאים, הוא עדין לא מותר, על ציון. ומבטיח בפסוק
61, שבתי לירושלים ברחמים, ביתי יבנה בה, נאום ה' צבאות וקוה ינטה על
ירושלים. עוד קרא לאמור, כה אמר ה' צבאות, עוד תפוצינה ערי, מטוב, ונחם
יהוה, עוד את ציון, ובחר בירושלים. אלוהים לא כמונו. הוא לא אומר יום אחד אני
אקים, ואז אשנה את דעתי, החוקים שלו, לעולם לא משתנים, לגבי הבטחות,
אלא אם אנו מחליטים בבשר שלנו, או בבחירות שלנו, לעקב אותם. הוא מביט
עמוק לתוך ליבה של אהבתו הראשונה, ואומר: אני אנחם אתכם, למרות הכל,
כן עזבתי אתכם לתקופה לא מעטה, בגלות, סבלתם קשיים, וזה היה במטרה
שתבינו ששכחתם אותי, אז חשתם את כל המכות הללו, העצב, היגון, הזעקה,
החוסר נחת וכן רציתם להשתחרר מהעול ולנוח ולזה יחלתם. אבל זה היה
ברגע קטן, למרות שלכם זה היה נצחי. כעסתי ששרתם מהדרך, לא בקשתם
אותי, בקשתם אלוהים אחרים, למרות שיכולתי להיות לכם אב מושלם. בי אתם
יכולים למצוא, את המנוחה, והנחלה, יש לכם הזדמנות, שובו אליי, ואשוב אלי-
כם. ואנחנו המאמינים, שכעת נמצאים תחת הברית החדשה, ובעבר היינו חלק
מאלה ההולכים בחושך, מבקשים סליחה על חטאינו בעבר, וגם על חטאי העם,
כי פשעו לאלוהי צבאות. ומתפללים, ומתחננים עבור המשפחות שלנו, לישועה.
קנאתו לציון עזה, ואי אפשר להסביר, כמה עמוקה היא. אלה שלא יודעים את
אלוהים, לא יודעים איזה זכות גדולה נפלה בחלקנו, להיות נאהבים על ידו. ואת

זה אני זועקת לישראל עמי, שהם עצמי, ובשרי. ומי יכול לאהוב אתכם, ולדאוג לכם כמוהו? יש לי חבר קרוב, קוראים לא ישוע, אני קרואה על ידו, אני יכולה לחלוק איתו הכל, הוא רואה את ליבי, את הכאב שלי. ואני יכולה להיות בטוחה, שהוא יהיה שם איתי תמיד, לעודד, ולחזק. בתפילות כנות אני משוכנעת מיד, כי הוא יענה לי. בתהילים פרק יח", כתוב: אודך כי עניתני ותהיי לי לישועה.

בספר זכריה פרק ב', כתוב: כי כה אמר ה' צבאות אחר כבוד שלחני, אל הגויים השוללים אתכם, כי הנוגע בכם, נוגע בבת עיני. כי הנני מניף, את ידי עליהם, והיו שלל לעבדיהם. וידעתם כי אני ה' צבאות. אלוהים יחזיר את כבודו לירושלים, וכל ישראל ישוע כפי שכתוב, ונאמר בכתובים, כי מי שיעמוד בדרכו, יאבד. ומי שינסה לשכל את תכניתו, דרך בחירותיו הוא, ישלם, מחיר יקר. זה מוכיח שאין בנו מעשים, ואנו צריכים לבקש מאלוהים, שישבנו מימי קדם. הזכות שקבלנו כבחירה ראשונה מאת אלוהים, לא שולל את הגויים, להיפך הם יכולים להיות דוגמא טובה, לנו. ושהם תומכים בעם היהודי, בתפילות, ובתחינות, זה משום שהם מודעים, לתכנית אלוהים. אבל יש גם גויים, השופטים, וחורצים משפט, בטרם עת. ומשוכנעים, שאלוהים שכח את עמו. אבל כל זה רוח של תרמית, הנמצאת מאחורי כל זה. העם היהודי הוא בבת עינו של אלוהים, ואנחנו כבבת עינו, צריכים להוכיח משהו טוב לגויים. אז מה שאנו מישמים, בתור יהודים זה נורא חשוב. אם נחטא, העולם יראה אותנו כלא שיכים לאלוהים. אם נמשיך בדרכנו, העולם ימשיך בדרכו, וימשיך לחטוא. אם נהלל את האדון, בפני אנשים, ונהיה עדות דרך קריאתו של אלוהים, גם הם יהיו מושפעים מהטוב, משום שאלוהים הוא הפועל דרכנו, ואנו בשיתוף פעולה, מלא איתו. שאנו עושים את הדבר הנכון העולם החשוך, יתעורר לתחיה

בזכריה פרק, ב פסוק 41: אלוהים בכל ענותו מעודד את העם, למרות שלא מגיע לו, אחרי מעשיו. ואומר: רני ושמחי בת ציון, כי הנני בא, ושכנתי בתוכך נאום ה', ונלוו גויים רבים, אל ה' ביום ההוא, והיו לי לעם, ושכנתי בתוכך, וידעת כי ה' צבאות, שלחני אלייך, ונחל ה' את יהודה, חלקו על אדמת הקודש, ובחר עוד בירושלים. אנחנו מתגוררים בירושלים, לא מעט שנים, אבל שאני יוצאת מירושלים, וחוזרת שוב, אני יכולה לחוש את ההבדל המהותי, של ירושלים, את הקדושה, ואת השכינה. יש בעיר משהו מיוחד, שבו אתה חש את קרבתו של אלוהים, אני אומרת למכריי, שלמרות שאני מתגוררת פה, אני עדין צמאה למקום, לדרוך על האבנים, ואין ספק שזה בא, מהיבט שמימי. בירושלים, יש תחושה של שיכות אין סופית, נצחית. ובסוף פסוק ב', פסוק 71 כתוב: הס כל בשר מפני ה', כי נעור ממקום קדשו. בספר יחזקאל, 81 פסוק 13, כתוב: השליכו מעליכם את כל פשעיכם אשר פשעתם בם, ועשו לכם לב חדש, ורוח חדשה,

ולמה תמותו בית ישראל? כי לא אחפוץ במות המת, נאום ה', והשיבו וחיו..

שאבדתי את אבי בשנת 2102, אלוהים נתן לי את המילה, לא אחפוץ במות המת. משום שתפילותי לא פסקו לאלוהי צבאות בבכי, ותחנונים. בדקתי היכן זה נמצא בכתובים, אך לא מצאתי, אך לא הרפתי, ובסופו של דבר מצאתי. אלוהים לא נהנה לראות אדם שהולך, ואבדה דרכו. על כך התפללתי הרבה לאבי בעודו בחיים, שהתנגד לאמונה, ומסווה חזק, ניכר על עיניו. סבו של אבא היה רב גדול במרוקו, ומשום כך ההתנגדות, והפתיחות, לדבר המשיח היתה נוקשה.

סוף דבר

הזמן עובר מלכת. בספר מתי 42 פסוק 53 ישוע אומר: שהשמים והארץ יעברו, ודבריו לא יעברו. דבריו לא יעברו, על סדר היום, וכל מילה שנאמרה מפיו, תתגשם אני בסיום ספרי, דברים משתנים בחיינו, והרבה מאוד לטובה, יותר ממה שיכולנו לצפות אי פעם, אני רואה את המצב הדרסטי בחיי, איפה הייתי ואיפה אני עכשיו. לא ציפיתי כך בחיי, כי לא היתה בי די אמונה להבין את עומק גדולתו של אלוהים, ומה הוא יכול לעשות, עבורי, מרגע שהמות לא קים בנו עוד, גדולתו מתעוררת בנו. בית ישראל, הוא ביתי, המקום שבו נולדתי, ובו בניתי משפחה, וגדלו ילדי, ובו בניתי הבית, תלויה בנו, ובעזרה שאנו מוכנים לקבל, מאת בוראינו.

סוף דבר אחיי, אומר שאול השליח לפילפים פסוק 8, ו9: ותקף גם לגבינו. כל אשר אמת, כל מה שנכבד, כל דבר ישר, טהור, מלא נועם, כל אשר שמעו טוב, כל מעשה נעלה, וכל דבר הראוי לשבח. לקחת את כל אלה בחשיבות, ולהגות זאת בלבבנו. הדברים אשר שמעתם, וקבלתם ממני, אותם עשו! ואלוהי השלום, יהיה עמכם.

פריצת דרך יש בחיי, משום שבחרתי להיות כעץ שתול, על פלגי מים, ולא לסגת. אני הכלה שלו, והכלה לביתי, עלי אדמות, ובמלכות השמים. בחרתי לעמוד בבטחון אלוהים הנשגב, ולהבין את עומק הידיעה, שאיתו אני יכולה לעשות, כל דבר, לעבור כל גשר, או מחסום. שום דבר לא ירתיע אותי יותר, או יגרום לי להבהל. וכך אני מעבירה את הגישה החיובית שאני חיה על ידי אלוהים, לסובבים אותי. זה כבר לא חיוך נאלץ, או כעס מיותר. אני עדות עכשיו, לטובו, וסבלנותו

שלו, למרות שלא הגיע לי. ושרק בזכותו, מצאתי דרך לגלות את עצמי. בספר תהילים, 19 פסוק 101 ו 11: אלוהים מבטיח, לא תאונה לך רעה, ונגע לא יקרב לאוהלך, כי מלאכיו יצוה לך, לשמרך בכל דרכיך. וזה מופנה לאלה, שקבלו את מלוא האמת, ונכנעו, בכל דבר. האדון ממלא את ביתנו, בחסד, וחסן. מגן עלינו, ועל ילדינו. כל פינה בבית טבועה בדם המשיח. והאויב לא יכול לחדור למקום מלא, השופע אור, שמחה, ושלו, ודבר אלוהים חיים. הוא בחסדו ובאהבתו העמוקה מספר, יתן לי יותר התגלות, עינים לראות, ואזנים לשמוע. ומחכמתו לעשות כל מה שאני חפצה, למען מלכותו. החובות שלנו חוסו, ורפואה, באה למשפחתנו. את עטר אני לא זוכרת, כמו שהיה פעם, תהליך הריפוי שלו, נבנה כמו פאזל, עד להשלמתו, בצורה פלאית. חודש ספטמבר 3102, חלה התק-דמות נכרת בעטר. התחלנו תקופה חדשה, ואלוהים, תמיד נאמן להבטחותיו. ההורים בבית הספר של עטר, הוזמנו למסיבת פריחת הבלונים של עטר. המ-סמל, פריחה, והתחלות חדשות, ושגשוג. אני הבטתי לדברים הטובים, שיקרו בשנה הבאה. אחת המורות באה לקראתי, ואמרה לי כי עטר השתפר בצורה משמעותית, ואני לא התפלאתי כלל. זה גם לא מקרי שהוא שולח אנשים, לעו-דד, ולחזק. ולקראת הסוף, אחת האחראיות עמדה לידי ואמרה לי: שעטר, מאוד אינלגנטי. אני מודה לאדון יום, יום על החיזוק, והאמונה, שהוא שם בתוכנו. המטרה שלו, היא להוריש לנו מנחלתו העשירה, ולמלא אותנו באושר. ושנהיה עדות חיה, למלכותו, עלי אדמות.

בתהילים 521 כתוב: כי ה' חונה סביב ליראיו.

הבוטחים ביהוה, כהר ציון לא ימוט, לעולם ישב ירושלים הרים סביב לה, ויהוה סביב לעמו, מעתה ועד עולם כי לא ינוח שבט הרשע, על גורל הצדיקים למען לא ישלחו הצדיקים בעולתם, ידיהם: זה מוכיח, כי אנו מוגנים מכל מה שנח-שף בעינינו כחטא, או כמשהו לא כשיר, ושאלוהים לא מעורב בו, אנו מתמקדים במלכות, הן באמונה, והן במעשים. ועוד בשוב ה' את שיבת ציון, היינו כחולמים. אז ימלא שחוק פיני, ולשוננו רינה. תהילים קכו, 1 שיבת ציון קרובה, יותר מתמיד. אנחנו ציון, והמציאות שתראה לעינינו בסופו של דבר, היא כמו חלום, אבל משהו שלא חוינו עדין. אנו מתגוררים במלאך בלבן, סמוך לאבו טור הערבית, ומול הר ציון שבימינו, נמצא הכפר סילוואן, ממש בקו התפר. ומאז שאנו פה, אנו מוגנים, מהאויב מבחוץ. קבלנו את הקריאה, והזכות להתגורר פה, להביט בהר ציון, ובצפיה לביאתו. אז יאמרו בגויים הגדיל ה' לעשות עמנו, היינו שמחים. המאמץ שעשינו ועודנו עושים, ללכת בדרך הקשה, לאורך השנים, היגון, והכאב מביאים לנו את הפרי הבשל, שלו יחלנו. במעשים

שעשינו בזיעת אפינו, או בחויות הנפש שהביאו אותנו לריפוי, ולקציר שיחלנו לו. הבכי הולך ופוחת עם הזמן, עד שנמוג לגמרי, ואחרי שעמלנו, ונלחמנו את המלחמה הטובה, נהיה איתו לעולמים, כל ימי חיינו.

לא בכל סיפור יש סוף טוב. אבל לנו המאמינים יש את דבר אלוהים, ואנו בטוחים, כי לא משנה מה יתיצב בפנינו, יהיה לנו סוף טוב.

טימותיאוס מבשר כי זמנו לעזוב עליי אדמות קרוב, אבל הוא נותן עדות על משאו רב השנים, עם המשיח. על נאמנותו. וכותב: פרק ד פסוק, 6 עד 8: אני עצמי, כבר מסך, כנסך ועת פטירתי הגיע. את המלחמה הטובה נלחמתי, את המרוץ השלמתי, את האמונה שמרתי. מעתה שמורה לי עטרת הצדקה, אשר האדון, השופט הצדיק, יתן לי ביום ההוא; ולא רק לי בלבד, אלא גם לכל אוהבי הופעתו.

אם כבר סוף ספר, וסוף דבר, אני רוצה לחלוק איתכם שיר אחד מיני שירים שכתבתי והלחנתי, אני מאמינה שהשיר הזה מאוד מתחבר לספר במובן מסוים, ומביא תקווה ורצון להמשך הדרך כי אלוהים זוכר אותנו וחסדו עלינו גם בארץ לא זרועה ויבשה. השיר נקרא בארץ לא זרועה.

בארץ לא זרועה מצאתיך
וברחמים ועצבני אספתיך
הראיתי לך את דרכי במדבר
ובצעדים קטנים נבט צמח בר.

גם שלא הוכחתי את עצמי בתחילה
לכיווני הבטת למטרה נעלה
ולי לא ויתרת בהמתנה מרובה
עד לתוצאות המניבות פרי מאהבה.

פזמון:
זכרתי לך חסד נעוריך
בארץ לא זרועה
יבשה בלי מים
ולפתע הגיחו מים חיים זורמים
המביאים שלום ושלוה מבפנים.

ואז שבתי אלייך דרך קשיי הרבים
שטיפלת בנפשי בצריבת חטאים
בעונה אשרתך כל ימי חיי
במחיצת מלכותך אשאר כל ימי.

לא שכבר השגתי, או שכבר הגעתי לשלמות.
אבל רץ אני בתקוה להשיג, כי משום כך
השיגני המשיח ישוע. אחיי עדיין אינני חושב
את עצמי למי שהשיג, אבל דבר אחד אני
שוכח, את אשר מאחריי ונחלץ קדימה אל מה
שמלפניי, אני רץ אל המטרה כדי להשיג את
הפרס של למעלה קריאתו של אלוהים,
במשיח ישוע. לכן כל בוגר שבינינו, יחשוב נא
כך. ואם באיזה ענין, חושבים אתם אחרת,
גם את זאת יגלה לכם אלוהים. אבל מה
שהגענו אליו לפי זה עלינו להתהלך.



מהמדבר לארץ זבת חלב ודבש

ספר זה מביא את עדות חיי, קצת לפני שקבלתי את ישוע
כמושיעי. וההתגלות האמיתית שהוא המושיע האמיתי
להכרת האב. מנסיונות חיים שחוויתי, בנוכחות האדון. בנית
פירות הרוח בקרבי, בדרך הלא קלה, ללמוד לעומק את
דרכיו, למשמעת עצמית, דרך משמעת האלוהים האהובה.
מהמדבר לארץ זבת חלב ודבש נוגע בעמוקות הלב. ומביא
אמת המשחררת אותנו, בין עצב לשמחה, תקוה ואמונה.
ולמידה לראות את הדברים כפי שאלוהים רואה אותם,
באמונה ולא ע"פ ראות עינים. לבקש את פני אלוהים
בהתמדה, עם סדר עדיפויות נכון, והתגלות לקריאה שלנו
פה עלי אדמות, הממלאת אותנו שלום, ושלוה נצחיים.